Agatha Christie

Agatha Christie

LA HOTELUL BERTRAM

CAPITOLUL I

În MIJLOCUL West – Endului există multe locuri liniştite, necunoscute aproape tuturora, cu excepţia'taximetriştijor, care le traversează cu măiestrie, ajungând astfel mult mai repede în Park Lane, Berkeley Square sau South Audley Street.

Dacă o apuci pe o stradă modestă după ce ieşi din parc şi ocoleşti o dată sau de două ori la stingă şi la dreapta, ajungi într-o alee liniştită, cu hotelul Bertram pe partea dreaptă.

Hotelul Bertram e de multă vreme în acel loc. În timpul războiului au fost de. Molate casele din dreapta şi, puţin mai jos, casele din stânga lui, dar hotelul a rămas nevătămat. Desigur, aşa cum ar spune agenţii de imobile, el n-a putut scăpa neatins şi nescrijelit, dar cu o sumă frumuşică a fost restaurat aşa cum era la început, în 1955 arăta exact ca în 1939 – demn, lipsit de ostentaţie, discret şi scump.

Aşa a fost hotelul Bertram, patronat de mulţi ani de „eşaloane” mai înalte ale clerului, de văduve din aristocraţie venind de la ţară, de fete tinere ce plecau în vacanţă din internatele scumpe în care îşi încheiau educaţia. („Sunt atât de puţine locuri la Londra, unde o fată poate locui singură, dar la Bertram acest lucru era cu putinţă. Noi înşine am locuit acolo ani de zile”.)

Mai fuseseră, desigur, şi multe alte hoteluri în stilul lui Bertram. Unele mai existau, dar aproape toate suferiseră schimbări cu vremea. Au fost nevoite să se modernizeze şi să servească o clientelă nouă. Şi Bertram a trebuit să se

schimbe, dar o făcuse cu atâta înţelepciune încât nici nu se observa la o primă privire superficială.

Pe scările de afară, ducând spre uşile mari, turnante, stătea un bărbat, ce părea a fi la prima vedere cel puţin un feldmareşal. Pieptul său viril era împodobit cu fireturi de aur şi cu panglici de decoraţii. Avea o comportare perfectă. Primea cu grijă binevoitoare vizitatorii când îi vedea coborând greoi şi reumatici din taxiuri sau din automobile particulare, îi conducea pe scări şi îi pilota prin uşa turnantă a hotelului.

În interior, dacă intrai pentru prima oară la Bertram, simţeai cu un sentiment de alarmă că ai intrat într-o lume de mult dispărută. Părea că timpul se întorsese cu mult în urmă. Te pomeneai deodată în Anglia din vremea regelui Eduard.

Hotelul avea, bineînţeles, încălzire centrală invizibilă, în holul central se aflau, ca pe vremuri, două şemineuri splendide, în care ardeau cărbuni; lângă ele, căldări de aramă, pline cu cărbuni, străluceau ca atunci când le lus'truiau subretele hotelului, în timpul domniei lui Eduard şi ele erau umplute exact cu cantitatea corespunzătoare de cărbune. Catifele roşii, bogate, canapele moi de pluş creau o atmosferă de confort. Fotoliile nu erau de pe vremea noastră. Ele erau la o înălţime potrivită de parchet, astfel încât bătrânele doamne reumatice nu trebuiau să facă eforturi, nedemne de ele, ca să se poată ridica în picioare. Fundul scaunelor nu ajungea între genunchi şi coapsă, ca la lăudatele fotolii moderne, pentru a incomoda pe cei suferinzi de artrită sau de sciatică; şi nu erau toate de acelaşi model. Unele erau cu spetează dreaptă, altele cu ea înclinată, având lăţimi diferite, potrivite atât pentru persoane zvelte cât şi pentru cei obezi. Orice proporţii ar fi avut, clienţii găseau la hotelul Bertram un scaun confortabil.

Din moment ce era ora ceaiului, holul era plin. Asta nu însemna că holul ar fi fost singurul loc unde se putea lua

ceaiul. Exista un salon (acoperit cu cretonă), un fumoar (rezervat printr-o favoare specială numai pentru domni), unde scaunele, încăpătoare, erau din piele fină; două camere apoi pentru scrisul corespondenţei, în care puteai invita un prieten ca să pălăvrăgeşti într-un colţişor liniştit şi unde puteai chiar să scrii o scrisoare, dacă doreai, în afară de aceste locuri confortabile din epoca regelui Eduard, erau şi alte camere retrase, cunoscute numai de cei ce aveau nevoie de ele. Era un bar dublu, cu doi barmani, unul american pentru ca americanii să se simtă ca acasă şi să fie serviţi cu burbon, secară şi orice fel de cocktail, şi un barman englez, ştiind să servească un sherry şi o băutură numărul l, favorită a lui Pimm, să discute ca un cunoscător despre caii ce alergau la Ascot şi Newbury, cu domnii între două vârste care veneau să locuiască la hotelul Bertram, anume pentru a întâlni jucători serioşi de curse. Mai era, undeva la capătul unui coridor, ţinută cu totul secret, o cameră cu televizor, pentru cei ce-ar fi dorit.

Dar marele hol de la intrare era locul favorit pentru ceaiul de după-amiază. Doamnelor mai în vârstă le plăcea să vadă cine intră şi cine iese, să recunoască prieteni vechi şi să discute nefavorabil despre cât îmbătrâniseră. Mai erau şi vizitatori americani, fascinaţi de nobilimea engleză luându-şi tradiţionalul ceai de după masă. Căci ceaiul de după-amiază constituia una din atracţiile Bertram-ului.

Era într-adevăr splendid. Ritualul îl prezida Henry, un bărbat înalt, bine zidit, în vârstă de aproape cincizeci de ani, cu aere protectoare, amabil, cu manierele curtenitoare ale spiţei lui de mult dispărute: majordomul perfect. Dirija auster câţiva chelneri tineri şi zvelţi, care-i executau ordinele. Ceaiul era servit pe tăvi mari de argint cu blazon, în ceainice, tot de argint, din epocă georgiană. Porţelanurile, chiar dacă nu erau veritabile, Rockingham sau Davenport, semănau cu ele. Tacâmurile, sculptate, erau cele potrivite. Ceaiul era preparat din cele mai bune

calităţi: Indian, Ceylon, Darjeeling, Lapsang etc. În privinţa mâncărurilor, puteai comanda orice doreai – şi erai servit!

În această zi anume de 17 noiembrie, lady Selina Hazy, în vârstă de şaizeci şi cinci de ani, din Leicestershire, mânca nişte turtite cu mult unt, numite muffins, delicioase şi se delecta ca o doamnă de vârstă sa.

Mânca, dar nu era într-atât de preocupată încât să nu privească atent de fiecare dată când uşile turnante se deschideau pentru a lăsa să intre un nou venit.

Aşa se făcu că bătrâna doamnă zâmbi şi dădu din cap ca să-l salute pe colonelul Luscombe – un domn cu prestanţă de militar, cu ţinută dreaptă şi cu binoclu de curse atârnat după glt. Ca adevărată autocrată, ce era, îi făcu un semn imperios cu mâna şi, după un minut sau două, Luscombe se apropie de ea.

— Hallo, Selina, ce te-aduce în capitală?

— Dentistul, spuse lady Selina, cam mormăit, din cauza turtiţei pe care o mânca. Şi m-am gândit că dacă tot am venit la Londra, n-ar fi rău să mă duc să consult doctorul acela din Harley Street în privinţa artritei mele. Ştii despre cine vorbesc.

Cu toate că Harley Street era locuit de câteva sute de medici la modă, pentru fiecare boală în parte şi pentru toate bolile laolaltă, Luscombe ştia despre cine era vorba.

— Te ajută? Întrebă el.

— Cred că da, spuse lady Selina cu ciudă. E un tip extraordinar. M-a apucat de gât, când nici nu mă aşteptam, şi mi l-a sucit ca la un pui. Bătrâna doamnă îşi mişcă gâtul cu prudenţă.

— Te-a durut?

— Probabil… Dacă l-a sucit atât de tare, dar zău că nici n-am avut timp să-mi dau seama. Continuă să-şi mişte gâtul cu prudenţă. Acum mă simt parcă mai bine. Pot chiar să privesc peste umărul drept, pentru prima oară după ani de zile.

Dovedi numaidecât cum se putea mişca şi exclamă:

— Ia te uită, cred că asta-i bătrâna Jane Marple! Credeam că a murit demult. Arată de o sută de ani.

Colonelul Luscombe aruncă o privire, fără să fie ->rea interesat, în direcţia Janei Marple care reînviase: la Bertram găsea veşnic doamne bătrâne pe care le poreclise bătrâne pisicuţe pufoase.

Lady Selina îşi continuă observaţiile.

— E singurul loc din Londra unde mai poţi obţine muffins adevărate. Ştiţi, anul trecut când am fost în America, m-au servit cu ceva pe care ei îl numeau muffins pe menu-ul micului dejun. Nu semăna câtuşi de puţin. Era un fel de cake cu stafide. De ce-i mai spun muffins?

Puse ultima bucăţică de unt în gură şi privi alene în jur. Henry se înfiinţa îndată. Nu era grăbit, nici repezit. Apăruse lângă ea pe neaşteptate.

— Pot să vă mai aduc ceva, doamnă? Poate vreun fel de cake?

— Cake? Lady Selina se gândi, ezita.

— Un cake cu chimion foarte bun. Vi-l recomand, doamnă.

— Cake cu chimion? N-am mâncat de ani de zile cake-ul ăsta. E un chimion adevărat?

— Da, desigur, doamnă. Bucătarul are reţeta de ani de zile. O să vă placă sunt sigur.

Henry aruncă o privire unui tânăr din suita sa şi flăcăul plecă să aducă cake-ul.

— Presupun că ai fost la Newbury, Derek?

— Da. Al naibii frig, n-am mai aşteptat ultimele două alergări. O zi dezastruoasă. Iapa aceea a lui Henry n-a fost deloc în formă.

— Nici nu mi-am închipuit că va fi. Şi cu Swanhilda, ce-i?

— A terminat a patra. Luscombe se ridică. Trebuie să văd ce cameră am.

Traversă biroul spre camera de recepţie, în trecere se uita la mese şi la cei ce le ocupau. Uimitor de mulţi oameni veneau să ia ceaiul aici. Exact ca în zilele de demult. De când cu războiul, se cam demodase acest ceai ca oră de

masă. Dar, evident, nu la „Bertram”. Cine erau toţi aceşti oameni? Doi canonici şi diaconul de la Chislehampton. Da, şi-acolo în colţ, altă pereche de picioare cu ghetre: cel puţin un episcop! Simpli vicari se vedeau rar pe-aici. „Trebuie să fii cel puţin canonic ca să-ţi poţi permite să stai la Bertram”, se gândi el. Preoţimea mai de rând şi duzină, sărmana de ea nu avea ce căuta aici. Şi cu privire la acest amănunt, se întrebă cum naiba de-şi permit acest lux oameni ca bătrâna Selina Hazy. N-avea la sufletul ei decât vreo doi periny pe an. Mai erau apoi bătrâna lady Berry şi doamna Posselthwaite din Somerset şi Sybil Kerr – toate sărace ca nişte şoareci de biserică.

Tot gândindu-se la ele, ajunse la ghişeu, unde domnişoara Gorringe, recepţionera, îl salută amabil. Domnişoara Gorringe era o veche prietenă. Cunoştea fiecare client şi, aidoma familiei regale, nu uita niciodată un obraz pe care îl cunoscuse. Era o fiinţă îmbufnată dar respectabilă. Cu părul creţ, gălbui (amintea de moda veche a cleştelui), o rochie neagră de mătase, iar p”e corsajul ei înalt se odihneau un medalion mare de aur şi o broşa cu camee.

— Numărul paisprezece, spuse domnişoara Gorringe. Cred că rândul trecut aţi avut camera paisprezece, colonele Luscombe, şi v-a plăcut. E liniştită.

— Nu-mi pot închipui, d-ră Gorringe, cum izbuteşti să-ţi aminteşti toate lucrurile astea.

— Ne place să asigurăm confortul vechilor noştri prieteni.

— Când vin aici, îmi amintesc de multe. Nimic nu pare să se fi schimbat.

Se întrerupse când domnul Humfries ieşi dintr-un birou interior pentru a-l saluta.

Cei neiniţiaţi îl luau adesea pe domnul Humfries drept domnul Bertram în persoană. Cine era adevăratul domn Bertram, sau dacă existase cu adevărat vreodată un domn Bertram, lucrul acesta se pierduse în negura vremif. Hotelul fiinţa cam din 1840, dar nimeni nu se gândise vreodată să-i cerceteze trecutul. Exista pur şi simplu acolo,

solid, o realitate. Când i se spunea domnul Bertram, domnul Humfries nu corecta niciodată impresia celui ce i se adresa. Dacă doreau ca el să fie domnul Bertram, era domnul Bertram. Colonelul Luscombe îi cunoştea însă numele, cu toate că nu era sigur dacă Humfries era directorul sau patronul hotelului. T se părea mai degrabă că era ultimul.

Domnul Humfries era un bărbat de vreo cincizeci de ani.

Avea maniere frumoase şi înfăţişare de ministru adjunct. Putea oricând să pară a fi ceea ce credea lumea… Putea să discute cu un specialist despre curse, cricket, politică externă, să spună anecdote despre familia regală, să dea informaţii despre expoziţii de maşini, ştia care sunt piesele de teatru cele mai interesante ce se jucau – să-i sfătuiască pe americani ce anume să vadă neapărat în Anglia, oricât de puţin timp stăteau. Ştia să dea informaţii despre locurile potrivite unde pot lua masa persoane cu gusturi felurite şi cu venituri diferite, Şi cu toate acestea, nu era prea familiar. Nu era totdeauna dispus să fie interogat. Domnişoara Gorringe era în măsură să dea aceste informaţii la fel de bine şi putea mulţumi eficient clientela. La intervale scurte, domnul Humfries îşi făcea apariţia ca soarele la orizont şi flata pe câte cineva, acordându-i atenţia sa directă.

De data aceasta, onorat în acest chip era colonelul Luscombe. Au schimbat câteva platitudini despre alegeri, dar colonelul era preocupat de o problemă. I se păru că Humfries era omuj care i-ar putea da răspunsul.

— Spune-mi, Humfries, cum de le convine tuturor bătrânelor astea să locuiască aici?

— Oh! V-aţi pus această întrebare? Domnul Humfries părea amuzat. Ei bine, răspunsul e simplu. Nu le convine. Dacă nu…

Făcu o mică pauză.

— Însă le faceţi preţuri speciale? Aşa e?

— Mai mult sau mai puţin. De regulă, ele nu ştiu că li se fac preţuri speciale sau dacă îşi dau seama, cred că asta se

întâmplă fiindcă sunt cliente vechi.
— Şi nu-i din pricina asta?
— Ei, bine, domnule colonel, eu administrez un hotel. Nu mi-aş putea permite să pierd bani.
— Dar atunci cum ieşi la socoteală?
— E chestiune de atmosferă… Străinii care vin în. { ara noastră (americanii mai ales, pentru că ei sunt cei cu bani) nutresc idei destul de stranii despre felul cum se trăieşte în Anglia.
Nu vorbesc de multimilionari, de oamenii de afaceri care trec mereu Atlanticul. Aceştia merg de obicei la Savoy sau la Dorchester. Doresc un decor modern, mâncare americană, tot ceea ce îi poate face să se simtă ca acasă. Dar sunt o mulţime de oameni care vin în străinătate la intervale rare şi care se aşteaptă ca ţara asta să fie – mă rog, nu vreau să mă întorc până în vremea lui Dickens – dar care au citit romanul „Cranford” şi pe Henry James şi nu vor deloc să găsească ţara asta la fel ca a lor! Când ajung acasă spun: „Există un loc minunat la Londra: se cheamă hotelul Bertram. E ca şi cum te-ai întoarce cu o sută de ani în trecut. E într-adevăr vechea Anglie! Şi ce oameni locuiesc acolo! Oameni pe care nu-i poţi întâlni decât acolo. Ducese bătrâne foarte distinse. Se mănâncă toate mâncărurile englezeşti de pe vremuri, un pudding cu beefsteak minunat, ca odinioară! N-ai gustat niciodată aşa ceva! Şi nişte muşchi de vacă imens, şi pulpă de oaie, şi ceaiul servit după moda veche, şi micul dejun nemaipomenit! Şi bineînţeles că există tot Ceea ce-ţi poţi dori, tot confortul. Şi ce cald e! Focuri mari cu buturugi”.
Domnul Humfries se opri din povestit şi îşi îngădui chiar să zâmbească oarecum.
— Pricep, spuse Luscombe pe gânduri. Aceşti aristocraţi decăzuţi, membrii scăpătaţi ai vechilor familii de la ţară, sunt un fel de „mise en scene”?
Domnul Humfries dădu din cap aprobator.

— Mă mir că nu s-au gândit şi alţii la asta. Desigur, eu am găsit hotelul aşa cum este, ca să spunem aşa. A avut nevoie numai de o restaurare destul de costisitoare. Toţi cei care vin aici îşi închipuie că ei l-au descoperit şi că nimeni în afară de ei nu ştie de el.

— Presupun, spuse Luscombe, că restaurarea a fost destul de scumpă?

— Da, desigur. Hotelul trebuie neapărat să arate ca pe vremea lui Eduard, dar are nevoie de tot confortul modern de care nu ne putem lipsi în zilele noastre. Simpaticii noştri bătrâni – dacă-mi îngăduiţi să mă exprim astfel despre ei – trebuie să simtă că nu s-a schimbat nimic de la sfârşitul secolului trecut, iar călătorii care sunt clienţii noştri să-şi dea seama că au în jurul lor obiecte de epocă şi că pot trăi totuşi ca acasă, fără să fie nevoiţi să renunţe la felul lor de a trăi!

— Vă e greu, câteodată? Întrebă Luscombe.

— Nu prea. Să luăm, de-pildă, încălzirea centrală. Americanii cer – au nevoie, aş spune – cu cel puţin zece grade Fahrenheit mai mult decât englezii. Avem deci două serii, cu totul diferite de dormitoare. Punem pe englezi într-o parte, iar pe americani într-alta. Camerele arată toate la fel, dar sunt pline de lucruri diferite – aparate de ras electrice, duşuri şi cadă în unele băi şi, dacă doresc un mic dej un american, îl capătă – supă de cereale cu suc de portocale la gheaţă şi tot ce vor – sau, dacă preferă, pot avea un mic dejun englezesc.

— Ouă cu slănină?

— Precum spuneţi – şi mai mult, dacă doriţi. Scrumbii afumate, rinichi şi slănină, găinuşe de baltă ca friptură rece, şuncă de York, marmeladă Oxford.

— Trebuie să-mi amintesc toate astea mâine dimineaţă. Nu mai văd aşa ceva pe-acasă, acum.

Humfries zâmbi.

— Majoritatea domnilor cer numai ouă cu slănină. Cum să vă spun, s-au dezobişnuit să se mai gândească la lucrurile

bune de altădată.

— Da, da… Îmi amintesc când eram copil… Gemeau bufetele de feluri de mâncare. Da, era o viaţă luxoasă…

— Noi ne străduim să dăm oamenilor tot ce doresc.

— Inclusiv cake cu chimion şi muffins – da, pricep. Fiecăruia după nevoile sale – pricep… Da după Marx.

— Cum aţi spus, vă rog?

— M-am gândit la ceva, Humfries. Extremele se întâlnesc. Colonelul Luscombe se îndepărtă, după ce-şi luă cheia pe care i-o oferi domnişoara Gorringe. Un băiat a sărit iute şi l-a condus la lift. În trecere, observă că lady Selina Hazy stătea acum la taifas cu prietena ei, Jane şi mai nu ştiu cum.

CAPITOLUL 2

— ŞI CRED că locuieşti tot în dragul nostru ăla de St. Mary Mead? Întrebă lady Selina. Un sat atâl de dulce şi de neschimbat. Mă gândesc adeseori la el. Veşnic acelaşi, nu?

— Ei bine, nu chiar. Miss Marple se gândi la anumite aspecte ale Socului de baştină. Noul Building Estate. Adăugirile aduse primăriei, nnfăţişarea schimbată a străzii principale, cu vitrinele magazinelor loderne – şi suspină. Sânlem nevoiţi să acceptăm schimbări.

— Progresul, spuse lady Selina vag. Cu toate că adeseori am impresia că nu-i ăsta progresul. Toate instalaţiile de igienă de astăzi.

De toate nuanţele, superbe ca „finisaj” – se zice – dar găseşti oare vreuna care să funcţioneze cu-adevărat? Ori tragi, ori împingi, după cum le e felul. De câte ori te duci la un prieten, găseşti câte un mic afiş în clo.: „Apăsaţi tare şi daţi drumul” – sau „Trageţi spre stânga” – sau „Daţi drumul repede”. Pe vremea mea, trăgeai de miner cum îţi venea bine şi ţâşneau pe loc cataracte de apă. Ah,. Uite-l, pe dragul de episcop de Medmenham, se întrerupse din povestit lady Selina, când un cleric prezentabil, mai în vârstă, trecu pe lângă ele. Cred că-i orb de-a binelea. E însă un preot plin de vocaţie.

Urmă o mică discuţie despre clerici, întretăiată de exclamaţiile lady-ei Selina când recunoştea diferiţi prieteni şi cunoştinţe, mulţi dintre ei nefiind persoanele pe care le credea ea că sunt.

Ea şi Miss Marple au evocat puţin „zilele de odinioară”, cu toate că educaţia lui Miss Marple fusese, bineînţeles, cu totul alta decât aceea a lady-ei Selina şi amintirile lor se mărgineau mai cu seamă la cei câţiva ani în care lady Selina, acum o-văduvă cu mijloace foarte restrânse, luase o căsuţă în satul St. Mary Mead pentru timpul cât al doilea fiu al ei făcea serviciul militar la un aeroport din apropiere.

— Locuieşti întotdeauna aici, când vii în oraş, Jane? Curios că nu te-am văzut până acum.

— O nu, asta nu. Nii mi-aş putea permite şi oricum mi-e tare greu să plec de-acasă zilele astea. Nu, o nepoată foarte drăguţă s-a gândit că ar fi pentru mine o bucurie să fac o scurtă vizită la Londra. Joan e o fetiţă foarte bună – adică nu mai poate fi numită „fetiţă”. Miss Marple se gândi, cu un fior, că Joan se apropie de cincizeci de ani. E pictoriţă, ştii. Destul de cunoscută, o cheamă Joan West. A avut o expoziţie nu de mult.

Lady Selina nu se prea interesa de pictori şi în general de nimic în legătură cu arta. Îi considera pe scriitori, pictori şi pe muzicieni ca o specie inteligentă de animale dresate; era dispusă să fie indulgentă cu ei, dar se mira de fapt de ce vroiau să facă şi ceea ce^făceau.

— Aila asta modernă – presupun, spuse ea lăsându-şi ochii să rătăcească. Uite-o pe Cicely Longhurst – iar şi-a vopsit părul, după cum văd.

— Într-adevăr, mi-e teamă că draga mea Joan e cam modernă, însă aici Miss Marple greşea. Joan West fusese modernă cu douăzeci de ani în. Urmă, dar acum era considerată de către tinerii artişti „arivişti” întru totul demodată.

Aruncând o scurtă privire asupra părului Cicely-ei Longhurst, Miss Marple îşi aminti cu plăcere cât de bună

fusese Joan. Joan spusese soţului ei:

— Aş vrea să facem ceva pentru sărmana şi bătrâna mătuşă Jane. Nu pleacă niciodată de acasă. Crezi că ar distrao să plece la Bournemouth pentru o săptămână sau două?

— Bună idee! Îi răspunse Raymond West. Ultima lui carte avusese succes şi se simţea înclinat spre generozitate.

— S-a bucurat de călătoria în Indiile de Vest, deşi e păcat că a fost amestecată în crima aceea. La vârstă ei nu era tocmai de dorit.

— Asemenea lucruri i se cam întâmplă.

Raymond îşi iubea mult bătrâna mătuşă şi se gândea mereu să-i facă bucurii şi îi trimitea cărţi care socotea el c-ar putea s-o intereseze. Se mira când ea îi refuza politicos, adeseori, cadourile şi cu toate că-i scria întotdeauna că erau „atât de interesante" cărţile, bănuia că nici nu le citea. Ştia însă că o cam lăsase vederea.

Dar aici greşea. Miss Marple avea o vedere remarcabilă pentru vârstă ei, şi în momentul de faţă înregistra tot ce se petrecea în jurul ei, cu un interes şi o plăcere deosebite.

Când Joan îi oferise să stea o săptămână sau două la unul dintre cele mai bune hoteluri din Bournemouth, ezitase murmurând:

— E foarte, foarte amabil din partea voastră, draga mea, dar zău nu cred că…

— Dar îţi va face bine, mătuşă Jane. E bine să pleci din când în când de"acasă. Îţi dă idei noi şi te vei putea gândi la atâtea lucruri noi.

— De, aici aveţi dreptate şi mi-ar place o mică vizită, aşa ca să mai fac o schimbare. Dar poate nu la Bournemouth.

Jban fusese uşor surprinsă. Se gândise că Bournemouth ar fi fost un fel de Mecca pentru mătuşa Jane.

— Atunci poate Eastbourne? Sau Torquay?

— Ce mi-ar place cu-adevărat… Miss Marple ezită.

— Da?

— Mi-e teamă că veţi crede că e o prostie.

— Nu, sunt sigură că nu voi gândi astfel (oare unde voia să meargă, drăguţa de ea?)

— Mi-ar place cu adevărat să stau la hotelul Bertram – la Londra.

— Hotelul Bertram? Numele îi păru vag cunoscut. Şi Miss Marple se grăbi să explice:

— Am stat acolo odată – când aveam paisprezece ani. Cu unchiul şi cu mătuşa mea. Unchiul Thomas era canonic la Ely. N-am să uit niciodată. De-aş putea sta acolo – mi-ar ajunge o săptămână, două ar fi prea scump.

— E în regulă. Te vei duce bineînţeles acolo. Ar fi trebuit să mă gândesc că ţi-ar face plăcere să pleci la Londra – să vezi magazinele şi tot ce se poate vedea. Vom aranja totul – dacă mai există hotelul Bertram. Au dispărut atâtea hoteluri, ori bombardate în timpul războiului ori desfiinţate.

— Nu, se întâmplă să ştiu că hotelul Bertram mai funcţionează. Am primit o scrisoare de acolo – de la prietena mea americană, Amy McAllister din Boston. Locuia acolo cu soţul ei.

— Bun, atunci încep chiar acum formalităţile pentru şederea ta acolo, Joan adăugase cu blândeţe: „Mă tem că-l vei găsi mult schimbat de când l-ai cunoscut. Să nu fi deziluzionată”.

Dar hotelul Bertram nu se schimbase. Era exact aşa cum fusese întotdeauna. După părerea lui Miss Marple, un adevărat miracol. De fapt se cam întreba cum de…

Într-adevăr, părea prea frumos ca să fie adevărat. Ştia foarte bine, cu bunul ei simţ clarvăzător, că dorea numai să-şi reînvie amintirile trecutului în culorile lor adevărate. Petrecuse o mare parte din viaţă amintindu-şi bucurii trecute. Dacă putea găsi pe cineva cu care să le redeştepte, atunci fericirea era întreagă, în zilele noastre lucrul acesta nu era uşor de făcut; ea supravieţuise majorităţii contemporanilor ei. Dar ea mai exista şi-şi amintea. Era straniu, dar aşa redevenea – Jane Marple din trecut, o fetiţă entuziastă, îmbujorată… O fetiţă atât de proastă uneori…

Cine fusese oare acel tânăr nepotrivit, al cărui nume -vai, nu şi-l putea măcar aminti acum! Cât de înţeleaptă fusese mama ei când pusese capăt de la bun început acestei prietenii, îl întâlnise după mulţi ani – şi era un tip într-adevăr îngrozitor! Dar pe vremuri ^e culcase plângând din pricina lui o săptămână întreagă!

Sărmanele fete – gândea ea – din zilele noastre! Unele dintre ele aveau mame, dar nişte mame care nu păreau bune de nimic – mame cu totul neputincioase să-şi apere fiicele de încurcături, de copii nelegitimi, de căsătorii timpurii şi nenorocite. Totul era foarte trist!

Vocea prietenei sale îi întrerupse aceste meditaţii.

— Zău, n-aş fi crezut! Este – da, într-adevăr Bess Sedgwick, uite colo! M-aş fi aşteptat s-o văd oriunde… „.

Miss Marple ascultase doar în parte comentariile lady-ei Selina despre ceea ce se petrecea în jur. Ea şi Miss Marple frecventau cercuri complet diferite, aşa încât Miss Marple nu putea fi la curent cu bârfele despre diferitele prietene sau cunoştinţe pe care lady Selina le recunoştea sau credea că le recunoaşte.

Dar Bess Sedgwick era cineva cu totul deosebit. Bess Sedgwick era un nume cunoscut de aproape toată lumea în Anglia. De mai bine de treizeci de ani, Bess Sedgwick apărea în presă pentru câte o faptă extraordinară sau ultragioasă. Aproape tot timpul războiului • fusese în rezistenţa franceză şi se zicea că posedă o armă pe care făcuse şase crestături, fiecare reprezentând un neamţ ucis. Zburase de una singură peste Atlantic, cu ani în urmă, mersese călare prin Europa şi se trezise la lacul Van, în Turcia. Condusese maşini de curse şi salvase odată doi copii dintr-o casă în flăcări; se căsătorise de mai multe ori, spre lauda şi ruşinea ei, şi se spunea că este a doua femeie bine îmbrăcată din Europa. Se spunea, de asemenea, că izbutise să se strecoare la bordul unui submarin nuclear care-şi făcea călătoria de încercare.

Iată de ce Miss Marple se sprijini în scaun ca să privească avid, cu cel mai mare interes, pe noua venită. Se aşteptase să vadă multe la Bertram, dar în nici un caz pe Bess Sedgwick. Gama largă a intereselor ei ar fi putut s-o ducă mai curând la un select club de noapte sau la locul de întâlnire al unor camionagii. Părea deplasată în acest hotel de modă veche, atât de respectabil şi cu totul străin de obiceiurile ei.

Şi totuşi era acolo – nu putea fi nici un fel de îndoială! Nu trecea o lună fără ca chipul cunoscut al lui Bess Sedgwick să nu apară în revistele la modă sau în marile cotidiene. Se afla aici în carne şi oase, fuma iute, nerăbdătoare şi se uita surprinsă la o tavă mare de ceai din faţa ei, de parcă nu mai văzuse una niciodată. Comandase gogoşi – Miss Marple îşi aţinti bine ochii ca să vadă, deoarece şedea cam departe de ea – da, comandase gogoşi. Foarte interesant!

Cum o privea, Bess Sedgwick îşi stinse ţigara în farfurie, luă o gogoaşă şi muşcă o gură plină din ea. Umplutura îmbelşugată de gem de căpşuni i se prelinse pe bărbie. Bess îşi dădu capul pe spate şi râse; un râs atât de vesel şi zgomotos nu se auzise de mult în holul hotelului Bertram.

Henry se apropie repede şi-i oferi un şervet mic şi delicat. Ea îl luă, îşi frecă bărbia cu gestul unui şcolar şi exclamă: „Asta zic şi eu gogoaşă. Superbă!”

Aruncă şerveţelul pe tavă şi se sculă. Ca de obicei, toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Era obişnuită cu asta. Poate că-i plăcea chiar, sau poate că nici nu observa. Merita să fie privită – era o femeie extravagantă, mai curând decât frumoasă. Părul, platinat în cea mai palidă nuanţă îi cădea neted şi moale pe umeri. Forma capului şi a feţei era minunat de* frumoasă. Nasul îl avea uşor acvilin, ochii adânciţi în orbite erau de un cenuşiu plăcut. Avea gura mare a unei artiste înnăscute. Purta o rochie atât de simplă încât uimea majoritatea bărbaţilor: arăta ca sacul cel mai ordinar, nu avea nici un fel de ornament, nu părea măcar să aibă cusături de vreun fel. Dar femeile se pricepeau. Până şi

simpaticele bălrâne din provincie care locuiau la Bertram ştiau precis că reprezenta o avere!

Mergând cu paşi mari prin hol spre lift, trecu destul de aproape de lady Selina şi de Miss Marple şi o salută pe cea dintâi.

— Hello, lady Selina. Nu v-am mai văzut de când am fost la familia Cruft. Ce mai face familia Borzoi?

— Ce dracu cauţi aici, Bess?

— Locuiesc aici. Am venit cu maşina de la Land's End. Am făcut patru ore şi trei sferturi. Nu e rău.

— Ai să te sinucizi într-una din zile. Sau ai să omori pe alţii.

— O! Sper că nu'!

— Dar de ce stai tocmai aici?

Bess Sedgwick aruncă o privire iute în jur. Părea a înţelege surpriza bătrânei doamne şi a recunoaşte, cu un surâs ironic, că avea dreptate.

— Cineva mi-a spus că ar trebui să încerc. Cred că-mi place. Tocmai am mâncat cea mai grozavă gogoaşă.

— Draga mea, au şi muffins adevărate.

— Muffins! Spuse lady Sedgwick pe gânduri.

Da, părea că înţelesese – „muffins”! Dădu din cap şi se îndreptă spre lift.

— Ce fată extraordinară! Spuse lady Selina. Pentru ea ca şi pentru Miss Marple, orice femeie sub şaizec-de ani era o fată. Am cunoscut-o de copil. Nimeni n-o puter. Îmblânzi. A fugit cu un grăjdar irlandez, la vârsta de şaisprezece ani. Au izbutit s-o aducă înapoi -la timp sau poate nu chiar la timp. În orice caz, i-au dat bani grăjdarului şi au măritat-o repede cu bătrânul Coniston – cu treizeci de ani mai în vârsta decât ea – un moşneag îngrozitor, nebun după ea. Căsnicia n-a durat mult. A fugit cu Johnnie Sedgwick. Şi asta ar fi durat, dacă Johnnie nu şi-ar fi rupt gâtul sărind obstacole. Apoi s-a măritat cu Ridgway Becker, proprietarul american de yahturi. El a divorţat acum trei ani şi aud că ea s-a încurcat cu un şofer de curse automobilistice – un polonez sau aşa ceva. Nu ştiu dacă s-a măritat din nou sau

nu. După divorţul de american, s-a întors la numele de Sedgwick. Umblă cu oamenii cei mai obişnuiţi. Se spune chiar că se droghează… Nu ştiu precis.

— Mă întreb dacă e fericită, spuse Miss Marple.

Lady Selina, care nu-şi pusese niciodată astfel de întrebări, păru cam mirată.

— Are bani câţi vrea, presupun, spuse ea cam nesigură… Pensie alimentară şi toate astea. Bineînţeles că asta nu e totul.

— Nu, desigur.

— Şi de obicei are câte un bărbat – sau mai mulţi – pe care-i târâie după ea.

— Da?

— Unele femei, când ajung la o anumită vârstă, nu vor decât asta… Dar, într-un fel…

Se opri o clipă.

— Nu, spuse Miss Marple. Nu cred în bârfele astea.

Unii ar fi râs cu îngăduinţă de vorbele acestei bătrâne de modă veche, care nu putea fi nicidecum o autoritate în ceea ce priveşte nimfomania, şi într-adevăr cuvântul ăsta n-ar fi fost întrebuinţat de Miss Marple. Ea ar fi spus – „îndrăgeşte prea mult bărbaţii”. Lady Selina acceptă însă părerea ei ca o confirmare la ceea ce gândea şi ea.

— Au fost mulţi bărbaţi în viaţa ei, insistă ea.

— O da, cred, însă nu eşti de părere că bărbaţii au fost o aventură pentru ea, nu o nevoie?

Şi-apoi, se gândea Miss Marple, care femeie ar veni la Bertram pentru o întâlnire cu un bărbat? Nu era locul potrivit. Dar pentru o fiinţă ca Bess Sedgwick ar putea fi, ar fi chiar motivul pentru care alesese acest hotel.

Suspină ridicând ochii spre ceasul mare şi frumos ce se afla într-un colţ şi ticăia decorativ. Se ridică apoi, cu efortul obişnuit al persoanelor reumatice. Se îndreptă încet spre lift. Lady Selina aruncă o privire în jur şi se năpusti spre un domn mai în vârstă, ce părea să fi fost militar, care citea ziarul „Spectator”.

— Ce bine-mi pare că vă revăd. Sunteţi generalul Arlington, nu-i aşa?

Dar cu mare curtoazie, bătrânul domn negă a fi generalul Arlington. Lady Selina se scuză, dar nu se simţi deloc jenată. Combina miopia cu optimismul şi, fiindcă bucuria ei cea mai mare era să întâlnească vechi prietene şi cunoştinţe, făcea mereu asemenea greşeli. Multă lume greşea la fel ca ea, deoarece lumina era plăcut difuză şi redusă mult de abajururi. Dar nimeni nu se supăra, ba uneori păreau să se şi amuze.

Miss Marple zâmbea în timp ce aştepta să coboare liftul. Aşa era SelinalVeşnic convinsă că recunoaşte pe toată lumea. Nu se putea lua la întrecere cu ea. O singură dată interpelese pe cineva, atunci când se adresase elegantului şi distinsului episcop de Westchester, spunându-i afectuos „dragă Robbie” şi acesta îi răspunsese la fel de afectuos, povestindu-i amintiri din copilăria lui petrecută într-un sat din Hampshire şi strigând vesel: „Fii crocodil, mătuşă Jane. Fii crocodil şi mănâncă-mă!”

Liftul coborî şi liftierul, un bărbat de vârstă mijlocie, în uniformă, deschise uşa. Spre surpriza d-rei Marple, persoana care cobora efa Bess Sedgwick, pe care abia o văzuse urcând cu un minut sau două mai înainte.

Şi apoi Bess Sedgwick nu făcu mai mult de un pas şi se opri brusc, atât de brusc încât o surprinse şi o făcu pe Miss Marple să ezite. Bess Sedgwick privea peste umărul ei atât de concentrată încât bătrâna doamnă întoarse capul.

Comisionarul tocmai împingea cele două uşi turnante ale hotelului şi le ţiaea deschise spre a lăsa să intre două femei în hol. Una din ele era o doamnă aferată, de yârstă mijlocie, purtând o pălărie cam caraghioasă, cu flori violete, cealaltă era o fată înaltă, îmbrăcată simplu dar elegant, de vreo şaptesprezece sau optsprezece ani, eu păr lung, lins şi blond, de culoarea inului.

Bess Sedgwick se stăpâni, se întoarse brusc şi intră înapoi în lift. Apoi se adresă d-rei Marple care o urmase,

scuzându-se.

— Îmi pare rău. Aproape că v-am lovit! Avea o voce caldă, prietenoasă. Mi-am amintit deodată că am uitat ceva. Pare absurd, dar în realitate nu e.

— Etajul doi? Întrebă liftierul. Miss Marple zâmbi şi dădu din cap în semn că acceptă scuzele, ieşi din lift şi merse încet spre camera ei, gândindu-se cu plăcere la lucruri fără însemnătate pe care le rumega cum obişnuia adeseori.

De pildă, ceea ce spusese lady Sedgwick nu era adevărat. Abia se urcase în camera ei, „şi-şi amintise probabil atunci că uitase ceva" (dacă era un adevăr în ceea ce spunea) şi coborâse să-l găsească. Sau poale coborâse să înlâlnească ori să caute pe cineva? Dacă era aşa, ceea ce a văzut când s-a deschis uşa liftului a speriat-o şi-a zdruncinat-o, încât s-a întors imediat în lift şi a urcat din nou tocmai spre a nu se întâlni cu persoana pe care o zărise.

Trebuie să fi fost cele două doamne nou venite. Doamna de vârstă mijlocie şi fata. Mamă şi fiică? Nu, Miss Marple se gândi că nu erau marnă şi fiică.

Chiar şi la Beriram, se gândi Miss Marple, din fericire se pot întâmpla lucruri interesante.

CAPITOLUL 3

— EH… Sunteţi colonelul Luscombe…?

Femeia cu pălărie violetă era la recepţie. Domnişoara Gorringe îi zâmbea a bun venit şi un băiat, care aştepta ordinele ei, a fost trimis să-l caute, dar n-a mai trebuit să-şi îndeplinească însărcinarea deoarece chiar în acea clipă colonelul Luscombe în persoană intră în hol şi se apropie repede de recepţie.^

— Bună ziua, doamnă Carpenter. Ii dădu politicos mâna şi se întoarse apoi spre fată.

— Draga mea Elvira. Îi luă afectuos amândouă mâinile. Bine, bine, ce drăguţ! Splendid, splendid! Veniţi să slăm jos. Le conduse spre nişte scaune şi le pofti să şadă. Bine, bine, ce drăguţ, repetă el.

Efortul pe care-l făcea vădea cât era de jenat. Nu putea să spună întruna ce drăguţ era. Cele două doamne nu-l ajutau deloc. Elvira zâmbea foarle dulce. Doamna Carpenter râse fără noimă, netezinduşi mănuşile.

— Aţi călătorit bine, da?

— Da, mulţumesc, spuse Elvira.

— N-a fost ceaţă? Nimic de genul ăsta?

— O, nu.

— Am ajuns cu cinci minute mai devreme, spuse doamna Carpenter.

— Da, da. Bine, foarte bine. Apoi, făcând un efort:

— Sper că hotelul vă convine?

— O, sunt sigură că e foarle bun, spuse doamna Carpenter privind bucuroasă în jurul ei. Foarte confortabil.

— Mă tem că e cam de modă veche, zise colonelul scuzându-se. Cam mulţi bălrânei. Nici un fel de… Dans sau ceva asemănător.

— Nu, presupun că nu, spuse Elvira.

Ea aruncă o privire lipsită de expresie în jur. Într-adevăr, părea imposibil să asocieze holelul Beriram cu dansul.

— Mă lem că sânl cam mulţi bălrânei, se repelă colonelul Luscombe. Ar fi Irebuil poale să vă duc într-un loc mai modern. Nu prea sunt la curent cu lucrurile astea, ştiţi.

— E foarte drăguţ şi aici, spuse Elvira politicos.

— E doar pentru câteva nopţi, continuă colonelul Luscombe. Mam gândit că am putea merge la un spectacol astă-seară. Un varieteu – rosti cuvântul cu oarecare îndoială, nesigur dacă folosea lermenul potrivit. „Lăsaţi-vă părul pe umeri, fetelor”. Sper că spectacolul ăsta vă convine…

— Delicios! Exclamă d-na Carpenter. Vom petrece bine, nu, Elvira?

— Foarte bine, spune Elvira nepăsătoare.

— Şi după asia vom lua masa? La Savoy?

D-na Carpen Ier exclamă din nou. Aruncând o privire spre Elvira, colonelul Luscombe-se mai învioră puţin. J se păru

mulţumilă, cu loaie că părea holărâlă să nu exprime mai mull decât o încuviinţare politicoasă la cele ce spunea doamna Carpenter. „Şi are perfectă dreptate!” se gândi în sinea lui.

Se adresă doamnei Carpenter:

— Poate că vreţi să vă vedeţi camerele… Dacă vă plac şi dacă aveţi tot…

— O, sunt sigură că totul e în regulă.

— Ei bine, dacă nu vă place ceva, putem cere să se facă modificări. Sunt cunoscut aici foarte bine.

D-ra Gorringe, care era de serviciu, se arătase foarte primitoare. Camerele 28 şi 29, la etajul doi, cu baie alături.

— Mă duc sus să despachetez, spuse doamna Carpenter. Poate că tu, Elvira, şi colonelul Luscombe doriţi să staţi puţin de vorbă.

Are tact.se gândi colonelul Luscombe. Puţin cam insistentă, poate, dar oricum scăpăm câtva timp de ea. Cu toate că nu avea habar despre ce ar putea vorbi cu Elvira. O fată cu maniere frumoase, dar nu era obişnuit cu tinerele fete. Nevasta lui murise la naştere şi copilaşul, un băiat, fusese crescut de familia ei, în timp ce o soră mai mare de-a lui venise să-i conducă gospodăria. Fiul său se însurase şi plecase să locuiască în Kenya iar cei trei nepoţei – aveau unsprezece, cinci şi doi ani şi jumătate – îl distraseră, la ultima lor vizită, vorbindu-i despre fotbal, despre ştiinţa spaţială, despre trenuri electrice, şi le dăduse voie să-i călărească piciorul. Asta era uşor! Dar cu fetele tinere?

O întrebă pe Elvira dacă ar dori să bea ceva. Era tocmai să-i propună un suc de lămâie, bere de ienupăr sau oranjadă, când Elvira i-o luă înainte:

— Da, mulţumesc, aş vrea un gin cu vermut.

Colonelul Luscombe o privi cam cu îndoială. Nu-şi închipuise că fetele de – cât o fi având – şaisprezece, şaptesprezece ani beau gin cu vermut. Dar se linişti, gândindu-se că Elvira ştie să păstreze o oarecare bună

cuviinţă. Comandă gin cu vermut şi un sherry sec, îşi drese glasul şi o întrebă:

— Cum a fost în Italia?

— Foarte frumos, mulţumesc.

— Şi-acolo, unde-ai stat, la contesa aceea -cum o cheamă? Nu era prea mohorât?

— E cam severă. Dar asta nu m-a supărat…

El o privi, nefiind prea sigur dacă răspunsul ei nu era uşor ambiguu.

Apoi îi spuse – bâlbâindu-se puţin – dar mai firesc decât înainte:

— Mă tem că nu ne cunoaştem atât de bine cât ar trebui, eu fiindu-ţi tutore şi naş. E greu pentru mine, ştii – e greu pentru un bărbat, un bătrân singuratic ca mine… Să ştie ce şi-ardori o fată. Vreau să spun, ce-ar trebui să facă o fată. Şcoală, şi după şcoală – ceea ce pe vremea mea se numea un finisaj. Cred însă că acum totul e mai serios. Cariere, nu-i aşa? Slujbe? Toate astea? Va trebui să discutăm toate astea într-o zi. Ai dori să faci ceva în mod special?

— Cred că voi urma un curs pentru secretara, răspunse Elvira fără entuziasm.

— O, vrei să fii secretară?

— Nu în mod special…

— Aşa, bine, atunci…

— Cu asta porneşti la început, explică Elvira.

Colonelul Luscombe avea ciudatul simţământ că i se dădea de înţeles să-şi vadă de treabă.

— Verii mei, familia Melford. Crezi că o să-ţi placă să stai la ei? Dacă nu…

— Da. Îmi place mult Nancy. Şi verişoara Mildred e foarte drăguţă.

— Atunci e în regulă? *• Absolut, pentru moment.

Luscombe nu ştia ce să spună, în timp ce el se gândea ce să mai zică, Elvira începu să vorbească. Cuvintele ei erau simple şi directe.

— Am ceva bani?

El şovăi iar, înainte de a răspunde, şi o studie cu atenţie. Apoi spuse:

— Da, ai o mulţime de bani. Adică, îi vei avea la vârsta de douăzeci şi unu de ani.

— Cine are acum aceşti bani? El zâmbi:

— Sunt păstraţi la bancă pentru tine; în fiecare an se scade o sumă din acest venit pentru întreţinerea şi educaţia ta.

— Şi dumneata eşti custodele?

— Unul dintre ei. Suntem trei.

— Ce se întâmplă dacă eu mor?

— Lasă, lasă, Elvira, nu vei muri. Ce prostie!

— Sper că nu – dar nu se ştie niciodată, nu-i aşa.? 1 Un avion s-a prăbuşii chiar săptămâna trecută şi toţi au murit.

— Ei, asta nu ţi se va întâmplă ţie, spuse Luscombe hotărât.

— Dar nu poţi să ştii precis, spuse Elvira. Mă tot întreb cine ar căpăta banii mei dacă aş muri?

— N-am nici cea mai mică idee, spuse colonelul iritat. De ce mă întrebi?

— Ar putea să fie interesant, spuse Elvira pe gânduri. Mă întrebam dacă cineva ar profita dacă m-ar ucide.

— Serios, Elvira! E o discuţie absolut inutilă. Nu pot înţelege de ce te frământă asemenea lucruri.

— O, nişte idei de-ale mele. Aş vrea să ştiu cum stau cu adevărat.

— Te gândeşti cumva la „Mafia” – sau la ceva de felul ăsta?

— O, nu. Asta ar fi o prostie. Cine ar/căpăta banii mei dacă m-aş mărita?

— Presupun că soţul tău. Dar zău…

— Eşti sigur de asta?

— Nu. Nu sunt deloc sigur. Depinde de ce hotărăsc custozii tăi. Dar nu eşti măritată, aşa că de ce te frământi?

Elvira nu răspunse. Părea cufundată în gânduri. În sfârşit ieşi din transa ei şi întrebă:

— O vezi vreodată pe mama?

— Uneori. Nu prea des.
— Unde-i acum?
— În străinătate.
— Unde în străinătate?
— Franţa, Portugalia. Nu ştiu precis.
— Vrea uneori să mă vadă?
Privirea ei limpede o întâlni pe-a lui. El nu ştia ce să-i răspundă. Era oare momentul să-i spună adevărul? Să rămână iarăşi nedesluşit? Să spună o minciună sfruntată? Ce putea spune unei fete care punea o întrebare atât de simplă, când răspunsul era atât de complicat? Nefericit, îi răspunse:
— Nu ştiu.
— Ochitei îl cercetau cu seriozitate. Luscombe se simţea total stingherit, încurcase totul. Desigur că e surprinsă, probabil că se mira de el. Orice fată s-ar mira.
Spuse:
— Nu trebuie să te gândeşti… Vreau să zic, că e greu de explicat. Vezi, mama ta e altfel decât…
Elvira dădu energic din cap.
— Şttu. Citesc mereu în ziare despre ea. E cu totul deosebită, nu-i aşa? De fapt e o fiinţă absolut minunată.
— Da, încuviinţă colonelul. Asta e drept. E un om excepţional. Făcu o pauză, apoi continuă: Dar un om excepţional e adeseori… Se opri şi o luă altfel: nu-i întotdeauna o fericire să ai un om excepţional ca mamă. Poţi să mă crezi, fiindcă îţi spun adevărul.
— Nu prea îţi place să-mi spui adevărul, nu-i aşa? Cred însă că ceea ce mi-ai spus acum e adevărat.
Şedeau amândoi şi priveau fix uşile mari, turnante, încadrate în alamă, ce duceau spre lumea din afară.
Deodată uşile fură împinse cu violenţă – o violenţă neobişnuită la hotelul Bertram -şi intră un tânăr care înainta drept spre masa de recepţie. Purta o haină neagră de piele. Vitalitatea lui era atât de puternică încât făcea ca hotelul să pară, prin contrast, un muzeu. Clienţii semănau

acum cu nişte relicve prăfuite. El se aplecă spre domnişoara Gorringe şi întrebă:

— Lady Sedgwick locuieşte aici? D-ra Gorringe de data asta nu mai zâmbi primitor. Ochii ei scăpărau. Răspunse:

— Da. Apoi, cu o rea-voinţă decisă, întinse mâna spre telefon. Doriţi să…?

— Nu, spuse tânărul. Nu vreau decât să-i las un bilet.

Îl scoase dinir-un buzunar al hainei sale de piele şi ii lunecă pe tejgheaua de mahon.

— Voiam numai să mă asigur că ăsta-i hotelul în care locuieşte. Părea să existe o oarecare neîncredere în voce în timp ce privi în jur, apoi se îndreptă spre ieşire. Privirile sale trecură cu nepăsare peste cei din hol. Trecură şi peste Luseombe şi Elvira, în acelaşi fel, şi Luseombe se înfurie pe neaşteptate. „Naiba să-l ia! Gândi el. Elvira e o fată frumoasă. Când eram tânăr, aş fi observat o fată drăguţă, mai cu seamă printre atâtea fosile”. Dar tânărul nu părea să aibă priviri de risipit pentru fete drăguţe. Se întoarse la recepţie şi întrebă, ridicând tonul uşor ca să atragă atenţia d-rei Gorringe:

— Ce număr de telefon aveţi aici? 1129, nu-i aşa?

— Nu, spuse d-ra Gorringe. 3925.

— Regent?

— Nu. Mayfair.

Tânărul dădu din cap. Apoi păşi grăbit spre uşă şi ieşi, trântind-o în urma lui, în aceeaşi manieră explozivă ca atunci când intrase.

Cei prezenţi răsuflară uşuraţi şi îşi reluară cam greu conversaţiile întrerupte.

— Ei bine, spuse colonelul Luseombe pe neaşteptate de parcă nu-şi găsea cuvintele. Ei, bine! Tinerii ăştia din zilele noastre…

Elvira zâmbea.

— L-ai recunoscut, nu? Întrebă ea. Ştiţi cine este? Vorbea cu un ton uşor îngrozit. Continuă ca să-l lumineze. E Ladislaus Malinowski.

— Hm, individul acela. Numele îi păru oarecum cunoscut colonelului Luseombe. Şofer de curse.

— Da. Campion mondial doi ani la rând. A avut un accident grav acum un an. A fost rănit rău. Dar cred că acum conduce iar. Ea ridică capul să asculte. E o maşină de curse pe care o conduce acum.

Duduitul motorului pătrunsese în hotelul Bertram de afară din stradă. Colonelul Luseombe înţelese că Ladislaus Malinowski era unul dintre eroii Elvirei. Bun, se gândi el. Mai bine ăsta decât unul dintre cântăreţii aceia pop sau tip beatles, cu părul lung sau cum îşi mai zic. Luseombe avea vederi învechite despre tineri.

Uşile turnante se deschiseră iar. Atât Elvira cât şi colonelul Luseombe s-au uitat cu încordare, dar hotelul revenise la normal. Intrase doar un preot bătrân, cu părul alb. Se opri o clipă să privească cu un aer uşor uimit în jur, ca unul care nu izbuteşte să-şi dea^eama unde se află şi cum de-a ajuns aici. Asta i se mai întâmplase canonicului Pennyfather. I se întâmpla în tren, când nu-şi amintea de unde venea şi unde se ducea sau de ce plecase de acasă! I se • întâmplase când mergea pe stradă, i se întâmplase când se afla într-un comitet. I se întâmpla chiar în amvonul catedralei unde oficia, când nu-şi mai amintea dacă ţinuse predica ori dacă era pe cale s-o ţină.

— Cred că-l cunosc pe bătrânelul acesta, spuse Luseombe, privindu-l atent. Cine-o fi, oare? Vine des aici. Abercrombie? Arhidiaconul Abercrombie nu, nu e Abercrombie, cu toate că seamănă puţin cu Abercrombie.

Elvira îi aruncă canonicului Pennyfather o privire lipsită de interes, în comparaţie cu pilotul de curse, nu prezenta nici un fel de atracţie. N-o interesau clericii de loc, cu toate că de când fusese în Italia avea un fel de admiraţie pentru cardinali, pe care cel puţin îi găsea pitoreşti.

Obrazul canonicului Pennyfather se lumină şi el dădu din cap bucuros. Recunoscuse locul în care se afla. Desigur, la hotelul Bertram; unde avea să petreacă o noapte în drum

spre – ia să vedem, oare unde se ducea? Chadminster? Nu, nu, de acolo tocmai venea. Se ducea – desigur – la Congresul din-Lucerna. Păşi înainte, încântat, spre recepţie şi d-ra Gorringe îl salută cu multă căldură.

— Mă bucur că vă văd, canonic Pennyfather. Ce bine arătaţi!

— Mulţumesc – vă mulţumesc. Am fost foarte răcit săptămâna trecută, dar acum mi-a trecut. Aveţi o cameră pentru mine. Cred că v-am scris, nu?

D-ra Gorringe îl linişti.

— Desigur, părinte Pennyfather, am primit scrisoarea dumneavoastră. V-am rezervat numărul 19, camera pe care aţi avut-o data trecută.

— Mulţumesc, mulţumesc. Să vedem, da, am nevoie de ea pentru patru zile. De fapt plec la Lucerna şi voi lipsi o noapte, dar vă rog să reţineţi camera. Am să las aproape toate lucrurile aici şi voi lua doar o valiză mică cu mine, în Elveţia. Cred că nu aveţi nimic împotrivă?

D-ra Gorringe îl linişti din nou.

— Totul va fi în regulă. Ne-aţi explicat foarte clar în scrisoare. Alţi oameni n-ar fi folosit cuvântul „elar”, ci ar fi spus „pe îndelete”, deoarece el trimisese o scrisoare foarte lungă.

Liniştit pe deplin acum, canonicul Pennyfather a răsuflat uşurat şi fu transportat, împreună cu bagajele sale, la camera 19.

În camera 28, d-na Carpen ter îşi scoase de pe cap coroana de violete şi-şi aşează cu grijă cămaşa de noapte pe perna de pe pat. Ridică ochii când o auzi pe Elvira intrâpd.

— Ah, ai venit, draga mea. Vrei să-ţi ajut la despachetat?

— Nu, mulţumesc, spuse Elvira politicos. Nu voi despacheta prea multe, ştii.

— Ce dormitor preferi? Baia se află între amândouă. Le-am spus să-ţi pună bagajele în camera mai îndepărtată. Mă gândeam că asta ar putea fi cam zgomotoasă.

— Foarte amabil din partea dumitale, spuse Elvira cu vocea ei indiferentă.

— Eşti sigură că nu vrei să te ajut?

— Nu, mulţumesc, nu vreau. Cred că aş putea face o baie.

— Da, cred că e o idee foarte bună. Vrei să faci baie prima? Pentru că eu aş vrea să termin cu aranjatul lucrurilor.

Elvira dădu din cap. Intră în baia alăturată, închise uşa în urma ei şi trase zăvorul. Se duse în camera ei, deschise valiza şi aruncă câteva lucruri pe pat. Apoi se dezbrăcă, îşi puse un capot, intră în baie şi deschise robinetele. Se întoarse în cameră şi se aşeză pe pat lângă telefon. Ascultă o clipă, două, să vadă dacă nu va fi deranjată, apoi ridică receptorul.

— Aici camera 29. Puteţi să-mi daţi Regent 1129, vă rog.

CAPITOLUL 4

În INTERIORUL Scotland Yardu-lui tocmai avea loc o şedinţă. Nu era o conferinţă formală. Şase sau şapte bărbaţi şedeau în jurul unei mese şi fiecare dintre cei şase bărbaţi era un om cu oarecare greutate în specialitatea sa. Subiectul care solicita atenţia acestor apărători ai legii era unul ce căpătase o însemnătate teribilă în ultimii doi, trei ani. Viza o ramură a crimei în creştere neliniştitoare.

Tâlhăria pe scară mare se extindea. Bănci atacate, salarii furate, bijuterii trimise prin poştă sustrase, trenuri prădate. Nu trecea o lună în care să nu aibă loc o lovitură nemaipomenit de îndrăzneaţă, operată cu deplin succes.

Şir Ronald Graves, comisar şef la Scotland Yard, prezida în fruntea mesei. După obiceiul său, mai mult asculta decât vorbea, în conferinţă nu s-au prezentat nici un fel de rapoarte oficiale de această dată. Ele aparţineau rutinei obişnuite a C. I. D. Reuniunea de faţă era însă o consultare la nivel înalt, o adâncire generală a ideilor între oameni ce priveau situaţiile din diferite puncte de vedere. Şir Ronald Graves examina cu atenţie micul său grup, apoi făcu semn cu capul către un bărbat din partea cealaltă a mesei.

— Ei bine, Părinte, spuse el, să auzim câteva bancuri deştepte… Omul căruia i se adresase cu „Părinte” era inspectorul şef Fred Davy. Se afla în preajma pensionării şi părea chiar mai în vârstă decât era. De aici porecla sa de „Părinte”. Era corpolent şi avea un fel de a fi atât de bonom şi de amabil, încât mulţi criminali fuseseră decepţionaţi constatând că putea fi un om mai puţin sociabil şi drăguţ decât păruse la început.

— Da, Părinte, spune-ne părerea dumitale, interveni alt inspector şef.

— E o treabă serioasă, spuse inspectorul şef Davy, cu un suspin adânc. Da, serioasă. Poate din ce în ce mai serioasă.

— Când afirmi asta, vrei să spui că numărul infractorilor e în creştere?

— Da, asta vreau să spun.

Un alt poliţist, Comstock, cu o faţă ascuţită de vulpe şi ochi ageri, îl întrerupse:

— Eşti de părere că e în avantajul lor?

— Da şi nu, spuse Părintele. Ar putea fi un dezastru. Dar până în prezent, lua-i-ar dracu, ştiu să ţină bine totul sub control.

Superintendenlul Andrews, un om blond şi subţirel, cu un aer visător, le atrase atenţia:

— M-am gândit întotdeauna că e mai bine să dirijezi o afacere mare. Dacă e bine condusă şi are măsură potrivită, are câştigul asigurat, însă dacă o ramifici, o faci să crească şi îi sporeşti per- 31

Sonalul, s-ar putea să meargă deodată prost şi să se dea de-a dura. Acelaşi lucru se întâmplă cu un lanţ mare de prăvălii. Sau cu un imperiu în industrie. Dacă e destul de mare, va reuşi. Dacă nu-i destul de mare, nu are şanse. Fiecare lucru trebuie să aibă mărimea potrivită. Dacă are mărimea potrivită şi e bine administrat, ajunge în topuri.

— Şi cam cât crezi tu că se-ntinde povestea asta? Îl întrebă aspru Şir Ronald.

— Mai mult decât am crezut noi la început, spuse Comstock. Un om cu aspect sever, inspectorul McNeill, întări:

— E adevărat că ia amploare. Părintele are dreptate. Creşte tot timpul.

— Poate că-i bine, spuse Davy. Poate că va creşte un pic prea repede şi le va scăpa din mână.

— Întrebarea e, Şir Ronald, spuse McNeill, pe cine înhăţăm şi când?

— Sunt vreo duzină pe care i-am putea prinde, arătă Comstock. Grupul lui Harris e şi el amestecat, o ştim prea bine. Mai există un loc vulnerabil, jos la Lutton-way. Garajul acela de la Epsom, o cârciumă lângă Maidenhead şi o fermă pe Marea şosea a Nordului.

— Merită vreunul să fie luat în consideraţie?

— Nu prea cred. Mărunţişuri. Oameni de legătură. Inele dintr-un lanţ, ici şi colo. Un loc unde se preschimbă maşinile furate şi se vând repede; o cârciumă respectabilă, unde se aduc mesaje; o prăvălie de haine vechi unde îţi poţi schimba înfăţişarea, un costumier de teatru în East End, care îi ajută. Cu toţii oameni plătiţi. Plătiţi bine, dar în realitate n-au habar de ce se petrece!

Superintendentul Andrews, visătorul, spuse şi el:

— Avem de-a face cu câteva creiere inteligente, încă nu le-am dibuit. Cunoaştem câteva din filierele lor şi asta-i tot. Cum vă spuneam, grupul lui Harris e şi el băgat, şi finanţele lor le administrează Marks. Contractele străine se fac prin Weber, dar el e un simplu agent, în realitate, nu putem acuza de nimic pe niciunul dintre ei. Ştim că au cu toţii mijloace de a menţine legătura între ei şi cu diferite sucursale ale concernului, damu ştim exact cum procedează, îi urmărim şi îi spionăm şi ei ştiu că o facem. Undeva există un mare cuib central. Ce vrem noi, e să ajungem la conducători.

Comstock observă:

— E ca o reţea uriaşă. Sunt de acord că undeva trebuie să existe un cartier general al operaţiunilor. Un loc unde se întocmeşte, detaliat şi bine organizat, planul fiecărei lovituri. Undeva un om concepe acţiunea şi emite o circulară de lucru pentru Operaţiunea Poştă sau Operaţiunea Salarii. Ăştia sunt oamenii pe care trebuie să punem mâna.

— S-ar putea să nu fie nici măcar în ţară, spuse Părintele cu linişte în glas.

— Nu cred că e adevărat. Poate că sunt undeva într-un iglou sau într-un cort în Maroc sau într-un castel în Elveţia.

— Nu cred de loc în aceste minţi de maeştri, spuse McNejll scuturând din cap: toate astea sunt frumoase într-o poveste. Trebuie să existe un şef, desigur, dar nu cred într-un „Maestru criminal”. Aş spune mai curând că există un comitet mic de conducere foarte inteligent în spatele acestor crime. Sunt plănuite la un centru, cu un preşedinte. Au dat de un sistem bun şi-şi îmbunătăţesc întruna tehnica. Şi totuşi…

— Da? Spuse Şir Ronald, încurajându-l.

— Chiar şi într-o echipă foarte restrânsă există probabil sacrificaţi. Ceea ce numesc principiul rusesc. Din când în când, dacă simt că le dăm de urmă, aruncă pe unul dintre ai lor, unul pe care îşi pot permite să-l arunce.

— Pot îndrăzni să facă asta? N-ar fi un risc prea mare?

— Se poate face în aşa fel încât cel ce cade nici nu-şi dă seama că a fost împins. Ar crede pur şi simplu că a căzut singur. Şi ar sta liniştit pentru că s-ar gândi că va fi plătit dacă tace. Şi-ar avea dreptate. Au o groază de bani şi-şi pot permite să fie generoşi. Familia lui ar fi întreţinută, în cazul când are una, cât timp se află în închisoare. Poate că i s-ar aranja şi o evadare.

— Am avut prea multe evadări din astea, spuse Comstock.

— Cred că vă daţi seama, spuse Şir Ronald, că nu are rost să reluăm toate aceste presupuneri. Spunem mereu acelaşi lucru.

McNeill râse.

— Ei bine… Şir Ronald se gândi o clipă, suntem cu toţii de acord, în linii mari, spuse el încet. Suntem de acord cu ceea ce avem de făcut şi ceea ce încercăm să facem. Cred că ar fi profitabil să ne ocupăm puţin şi de lucruri mai mărunte, lucruri de mai mică însemnătate, dar care sunt un pic mai neobişnuite. E greu de explicat ce vreau să spun, dar e ceva ca în cazul Culver, de. Acum câţiva ani. O pată de cerneală. Vă amintiţi? O pată de cerneală în jurul unei găuri de şoarece. Gândiţi-vă, cui i-ar veni în gând să toarne o sticlă de cerneală în gaura unui şoarece. Nu părea important. Nu reuşeam să găsim o explicaţie, dar când ani dat de ea, ne-a condus spre ceva. Astea sunt lucrurile la care mă refer. Lucruri stranii. Să nu vă sfiiţi să raportaţi, dacă daţi peste ceva anost şi totuşi neobişnuit. Fleacuri, dacă vreţi, dar enervante pentru că nu se potrivesc cu ce căutăm noi. Văd că Părintele e de acord.

— Sunt absolut de acord cu dumneavoastră, spuse inspectorulşef Davy. Haideţi, băieţi, încercaţi să găsiţi ceva! Chiar dacă n-ar fi decât un bărbat care poartă o pălărie caraghioasă.

Nu răspunse nimeni. Cu toţii păreau nesiguri şi plini de îndoială.

— Haide, spuse Părintele, mă bag eu primul să vă povestesc o istorie curioasă, într-adevăr, dar ca să vedeţi cum stau uneori lucrurile. Atacul de la London and Metropolitan Bank. Sucursala din strada Cormolly. Vă aduceţi aminte? Am făcut atunci o listă întreagă cu numerele, culorile. Şi mărcile automobilelor. Am apelat la toată lumea ca să ne ajute. Ni s-a răspuns – şi încă cum! O sută cincizeci de informaţii care ne-au indus în eroare! Până la urmă, prin eliminare, am ajuns la şapte maşini care fuseseră văzute în vecinătate, şi oricare dintre ele ar fi putut avea legătură cu atacul banditesc.

— Da, spuse Şir Ronald, continuă!

— Au fost una sairdouă maşini pe care nu le-am putut identifica. Se părea că numerele fuseseră schimbate. Nimic neobişnuit. Se întâmplă adesea. Până la. Urmă le-am descoperit pe toate. Vă voi da un exemplu. Un Morris Oxford limuzină neagră, numărul CMG 256, văzută de un ofiţer de poliţie. El susţinea că maşina fusese condusă de domnul judecător Ludgrove.

Privi în jur. Era ascultat, dar fără prea mult interes.

— Ştiu, continuă el, era o greşeală ca de obicei. Domnul judecător Ludgrove e un bătrânel de vază, urât ca păcatul. Dar nu putea fi judecătorul Ludgrove, deoarece exact în timpul acela se găsea în tribunal. E proprietarul unui Morris Oxford, dar numărul maşinii lui nu este CMG 256. Privi iar în jurul său. În regulă, veţi zice, totul era fără rost. Dar ştiţi care era acest număr? CMG 265. Destul de aproape, nu-i aşa? O greşeală pe care o poţi face când încerci să-ţi aminteşti numărul unei maşini.

— Îmi pare rău, spuse Şir Ronald, nu văd…

— Într-adevăr, ' spuse inspectorul-şef Davy, nu e nimic de văzut, nu? Numai că prea semăna numărul 265 cu 256 CMG. O perfectă coincidenţă ca un Morris Oxford, de aceeaşi culoare, având numărul greşit doar cu o cifră, şi cu un om înăuntru care să semene exact cu proprietarul maşinii.

— Vrei să spui…?

— O diferenţă doar de o cifră. „O greşeală făcută dinadins”. Aşa părea.

— Regret, Davy, dar tot nu pricep.

— O! Nu cred că-i ceva de priceput în treaba asta. O maşină Morris Oxford CMG 265 trece de-a lungul străzii, exact la două minute şi jumătate după ce banca a fost prădată. Şi înăuntru, poliţistul recunoaşte pe domnul judecător Ludgrove.

— Vrei să spui că era cu adevărat domnul judecător Ludgrove? Haida de, Davy!

— Nu, nu vreau să spun că era judecătorul Ludgrove şi că era amestecat în prădarea băncii. Locuia în hotelul Bertram, pe Pond Street, şi era la tribunal în timpul atacului. Totul a fost dovedit. Vreau să spun că numărul maşinii, marca de fabricaţie şi, identificarea făcută de un ofiţer al poliţiei care-l cunoaşte bine din vedere pe bătrânul Ludgrove, sunt coincidenţe care ar trebui să însemne ceva. Dar se pare că nu înseamnă nimic. Păcat!

Comstock se mişcă jenat.

— A mai fost un caz care seamănă un pic cu ăsta, în legătură cu afacerea aceea cu bijuterii din Brighton. Era vorba despre un bătrân amiral sau cam aşa. Am uitat numele lui. O femeie l-a identificat cu certitudine, afirmând că l-a văzut la faţa locului.

— Şi nu fusese?

— Nuj se afla la Londra în noaptea aceea. Fusese la un dineu oferit de marină, sau aşa ceva, cred.

— Locuise la clubul său?

— Nu, la un hotel – cred că acela care l-aţi menţionat adineauri, Părinte. Bertram – nu-i aşa? Un loc liniştit. O mulţime de ofiţeri pensionari se duc acolo, cred.

— Hotelul Bertram! Spuse inspectorul-şef Davy, pe gânduri.

CAPITOLUL 5

MISS MARPLE se trezi devreme pentru că aşa obişnuia, îi plăcea şi patul. Era foarte confortabil.

Cu paşi mărunţi, se îndreptă spre fereastră şi trase perdelele, dând voie luminii palide a zilei londoneze să pătrundă. Totuşi, nu stinse încă lumina electrică, îi dăduseră un dormitor foarte frumos, cu toiul în tradiţia hotelului Bertram. Tapet cu trandafiri, un scrin încăpător din mahon lustruit – o masă de toaletă care se asorta cu el. Două scaune drepte şi un scaun uşor de o înălţime rezonabilă faţă de podea. O uşă conducea spre baia modernă, dar tapetată cu trandafiri, evitând astfel impresia unei igiene prea debile.

Miss Marple se culcă din nou, îşi aşează pernele, privi la ceas, era şapte şi jumătate, îşi luă cărticica de rugăciuni ce o însoţea întotdeauna şi începu să citească o pagină şi jumătate, porţia pentru ziua aceea. Apoi îşi luă andrelele şi începu să tricoteze, mai întâi încet, deoarece degetele îi erau ţepene şi reumatice când se trezea, da* foarte curând ritmul crescu şi degetele nu-i mai erau atât de rigide şi nu o mai dureau.

— Încă o zi! Îşi spuse Miss Marple, întâmpinând-o cu plăcerea, blândă obişnuită, încă o zi – şi cine ştie ce mai putea aduce?

Relaxându-se, Miss Marple lăsă lucrul din mână şi dădu voie gândurilor să se depene alene… Selina Hazy… Ce căsuţă drăguţă avusese în St. Mary Mead! Şi-acum cineva îi pusese un acoperiş verde atât de urât… Muffins… Turiiţele acelea… Prea se risipea untul… Dar erau foarte bune… Şi ce nostim că serveau cake cu chimion! Nu se aşteptase nici o clipă ca lucrurile să se petreacă exact aşa ca pe vremuri… Pentru că, la urma urmei… Timpul nu stă pe loc… Şi ca să-l faci să stea pe loc, trebuie să cheltuieşti o mulţime de bani… În tot hotelul nu era nimic fabricat din plastic…! Probabil că le convenea, se gândea ea. Întoarcerile în trecut aveau pitorescul lor… Oamenii preferau acum trandafirii demodaţi şi dispreţuiau ceaiurile hibride…! Nimic nu părea real aici… Mă rog, şi de ce să pară? Erau cincizeci – nu – la drept vorbind, şaizeci de ani de când locuise aici. Şi nu i se părea real, pentru că se aclimatizase cu „anul Domnului” care era în curs. Aici totul îţi dădea prilejul să te gândeşti la atâtea şi atâtea lucruri… Atmosfera şi oamenii… Degetele d-rei Marple împinseră cât colo lucrul.

— Lacune, spuse ea cu voce tare… Cred că există goluri şi sunt destul de greu de explicat…

Poate din cauza asta încercase acel simţământ de nelinişte în noaptea trecută? Senzaţia aceea că ceva nu era în regulă…

Persoanele acelea mai toate în vârstă – care semănau atât de bine cu cei pe care îi întâlnise aici cu cincizeci de ani în urmă. Atunci toţi fuseseră naturali – acum însă nu păreau foarte naturali. Oamenii mai în vârstă din zilele noastre nu aduc cu bătrânii de atunci – au o privire absorbită de griji domestice, cărora le fac cu greu faţă, sau de nu, sunt activi şi aleargă pe la fel de fel de comitete încercând să pară aferaţi şi competenţi, ori îşi vopsesc părul într-p nuanţă albastră, sau poartă peruci, iar mâinile lor nu seamănă de loc cu mâinile de care îşi amintea, mâini delicate, transparente – erau asprite de spălatul cu detergenţi…

Iată de ce – ei bine – oamenii aceştia nu păreau reali. Dar era vădit că existau. Selina Hazy exista doar. Şi bătrânelul acela prezentabil, cu aspect de militar, din colţ, era şi el real – îl întâlnise o dată, cu toate că nu-şi mai amintea numele lui – şi episcopul (dragul de Robbie!) care murise.

Mis& Marple îşi privi ceasul. Era opt şi jumătate. Ora micului dejun.

Citi instrucţiunile hotelului. Tipărite cu litere mari şi frumoase, încât nu aveai nevoie să-ţi pui ochelarii.

Prânzurile puteau fi comandate prin telefon, cerând „Serviciul în cameră”, sau apăsând pe butonul cu eticheta „cameristă”.

Miss Marple apăsă pe buton. Se fiştâcea întotdeauna când vorbea cu „Serviciul în cameră”.

Rezultatul a fost excelent. Auzi îndată o ciocănitură în uşă şi intră o cameristă foarte prezentabilă. Era într-adevăr o cameristă, dar nu părea reală, purtând o rochie imprimată, de culoare lavandă, în dungi, şi chiar o boneţică proaspăt spălată şi scrobită. Avea obrajii zâmbitori şi trandafirii ai unei fete de la ţară (unde găseau astfel de oameni?)

Miss Marple îşi comandă micul dejun. Ceai, ochiuri fierte în apă, cornuri proaspete. Camerista era atât de stilată încât nici nu pomeni de supă de cereale sau de suc de portocale.

După cinci'minute, micul dejun fu adus. O tavă încăpătoare cu un ceainic pântecos, lapte gros ca smântâna şi o cană de argint cu apă fierbinte. Pe pâinea prăjită erau două ouă făcute ochiuri, dar fierte bine şi acoperite cu albuşul lor coagulat, nu gloanţe tari şi în cupe de cositor, un cocoloş de unt, de mărime respectabilă, ştampilat cu o păpădie. Marmeladă, miere şi gem de căpşuni. Cornuri cu aspect delicios, nu din acelea tari şi cu miezul ca hârtia – miroseau a pâine proaspătă (cel mai delicios miros din lume!) Mai erau un măr, o pară şi o banană.

Delicat dar cu încredere, Miss Marple a înfipt cuţitul. N-a fost dezamăgită. Ţâşni un gălbenuş bogat şi galben-roşcat, gros ca o cremă. Ouă adevărate!

Totul era fierbinte. Nici ea nu l-ar fi pregătit mai bine, dar ce bine că nu trebuise să-l pregătească! Îi fusese adus – nu ca unei regine – ci parcă ar fi fost o doamnă de vârstă mijlocie care locuia într-un hotel bun şi nu prea scump. De fapt – ca şi cum ar şi fost în 1909. Miss Marple rosti tare această apreciere şi camerista răspunse zâmbind:

— O! Da, doamnă, bucătarul e foarte meticulos în privinţa micului dejun.

Miss Marple o studie cu admiraţie. Hotelul Bertram putea întradevăr să facă minuni. O cameristă adevărată! Miss Marple o ciupi pe ascuns de braţul stâhg.

— Eşti de mult aici? O întrebă ea.

— Mai bine de trei ani, doamnă.

— Şi înainte de-a veni aici?

— Am fost la un hotel, la Eastbourne. Foarte modern şi la curent cu toate – dar eu prefer un hotel de modă veche ca acesta.

Miss Marple sorbi din ceai. Îşi dădu seama că fredonează vag nişte cuvinte dintr-un cântec uitat de mult: „Oh! Unde ai fost o viaţă întreagă…” Camerista o privea cam uluită.

— Mi-am amintit un cântec vechi, ciripi Miss Marple scuzându-se. Era foarte răspândit pe vremuri.

Şi începu iar să fredoneze:” Oh, unde ai fost o viaţă întreagă…!”

— Îl ştii, poate? O întrebă ea pe cameristă.

— Nu-l ştiu… Camerista părea că vrea să se scuze.

— E drept, e prea vechi pentru dumneata, spuse Miss Marple. Ei, bine, îţi aminteşti o mulţime de lucruri – într-un loc ca ăsta.

— Da, doamnă, cred că multe din doamnele care stau aici simt ceea ce simţiţi dumneavoastră.

— De asta şi vin aici, cred, spuse Miss Marple.

Camerista ieşi. Se vedea că era obişnuită cu doamnele în vârstă, vorbăreţe şi cu amintiri.

Miss Marple îşi termină micul dejun şi se sculă alene, îşi făcuse planul să-şi petreacă dimineaţa plăcut, târguind. Nu prea mult – ca să nu se obosească. Pe Oxford Street, azi, poate. Şi mâine la Knightsbridge. Continuă să-şi facă planuri fericită.

Era aproape ora zece când ieşi din camera ei, deplin îmbrăcată: pălărie, mănuşi, umbrelă – în cazul când… cu toate că vremea era frumoasă – poşetă şi cea mai frumoasă geantă pentru târguieli…

A doua uşă de pe coridor se deschise brusc şi cineva scoase capul. Era Bess Sedgwick. Se retrase apoi în cameră şi trânti uşa tare.

Miss Marple coborî scările, mirându-se. Prefera să meargă pe scări şi nu cu liftul, dimineaţa. Asta o ajuta să se simtă mai suplă. Dar îşi încetini din ce în ce paşii şi… se opri.

II

Când colonelul Luscombe trecu prin coridor, ieşind, din camera sa, se deschise brusc o uşă în vârful scărilor, şi lady Sedgwick îi vorbi:

— Iată că ai apărut, în sfârşit! Te-am pândit – aşteptând să mă năpustesc asupra dumitale. Unde putem merge să stăm de vorbă? Adică, fără să dăm în fiecare secundă peste vreuna dintre pisicuţele bătrâne.

— Ca să spun drept, Bess, nu prea ştiu. Cred că la mezanin e un fel de cameră pentru scris scrisori.

— Mai bine vino aici, la mine. Acum, repede, până nu prinde de veste camerista.

Fără a fi prea încântat, colonelul Luscombe trecu pragul şi închise uşa bine în urma lui.

— Nu mi-aş fi închipuit că ai putea locui aici, Bess. N-am avut habar că eşti aici.

— Cred că n-ai ştiut.

— Vreau să spun… N-aş fi adus-o niciodată pe Elvira aici. Ştii că e aici?

— Da, am văzut-o cu dumneata seara trecută.

— Eu însă nu ştiam că erai aici. Pare un loc atât de nepotrivit pentru tine.

— Nu văd de ce, spuse Bess Sedgwick rece. E de departe cel mai confortabil hotel din Londra. De ce n-aş locui aici?

— Trebuie să înţelegi că eu n-am avut habar de… Vreau să spun… Ea îl privi şi începu să râdă. Era gata de plecare, îmbrăcată într-un taior de culoare închisă, bine croit, şi purta o bluză de un verde strălucitor ca smaraldul. Era veselă şi foarte vioaie. Faţă de ea, colonelul Luscombe părea ofilit şi foarte bătrân.

— Dragul meu Derek, nu face o mutră atât de îngrijorată. Nu te acuz că ai vrea să înscenezi o întâlnire sentimentală între mamă şi fiică. Se înlâmplă uneori ca oamenii să se întâlnească în locurile cele mai neobişnuite. Dar trebuie s-o scoţi pe Elvira de aici, Derek. Trebuie s-o scoţi imediat din acest hotel – azi!

— Să ştii că pleacă. Vreau să spun, am adus-o aici numai pentru o noapte sau două. Să vadă un spectacol – sau mai ştiu eu ce. Pleacă mâine la familia Melford, la ţară.

— Biata fată, ce plictisitor pentru ea! Luscombe o privi îngrijorat.

— Crezi că se va plictisi? Lui Bess îi fu milă de el.

— Poate că nu, după viaţa severă din Italia. Poate va găsi chiar că e teribil de interesant.

Luscombe îşi adună tot curajul şi spuse:

— Uite ce e, Bess, am fost uimit că te găsesc aici, dar nu crezi c-ar putea fi – într-un fel, opera destinului? Cred că ar fi un prilej – nu-mi închipui că-ţi dai seama ce-ar simţi fata.

— Ce vrei să spui, Derek?

— Uite, eşti doar mama ei – ştii asta!

— Desigur că sunt mama ei. E fiica mea. Şi la ce ne-a slujit asta, şi ei şi mie, sau la ce ne va sluji de-acum încolo?

— Nu poţi fi atât de sigură. Cred, cred că ea simte nevoia unei mame.

— Ce te face să crezi asta? Se răsti Bess Sedgwick.

— A spus ceva ieri. M-a întrebat unde eşti, ce faci?

Bess Sedgwick se îndreptă spre fereastră. Stătu acolo o clipă, bătând uşor cu degetul în geam.

— Eşti atât de drăguţ, Derek, spuse ea. Ai idei atât de frumoase. Dar nu merg, sărmanul jneu înger păzitor! Trebuie să fii convins. Ideile tale nu sunt potrivite şi ar putea fi primejdioase.

— Haida de, Bess, primejdioase?

— Da, da, da. Primejdioase. Eu sunt primejdioasă. Am fost întotdeauna primejdioasă.

— Când mă gândesc la câte ai făcut, spuse colonelul Luscombe.

— Asta mă priveşte pe mine, răspunse Bess Sedgwick. A devenit un fel de obicei al meu să mă arunc în mijlocul pericolului. Nu, n-ar trebui să spun obicei; m-am dedat pericolului. De parcă aş lua droguri. Ca acea mică picătură de heroină pe care cei ce se droghează trebuie s-o bea atât de des pentru ca viaţa să li se pară frumoasă, veselă şi demnă de trăit. Ei bine, e adevărat! Astea sunt funerariile mele – sau poate nu – după cum va fi cazul. N-am luat niciodată droguri – n-am simţit niciodată nevoia lor. Drogul meu a fost întotdeauna riscul. Insă oamenii care trăiesc cum trăiesc eu pot fi un izvor de rele pentru alţii. Te rog să nu fi un bătrân încăpăţânat şi prost, Derek. Ţine fata pe cât poţi departe de mine. Nu-i pot face nici un bine. Numai rău.

Dacă e posibil, nici să nu ştie că locuiesc în acelaşi hotel. Telefonează la familia Melford şi du-o acolo chiar azi. Scuzate spunând că a intervenit ceva urgent…

Colonelul Luscombe ezita, trăgându-se de mustaţă.

— Cred totuşi că greşeşti, Bess. Suspină. A întrebat unde eşti. I-am spus că eşti în străinătate.

— Voi fi peste douăsprezece ore, aşa că se potriveşte perfect. Se apropie de el, îl sărută pe vârful b. Ărbiei, îl făcu să se întoarcă de parcă voia să se joace „de-a baba oarba” cu el, deschise uşa şi-l împinse cu blândeţe afară, pe coridor. Când uşa se închise în urma lui, colonelul Luscombe zări o bătrânică care tocmai urca scările. Bombănea de una singură şi căuta ceva în poşetă.

— Vai de mine! Cred că am lăsat-o în cameră. Vai de mine! Trecu pe lângă colonelul Luscombe, în aparenţă fără a-i da atenţie, dar în timp ce el cobora scările, Miss Marple se opri la uşa camerei ei, şi-i aruncă o privire străpungătoare. Se uită apoi spre uşa lui Bess Sedgwick. „Aha, deci pe el îl aştepta”, îşi spuse Miss Marple. „Mă întreb de ce”.

III

Canonicul Pennyfather, după ce mai prinsese puteri la micul dejun, traversă holul, îşi aminti că trebuie să lase cheia la recepţie, ieşi prin uşa turnantă şi se lăsă băgat într-un taxi de către comisionarul irlandez a cărui slujbă era să facă asemenea servicii.

— În ce direcţie, domnule?

— Vai, dragă, spuse canonicul Pennyfather, subit întristat. Stai să văd – unde mă duceam oare?

Traficul de pe Pond Street se opri timp de câteva minute, în vreme ce canonicul Penryfather şi comisionarul dezbăteau această chestiune încâlcită.

În sfârşit, canonicul avu o iluminare şi taxiul se îndreptă spre British Museum.

Comisionarul rămase rânjind pe marginea trotuarului, şi deoarece nu mai ieşea nimeni, începu să se plimbe de-a lungul faţadei hotelului, fluierând încet o melodie veche.

Una din ferestrele de la parterul hotelului Bertram se deschise brusc, dar comisionarul nu întoarse capul până când nu auzi deodată o voce prin fereastra deschisă.

— Va să zică aici ai aterizat, Micky. Ce dracu te-a adus aici?

— El se întoarse speriat şi privi în sus.

Lady Sedgwick îşi scoase capul prin fereastra deschisă:

— Ce, nu mă recunoşti? Întrebă ea.

O expresie de iluminare se întipări pe obrazul omului.

— Ia te iută, zău că-i micuţa Bessie! Nemaipomenit! După atâţia ani. Micuţa Bessie!

— Nimeni în afară de tine nu mi-a zis Bessie. E un nume revoltător, Ce-ai făcut în anii ăştia?

— Şi una şi alta, răspunse Micky cu oarecare rezervă. Nu mi s-a făcut publicitate ca ţie. Am citit despre tine, din când în când, prin ziare.

Bess Sedgwick râse:

— Oricum, m-am ţinut mai bine decât tine. Tu bei prea mult. Întotdeauna ai băut prea mult.

— Te-ai ţinut bine fiindcă ai fost plină de bani.

— Ţie nu ţi-ar fi ajutat banii. Ai fi băut şi mai mult şi te-ai fi dus dracului de-a binelea. Da, da, chiar aşa! Ce cauţi aici? Asta aş vrea să ştiu. Cum de te-au angajat într-un loc ca ăsta?

— Aveam nevoie de slujbă. Le-aveam pe astea… Mâna lui se plimbă peste şirul de decoraţii.

— Da, înţeleg. Ea căzu pe gânduri. Sper că sunt autentice, nu?

— Sigur că sunt. De ce n-ar fi?

— O, te cred. Ai avut întotdeauna curaj. Ai fost întotdeauna un bun luptător. Da, armata îţi convenea. De asta sunt sigură!

— Armata e bună în timp de război, dar când e pace n-ai ce face cu ea.

— Aşa că te-ai apucat de meseria asta. Şi eu habar n-aveam… Se opri.

— Cum adică nu aveai habar, Bessie?

— Nimic. Totuşi e ciudat să te revăd după atfţia ani.

— Eu n-am uitat, spuse omul. Nu te-am uitat niciodată, micuţă Bessie. Ah, ce fată drăgălaşă erai! O fetiţă dulce de tot!

— O proastă afurisită, asta am fost, spuse lady Sedgwick.

— Asta cam aşa-i. Nu prea aveai minte. Dacă aveai – nu te-ai fi încurcat cu mine. Ce îndemânatică erai cu caii! Îţi aminteşti de iapa aceea – cum o chema oare? Molly O'Flynn. Ah ce drac împieliţat era!

— Numai tu puteai s-o încaleci, observă lady Sedgwick.

— M-ar fi aruncat jos, dac-ar fi putut. Dar când şi-a dat seama că nu poate – a cedat. Doamne, ce frumuseţe era! Dar fiindcă vorbim despre cai – nu exista în împrejurimi femeie care să călărească ca tine. Ce frumos încălecai, ce mână aveai. Nici pic de teamă, nici măcar o clipă! Şi-aşa ai fost mereu de atunci, îmi închipui. Avioane, maşini de curse.

Bess Sedgwick râse.

— Trebuie să-mi termin corespondenţa. Se retrase de la fereastră.

Micky se aplecă peste balustradă:

— N-am uitat ce s-a întâmplat la Ballygowlan, spuse el cu subînţeles. Uneori m-am gândit să-ţi scriu…

Vocea lui Bess Sedgwick deveni aspră.

— Ce vrei să spui cu asta, Mick Gorman?

— Să spun doar că n-am uitat – nimic. Voiam să-ţi aminteşti un pic.

Bess Sedgwick avea aceeaşi asprime în glas:

— Dacă ai avea în cap ceea ce cred eu că ai, îţi dau un sfat. Dacă-mi faci vreun necaz, te împuşc cum aş împuşca un şobolan. Am mai împuşcat eu bărbaţi…

— Prin străinătate, poate…

— În străinătate sau aici – e totuna pentru mine.

— Doamne sfinte, să ştii că te cred – eşti în stare! Vocea lui era plină de admiraţie. La Ballygowlan…

— La Ballygowlan, îl întrerupse ea, te-au plătit să-ţi ţii gura şi te-au plătit bine. Ai luat banii. Alţii de la mine nu

vezi – să nu-ţi faci iluzii!

— Ar fi o poveste frumoasă şi romantică pentru ziarele de duminică…

— Ai auzit ce-am spus.

— Ah! Spuse el râzând, glumeam. N-aş face niciodată ceva care s-o supere pe micuţa mea Bessie. Am să-mi ţin gura.

— Ai grijă să nu uiţi! Spuse lady Sedgwick.

Ea închise fereastra. Privind spre biroul din faţă, se uită la scrisoarea ei neterminată de pe mapa de scris. O luă, o reciti, o mototoli şi o aruncă în coşul de hârtii. Apoi se ridică brusc şi ieşi din cameră, înainte de a ieşi, nu aruncase nici măcar o privire în jur.

La Bertram, camerele mici, în care se putea scrie în linişte, păreau adeseori goale, chiar când nu erau. Două mese de scris erau aşezate lângă ferestre, la dreapta se afla o masă cu reviste ilustrate, la stingă două fotolii cu speteze înalte şi orientate spre focul din şemineu.

Acestea erau locurile favorite unde după-amiaza se înfundau de obicei militari mai în vârstă sau ofiţeri de marină şi adormeau fericiţi până la ora ceaiului. Cine ar fi intrat să scrie o scrisoare, nici nu i-ar fi observat, în timpul dimineţii, fotoliile nu erau prea solicitate.

Totuşi în dimineaţa aceea s-a întâmplat să fie ocupate amândouă. Într-unul şedea o doamnă bătrână, iar în celălalt o fată tânără. Tânăra se ridică în picioare. Stătu o clipă privind nehotărâtă spre uşa prin care ieşise lady Sedgwick, apoi se îndreptă încet spre ea. Faţa Elvirei Blake arăta palidă ca moartea.

După cinci minute, s-a ridicat şi doamna cea bătrână. Miss Marple hotărâse că momentele de odihnă pe care şi le rezerva după ce se îmbrăca şi cobora scările duraseră destul. Era timpul să iasă şi să se bucure de plăcerile Londrei. Se gândea că s-ar putea duce până în Piccadilly, luând autobuzul 9, până la High Street, Kensington sau ar putea merge pe jos până în Bond Street ca să-l ia pe 25 până la magazinele „Marshall şi Snelgrove”, sau ar putea să

ia un autobuz 25 în sens invers, care, după câte îşi amintea, ar duce-o până la marile magazine „Army and Navy”. Trecând prin uşile turnante se gândea cu plăcere la această călătorie. Comisionarul irlandez, care se întorsese la datorie, o ajută să se hotărască.

— Aveţi nevoie desigur de un taxi, doamnă, spuse el cu autoritate.

— Nu prea, răspunse Miss Marple. Cred că aş putea lua autobuzul 25 chiar de aici – sau pot să-l iau pe 2 din Park Lane.

— N-aveţi nevoie de autobuz, spuse comisionarul cu hotărâre. E periculos să te caţeri în autobuz când eşti puţin mai în vârstă. Când pornesc sau opresc te zdruncină de te aruncă jos. Şoferii ăştia n-au pic de inimă. Lăsaţi, fluier eu un taxi, şi puteţi merge oriunde doriţi, ca o regină.

Miss Marple se gândi şi consimţi.

— Ai dreptate, spuse ea, poate că e mai bine să iau un taxi. Comisionarul nu avu nevoie să fluiere. Pocni din degete şi apăru ca prin minune un taxi. Cu mare grijă, o ajută pe Miss Marple să se urce. Ea se hotărî pe loc să viziteze magazinul „Robinson şi Cleaver” şi să admire sorturile de cearşafuri din pânză veritabilă. Şedea fericită în taxi şi se simţea într-adevăr ca o regină, aşa cum îi promisese comisionarul. Se gândea cu o anticipaţie plăcută la cearşafurile de pânză, la feţele de pernă, la cârpele de bucătărie pentru pahare şi vase fără desene cu banane, smochine şi câini de rasă sau cine ştie ce alte năzbâtii pictate, care să te enerveze când ştergi vasele. Lady Sedgwick se apropie de recepţie.

— Domnul Humfries e la el în birou?

— Da, lady Sedgwick. D-ra Gorringe părea mirată.

Lady Sedgwick trecu în spatele ei, ciocăni la uşă şi intră fără să aştepte un răspuns.

Dl. Humfries o privi uimit.

— Ce…

— Cine l-a angajat pe individul acela… Michael Gorman?

D-nul Humfries se bâlbâi puţin.

— Parfitt ne-a părăsit… A avut un accident de maşină acum o lună. A trebuit să-l înlocuim repede. Omul ăsta părea potrivit. Are referinţe, a fost în armată – certificate bune. Poate nu e prea deştept – dar asta e uneori mai bine… Ştiţi ceva rău despre el?

— Destul ca să nu-l mai văd pe aici.

— Dacă insistaţi, spuse Humfries încet, îi vom da preaviz…

— Nu, spuse lady Sedgwick încet. Nu, e prea târziu acum. N-are importanţă.

CAPITOLUL 6

— ELVIRA!

— Hello, Bridget.

Elvira Blake intră împingând uşa din faţă de la numărul 180 din Onslow Square pe care prietena ei, Bridget, coborâse în goană s-o deschidă.

— Deoarece o văzuse de la fereastră venind.

— Să mergem sus, spuse Elvira.

— Da, e mai bine. Altfel ne încurcăm aici cu mama.

Cele două fete au urcat în fugă scările, scăpând astfel de mama Bridget-ei, care ieşi un pic mai târziu din dormitorul ei pe palier.

— E un noroc că nu ai mamă, spuse Bridget, gâfâind, în timp ce-şi conducea prietena în camera ei de dormit şi închidea bine uşa. Vreau să zic, mama e tare drăguţă şi bună, dar ce mai întrebări poate să-mi pună! Dimineaţa, la prânz şi seara. Unde te duci şi pe cine ai întâlnit? Dacă cumva sunt verii lui cutare, cu acelaşi nume, din Yorkshire. Vreau să spun, cât de inutil e totul.

— Probabil că nu mai are la ce să se gândească, spuse Elvira, vag. Uite ce e, Bridget, trebuie să fac ceva teribil de important şi tu trebuie să mă ajuţi.

— Ei bine, te ajut dacă pot. Cine e – un bărbat?

— Nu, de fapt nu. Bridget o privea deziluzionată. Trebuie să plec în Irlanda pentru douăzeci şi patru de ore sau poate mai mult şi tu trebuie să mă acoperi.

— În Irlanda? De ce?

— Nu-ţi pot spune acum. N-am timp. Mă întâlnesc cu tutorele meu, colonelul Luscombe, la Prunier, la prânz, la unu şi jumătate.

— Ce-ai făcut cu Carpenter?

— I-am tras chiulul, la Debenham. Bridget chicoti.

— Şi după prânz trebuie să plec la familia Melford. Voi sta la ei până la vârsta de douăzeci şi unu de ani.

— Îngrozitor!

— Am să mă descurc. Pe verişoara Mildred o pot înşela uşor. S-a hotărât să viu în oraş, pentru cursuri şi nu mai ştiu ce. Există o societate „World of Today”. Te duc la conferinţe, la muzee şi la galerii de pictură, la Casa Lorzilor şi la câte şi mai câte. Esenţialul e să nu ştie nimeni dacă eşti, unde ar trebui să fii sau nu. Vom izbuti să facem o mulţime de lucruri.

— Bineînţeles, spuse Bridget chicotind. Am reuşit în Italia, nu-i aşa? Bătrâna Martinelli se credea atât de severă. Habar n-avea ce puteam face când voiam.

Râdeau amândouă amintindu-şi răutăţile săvârşite în trecut.

— Totuşi a fost nevoie de multă chibzuială, spuse Elvira.

— Şi de nişte minciuni grozave, adăugă Bridget. Ai veşti de la Guido?

— Oh da, mi-a scris o scrisoare lungă, semnată Ginevra, parcă ar fi fată. Dar, te rog, nu mai vorbi atât, Bridget. Avem multă treabă şi nu dispunem decât de o oră şi jumătate. Mai întâi de toate, ascultă. Vin mâine în oraş, am oră la dentist. Asta-i uşor, pot să amân prin telefon – sau poţi să-l suni tu de aici. Apoi, pe la amiază, suni la familia Melford, spui că eşti mama ta şi explici că dentistul are nevoie de mine a doua zi şi că rămân să stau la voi.

— Asta merge de minune. Au să spună chiar vai ce amabil şi mai ştiu eu ce. Dar, să presupunem că nu le-ai întors a doua zi.

— Atunci va trebui să telefonezi din nou. Bridget nu păru prea convinsă.

— Vom avea timp destul să ne gândim la ceva, spuse Elvira cu nerăbdare. Ce mă îngrijorează acum, sunt banii. Presupun că nici tu n-ai, nu-i aşa? Elvira o întrebase fără speranţă.

— Doar vreo două lire.

— Nu-s bune de nimic. Trebuie să-mi cumpăr bilet de avion. M-am interesat ce curse sunt. Călătoria durează numai două ore. Depinde de cât timp îmi va trebui când ajung acolo.

— Nu-mi poţi spune ce vrei să faci?

— Nu, nu pot. Dar e teribil, teribil de important!

Vocea Elvirei era atât de neobişnuită, încât Bridget o privi cu oarecare surprindere.

— S-a întâmplat ceva serios, Elvira?

— Da.

— Ceva pe care nu trebuie să-l ştie nimeni?

— Da, cam aşa. E îngrozitor, îngrozitor de secret! Trebuie să descopăr dacă un lucru e sau nu adevărat. Ce plictiseală cu banii ăştia! Şi când te gândeşti că în realitate sunt bogată. Mi-a spus tutorele meu. Dar tot ce capăt e o sumă derizorie pentru rochii. Şi banii ăştia dispar îndată ce pun mâna pe ei.

— Dar tutorele tău – colonelul Cutăricâ – n-ar putea să-ţi împrumute nişte bani?

— Nu mi-ar conveni. Mi-ar pune o mulţime de întrebări, vrând să. Ştie de ce am nevoie de bani.

— Vai, dragă, cred şi eu că ar vrea să ştie. Nu înţeleg de ce toată lumea pune atâtea întrebări. Când mă sună cineva la telefon, mama trebuie neapărat să întrebe cine e. Când în realitate, nu-i de loc treaba ei!

Elvira se gândea la altceva, dar era convinsă că e aşa.

— Bridget, ai amanetat vreodată ceva?

— Niciodată. Nu ştiu cum se procedează.

— E foarte uşor, bănuiesc, spuse Elvira. Te duci la un fel de giuvaergiu care are deasupra uşii o firmă cu trei mingi, nu-i aşa?

— Nu prea posed ceva care ar merita să fie dus la un cămătar, zise Bridget.

— N-are mama ta nişte bijuterii pe undeva?

— E mai bine să nu-i cerem să ne ajute.

— Nu, poate că nu… Dar am putea să-i şterpelim ceva.

— O, nu cred că am putea face aşa ceva, spuse Bridget şocată.

— Nu? Bine. Poate că ai dreptate. Dar aş paria că nici nu va observa. Le punem la loc înainte de-a băga de seamă că-i lipsesc. Ştiu ce facem. Mergem la domnul Bollard.

— Cine e domnul Bollard?

— E un fel de bijutier al familiei. La el îmi duc ceasul la reparat. Mă ştie de când aveam şase ani. Haide, Bridget, mergem direct la el. Avem exact timpul necesar.

— Mai bine să ieşim pe uşa din spate, spuse Bridget, astfel mama nu ne va mai întreba unde ne ducem.

Stând în faţa vechii firme „Bollard şi Whitley” din Bond Street, cele două fete făcură ultimele pregătiri.

— Eşti sigură că înţelegi, Bridget?

— Cred că da, spuse Bridget cu o voce care nu era de loc fericită.

— Mai întâi, spuse Elvira, să ne sincronizăm ceasurile. Bridget se mai lumină la faţă. Aceste cuvinte atât de familiare aveau pentru ea un efect încurajator, îşi potriviră ceasurile cu un fel de solemnitate, Bridget potrivindu-l pe al ei cu un minut.

— Ora zero va fi exact peste douăzeci şi cinci de minute, spuse Elvira. Voi avea timp suficient. Poate chiar mai mult decât am nevoie,

Dar e mai bine aşa.

— Dar să presupunem… Începu Bridget.

— Să presupunem, ce? Întrebă Elvira.

— Ei bine, vreau să zic, dacă maşina mă calcă cu-adevărat.

— E sigur că nu te va călca, spuse Elvira, ştii doar cât de iute eşti de picioare şi toată circulaţia din Londra e obişnuită să oprească brusc. Totul va fi în regulă.

Bridget nu părea deloc convinsă.

— Bridget, n-ai să mă laşi acum, când mi-e greu, nu-i aşa?

— Bine, se învoi Bridget. N-am să te las de căruţă.

Bridget traversă Bond Street, iar Elvira deschise uşa prăvăliei domnilor „Bollard şi Whitley", bijutieri şi ceasornicari stabiliţi de mult în această stradă, în interior, atmosfera era plăcută şi liniştită

Un bărbat în frac se apropie de Elvira şi o întrebă cu ce-i poate fi de folos.

— Aş putea să-l văd pe domnul Bollard?

— Domnul Bollard. Pe cine să anunţ?

— D-ra Elvira Blake.

Omul dispăru şi Elvira se apropie de o tejghea pe care erau expuse pe o catifea de nuanţă potrivită – sub cristal – broşe, inele şi brăţări de toată frumuseţea. Domnul Bollard îşi făcu apariţia. Era asociatul mai în vârstă al firmei, un om de vreo şaizeci de ani. O salută pe Elvira cu căldură şi prietenie.

— Ah! D-ra Blake, sunteţi deci la Londra. Mă bucur că vă văd. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Elvira scoase un cesuleţ elegant de seară.

— Ceasul ăsta nu merge cum trebuie, spuse Elvira. Aţi putea să-i faceţi ceva?

— Da, desigur. E uşor pentru noi. D-l Bollard luă ceasul. La ce adresă să-l trimit?

Elvira dădu adresa.

— Şi mai e ceva, spuse ea. Tutorele meu, colonelul Luscombe, ştiţi…

— Da, da, desigur.

— M-a întrebat ce mi-ar place să primesc ca dar de Crăciun, continuă Elvira. Mi-a spus să vin aici să-mi arătaţi diferite lucruri. M-a întrebat dacă ţin să vină cu mine şi i-am spus că e mai bine să vin singură la început – pentru că e cam greu să te hotărăşti, nu-i aşa? Vreau să zic, când e vorba de preţuri şi de toate astea.

— Da, aşa e, spuse domnul Bollard, privind-o cu ochi îngăduitori. Cam la ce v-aţi gândit, d-ră Blake? O broşa, o brăţară sau un inel?

— Cred că broşele sunt mai folositoare, spuse Elvira. Dar aş putea să văd mai multe? Îl privea atât de rugător. El îi zâmbi înţelegător.

— Desigur, desigur. Nu simţi nici o plăcere când trebuie să te decizi prea repede, nu-i aşa?

Următoarele cinci, şase minute au trecut foarte agreabil. Nimic nu însemna prea mare deranj pentru domnul Bollard. Aducea bijuterii dintr-o cutie sau din alta, broşe şi brăţări, şi le îngrămădea pe bucata de catifea întinsă în faţa Elvirei. Fata se uita din când în când în oglindă, încercând fie o broşa, fie un pandantif. În sfârşit, cam nesigură, puse deoparte un mic breloc, un cesuleţ cu diamante şi două broşe.

— Vom face o notă, spuse domnul Bollard, şi când colonelul Luscombe va veni la Londra la va vedea şi va hotărî el însuşi ce-i face plăcere să vă ofere.

— Cred că e foarte bine, spuse Elvira. Va avea astfel impresia că mi-a ales chiar el cadoul, nu? Ochii ei limpezi şi albaştri erau aţintiţi spre bijutier. Cu aceeaşi privire se uitase la ceas, un minut mai înainte, şi observase că ora era exact şi douăzeci şi cinci de minute.

Afară se auzi un scârţâit ascuţit de frâne şi ţipătul îngrozit al unei fete. Inevitabil privirile celor din magazin se îndreptară spre ferestrele care dădeau în Bond Street. Mişcarea pe care mâna Elvirei o făcu spre tejgheaua din faţa ei şi apoi spre buzunarul taiorului elegant a fost atât de rapidă şi de ascunsă, încât n-ar fi fost observată chiar dacă cineva ar fi privit spre fată în clipa aceea.

— Vai, vai, spuse domnul Bollard care se întoarse de la fereastra ce dădea spre stradă. Cât pe-aci să fie un accident. Ce fată proastă! Să traverseze în felul ăsta!

Elvira se îndreptă spre uşă. Îşi privi ceasul de mână şi scoase o exclamaţie:

— Dumnezeule, am stat prea mult. Pierd trenul cu care trebuie să mă întorc la ţară. Vă mulţumesc mult de toi, domnule Bollard, şi nu veţi uita cele patru bijuterii, nu-i aşa?

Într-un minut ieşi pe uşă. O luă repede la stânga, apoi iar la stânga, şi se opri în faţa unei prăvălii de pantofi, în vreme ce Bridget, gâfâind, o ajunse din urmă.

— Ce spaimă am tras, spuse Bridget. Am crezut că voi fi ucisă. Şi, pe deasupra, mi-am făcut o gaură în ciorap.

— N-are importanţă, spuse Elvira şi îşi împinse repede prietena de-a lungul străzii, după colţ, la dreapta.

— Haide!

— A mers bine?

Elvira îşi strecură mâna în buzunar şi-i arătă o brăţară de diamante şi safire.

— Vai, Elvira, cum ai îndrăznit?

— Acum să te duci la magazinul acela de amanetat, de care am vorbit. Vezi cât poţi să capeţi. Cere o sută.

— Crezi că – să presupunem… Vreau să zic c-ar putea fi pe lista obiectelor furate…

— Nu fi proastă! Cum ar putea fi aşa de repede? Nici n-au observat că lipseşte.

— Dar, Elvira, când vor observa că lipseşte vor zice… Vor şti precis „ că tu ai luat-o.

— S-ar putea să creadă, dacă descoperă repede.

— Atunci se vor duce la poliţie şi…

Se opri văzând că Elvira dădea din cap încet, legănându-şi părul galben deschis, cu un zâmbet enigmatic, care-i ridica colţurile gurii.

— Nu vor merge la poliţie, Bridget. Cu siguranţă că nu, dacă se vor gândi că eu am luat-o.

— Vrei să zici că…?

— Aşa cum ţi-am spus. Voi avea mulţi bani când am să împlinesc douăzeci şi unu de ani. Am să pot cumpăra multe bijuterii de la ei. Nu vor face scandal. Du-le repede şi fă rost de bani. Apoi du-te la Aer Lingus şi cumpără biletul. Eu

trebuie să iau un taxi până la Prunier. Am şi întârziat zece minute. Voi fi la tine mâine dimineaţă, la ora zece şi jumătate.

— Vai, Elvira, tare aş fi vrut să nu-ţi asumi asemenea riscuri groaznice, ' se jeli Bridget. Dar Elvira chemase, un taxi.

II

Miss Marple a petrecut de minune în magazinul „Robinson şi Cleaver”. Pe lingă faptul că-i plăcea să cumpere cearşafuri scumpe şi frumoase – prefera cearşafurile de pânză pentru ţesătura şi răcoarea lor – se bucura că găsise cârpe pentru şters pahare, de calitate bună, cu margine roşie. Era atât de greu să găseşti în zilele acelea cârpe bune pentru pahare! Ţi se ofereau fel de fel de lucruri ce semănau mai curând a feţe de mese de ornament, decorate cu ridichi, cu homari, cu turnul Eiffel, sau cu Trafalgar Square, când nu erau împănate cu lămâi şi portocale. După ce şi-a dat adresa de acasă, din St. Mary Mead, Miss Marple a găsit un autobuz direct spre marile magazine „Army and Navy”.

Magazinele „Army and Navy” erau, pe vremuri, vizitate foarte des de o mătuşă a d-rei Marple. Acum, fireşte, nu mai arătau ca pe vremuri. Miss Marple îşi aminti că mătuşa Helen îşi căuta întotdeauna vânzătorul ei, şi, cu boneta pe cap, îmbrăcată în ceea ce numea ea „mantia neagră de poplin”, se aşeza confortabil într-un scaun. Petrecea acolo o oră şi mai bine, răstimp în care nimeni nu se grăbea şi în care mătuşa Helen avea timp să se gândească la toate sorturile ctesarlicole de băcănie ce puteau fi cumpărate şi puse bine la păstrat. Se aproviziona pentru Crăciun şi privea chiar mai departe, spre cumpărăturile de Paşti. Jane, pe atunci încă tânără şi nerăbdătoare, era trimisă să admire articolele de la secţia de sticlărie, ca să se mai amuze.

Când termina cumpărăturile, mătuşa Helen începea să pună întrebări peste întrebări vânzătorului despre mama,

nevasta lui, Despre al doilea băieţel pe care îl avea şi despre o cumnată infirmă.

După o dimineaţă atât de plăcută, mătuşa Helen obişnuia să spună, cu tonul acela de glumă în care se vorbea pe atunci: „Ei, cum s-ar simţi o fetiţă mică la gândul unui prânzuleţ bun?” Apoi urcau cu liftul la etajul patru şi luau masa care se încheia aproape întotdeauna cu îngheţată de căpşuni. Apoi mai cumpărau un sfert de kilogram de bomboane de ciocolată cu cafea şi se urcau într-o trăsură spre a merge la un spectacol de matineu.

De atunci, fireşte, magazinul „Army and Navy” suferise mai multe operaţii estetice. Era aproape de nerecunoscut faţă de trecut. Arăta mai vesel, mai luminos. Cu toate că privea cu drag şi cu îngăduinţă spre trecut, Miss-Marple nu dispreţuia nici confortul oferit de prezent. Exista şi acum un restaurant şi se îndreptă într-acolo ca să-şi ia prânzul.

În timp ce controla menu-ul cu grijă ca să aleagă ce dorea, ochii ei rătăceau prin încăpere şi deodată ridică sprâncenele uimită. Extraordinară coincidenţă! Din nou, femeia pe care n-o văzuse niciodată până ieri – cu toate că-i găsise fotografiile prin ziare, înfăţişând-o la curse, în Bermude sau stând lângă automobilul sau avionul ei particular. Ieri o văzuse în carne şi oase, pentru prima oară. Cum se întâmplă uneori, coincidenţa făcea să dea din nou de ea, în locul cel mai neaşteptat. Pentru că nu putea să asocieze restaurantul de la „Army and Navy” cu Bess Sedgwick. N-ar fi fost surprinsă dacă ar fi văzut-o ieşind dintr-o dugheană din Soho, sau coborând scările operei Covent Garden, în rochie deseară, cu o tiară de diamante în păr. Dar nicidecum în restaurantul magazinului „Army and Navy”, care în mintea d-rei Marple era şi întotdeauna va fi legat de militari cu nevestele, cu fiicele şi mătuşile, ba chiar cu bunicele lor. Şi totuşi Bess Sedgwick, foarte şic ca de obicei, într-un taior negru, cu bluză verde ca smaraldul, sta la masă cu un bărbat. Un bărbat tânăr, cu trăsături ascuţite şi privire de uliu purtând o haină neagră de piele; Stăteau

aplecaţi unul spre celălalt, adânciţi într-o discuţie serioasă, în vreme ce mâncau de parcă nu-şi dădeau seama cemănâncă.,.

O întâlnire de îndrăgostiţi, probabil? Da, probabil o întâlnire. Bărbatul părea cu vreo cincisprezece sau douăzeci de ani mai tânăr, dar Bess Sedgwick era o femeie de o frumuseţe magnetică. Miss Marple îl privi cu atenţie pe tânăr şi hotărî că era într-adevăr ceea ce numea ea „un bărbat bine”. Dar în acelaşi timp se gândi că nu-i place. Exact ca Harry Russel, îşi zise Miss Marple comparându-l cu cineva pe care-l cunoscuse mai demult. „Fusese un înrăit. Nici o femeie care avusese de-a face cu el nu sfârşise bine”.

— N-ar primi sfaturi de la mine, se gândea Miss Marple, dar aş putea să-i dau câteva. În orice caz, nu o interesau întâlnirile de dragoste ale altora, şi oricum Bess Sedgwick ştia să se descurce foarte bine şi singură când era vorba de dragoste.

Miss Marple suspină, sfârşi de mâncat şi se gândi c-ar fi bine să viziteze şi secţia de papetărie.

Curiozitatea, sau cum prefera ca să-i zică – „interesul” pentru treburile altora – era fără doar şi poate una din trăsăturile d-rei Marple.

Îşi lăsă dinadins mănuşile pe masă, se scula şi se îndreptă spre casă pe o rută foarte aproape de masa lady-ei Sedgwick. După ce-şi plăti nota, „descoperi” lipsa mănuşilor şi se întoarse să le ia – lăsând, din nefericire, să-i scape poşeta în mers. Poşeta se deschise şi căzură din ea fel de fel de mărunţişuri. O chelnăriţă se repezi s-o ajute şi Miss Marple se prefăcu că-i tremură mâinile şi lăsă să-i cadă, pentru a doua oară, nişte monede şi nişte chei.

Aceste subterfugii n-au fost zadarnice, cu toate că nu se alesese cu cine ştie ce de pe urma lor – şi interesant că niciuna dintre cele două persoane care-i stârneau curiozitatea, nu aruncă măcar o privire spre bătrânica agitată, ce-şi scăpa mereu lucrurile pe jos.

Aşteptând liftul, Miss Marple memoriza frânturile de conversaţie pe care le auzise.

— Şi ce facem cu vremea?

— O. K. Nu e ceaţă.

— E totul gata pentru Lucerna?

— Da. Avionul pleacă la 9,40.

Acestea le auzise prima dată. La întoarcere, auzise ceva mai mult. Bess Sedgwick spusese cu mânie:

— Ce ţi-a venit să treci pe la hotelul Bertram ieri? N-ar fi trebuit să te apropii de locul ăsta!

— E-n regulă. Am întrebat dacă locuieşti acolo, toată lumea ştie că suntem prieteni intimi…

— Nu-i vorba de asta. Bertram e bun pentru mine – dar nu pentru tine. Prea sari în ochi. Toată lumea se zgâieşte la tine!

— N-au decât!

— Eşti un idiot! De ce – de ce ai venit? Ce motive ai avut? Pentru că ai avut un motiv. Te cunosc eu…

— Linişteşte-te, Bess.

— Mincinosule!

Asta era tot ce putuse să audă. Găsea că era interesant.

CAPITOLUL 7

ÎN SEARA zitei de 19 noiembrie, canonicul Pennyfather îşi sfârşise masa de seară devreme, la Athenaeum, întâlnise unul sau doi prieteni şi, după o discuţie plăcută şi caustică în legătură cu amănunte privind vechimea sulurilor găsite la Marea Moartă, se uită la ceas şi văzu că e timpul să plece spre a prinde avionul de Lucerna. Trecând prin hol, a fost salutat de încă un prieten, doctorul Whittaker, de la S. O. A. S., care i se adresă vesel:

— Ce mai faci, Pennyfather? Nu te-am văzut de mult. Cum a fost la congres? S-a discutat ceva interesant?

— Sunt sigur că vor fi lucruri interesante.

— Abia te-ai întors, nu?

— Nu, nu. Mă pregătesc să plec acolo. Astă seară iau avionul.

— Aşa, înţeleg. Whittaker părea cam surprins. Nu ştiu cum se face, dar am crezut că azi a avut loc congresul.

— Nu. Mâine, în 19.

Canonicul Pennyfather ieşi din hotel, în vreme ce prietenul său îl petrecu cu privirea, spunându-i din urmă:

— Dar, dragul meu prieten, astăzi suntem în 19.

Canonicul Pennyfather nu-l mai auzi. Opri un taxi în Pali Mall şi fu dus la aeroport în Kensington. Era destul de multă lume în seara aceea. Se apropie de ghişeu şi, după un timp, îi veni şi lui rândul. Arătă biletul, paşaportul şi toate actele de voiaj. Fata din spatele ghişeului era cât pe-aci să ştampileze documentele, când se opri deodată.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule, aveţi un bilet greşit.

— Nu e bun biletul? Nu, nu se poate. Zborul o sută şi – mă rog, nu pot să desluşesc bine fără ochelari – o sută şi ceva… Spre Lucerna.

— Data plecării, domnule. Biletul dumneavoastră e pentru miercuri 18.

— Nu, nu se poate. Vreau să spun că astăzi e miercuri 18.

— Îmi pare rău, domnule. Astăzi e 19.

— 19! Canonicul era consternat. Scoase din buzunar o agendă şi începu să-i întoarcă paginile, în cele din urmă, trebui să se convingă. Era în 19. Avionul pe care voise să-l ia plecase ieri.

— Asta înseamnă, vai de mine, înseamnă că congresul de la Lucerna a avut loc astăzi!

Stătea şi privea adânc mâhnit spre ghişeu; dar erau mulţi alţi călători; canonicul cu nedumeririle lui a fost dat la o parte. Stătea trist, cu biletul nefolosit în mână. În mintea lui se perindau diferite soluţii. Poate s-ar putea schimba biletul? Ar fi fost însă inutil – cât o fi ceasul acum? Aproape nouă? Conferinţa avusese de fapt loc; începuse la ora zece dimineaţa. Acum înţelese ce-i spusese Whittaker la clubul Athenaeum. El credea că Pennyfather fusese la congres.

— Vai de mine, exclamă canonicul Pennyfather. Ce încurcătură am făcut din toate astea! Trist şi tăcut, se

îndreptă spre Cromwell Road, care nu era nici pe departe un loc vesel.

Mergea de-a lungul străzii, târându-şi sacul de voiaj şi gândindu-se perplex la cele întâmplate. Când înţelese, în cele din urmă, cu oarecare uşurare, diferitele motive pentru care greşise ziua plecării, scutură trist din cap.

— Acum, îşi spuse el, ia să văd, e după nouă, da, cred c-ar fi bine să mănânc ceva.

I se păru curios că nu simţea că-i e foame.

Tot umblând necăjit pe Cromwell Road, se hotărî să intre într-un mic restaurant în care se serveau mâncăruri indiene. I se părea că, deşi nu-i era atât de foame pe cât ar fi trebuit, avea să ia ceva ca să se mai învioreze, şi după aceea să găsească un hotel. Dar nu, nu era nevoie să facă asta. Avea un hotel! Bineînţeles, locuia la Bertram; şi-şi rezervase camera pentru patru zile. Ce noroc! Un noroc adevărat! Deci acolo îl aştepta camera lui. Trebuia să ceară numai cheia la recepţie şi-aci fu asaltat de o altă amintire. Ceva greu în buzunarul său?

Băgă mâna şi scoase una din acele chei mari şi solide, făcute anume ca să-i descurajeze pe clienţii ce-ar fi avut chef să le pună în buzunar. Dar pe canonic asta nu-l împiedicase să ia cheia cu el!

— Numărul 19, spuse el fericit c-o recunoaşte. E în regulă, îmi pare bine că nu trebuie să mă duc să caut o cameră de hotel. Toţi spun că sunt foarte aglomeraţi. Da, asta spunea şi Edmund la Athenaeum în seara asta. Îi era tare greu să găsească o cameră.

Încântat că se gândise să reţină camera, canonicul uită să-şi mănânce felul comandat, dar îşi aminti să plătească şi ieşi în Cromwell Road.

Era anost să se întoarcă la hotel, când ar fi trebuit să cineze la Lucerna şi să dezbată acolo probleme atât de fascinante. Deodată, fu izbit de reclama unui cinematograf: „Zidurile din Ierichо”. Părea un titlu foarte potrivit. Ar fi interesant de văzut dacă a fost păstrată acurateţea biblică.

Îşi cumpără un bilet şi intră, poticnindu-se prin întuneric. Filmul îi plăcu, deşi nu părea să aibă nici o legătură cu povestea din Biblie.

Omiseseră să-l introducă chiar şi pe Joshua. Zidurile din Iericho erau folosite simbolic, spre a aminti jurămintele de credinţă făcute la cununie de o tânără doamnă. După ce acestea s-au năruit de câteva ori, frumoasa film-star s-a înlâlnit cu eroul dur şi neînfricoşat, pe care îl iubise mereu în taină şi amândoi şi-au propus să le înalţe iar, în aşa fel încât să reziste mai bine în viitor. Nu era un film să placă unui preot bătrân, dar canonicul Pennyfather s-a amuzat foarte bine. Nu era genul de film cu care era obişnuit şi simţea, văzându-l, că-şi lărgeşte cunoştinţele despre viaţă. Filmul s-a sfârşit, s-au aprins luminile, s-a cântat imnul naţional şi canonicul Pennyfather a ieşit poticnindu-se pe străzile luminate ale Londrei, oarecum consolat de tristele evenimente prin care trecuse seara mai devreme.

Era o noapte frumoasă şi o luă pe jos spre hotelul Bertram, după ce mai întâi se urcase într-un autobuz care mergea în direcţie opusă. Până ajunse la hotelul Bertram se făcuse miezul nopţii, oră la care toată lumea era culcată de obicei şi hotelul avea o înfăţişare austeră. Liftul era oprit la un etaj mai sus, astfel încât canonicul urcă scările pe jos. Ajunse în dreptul camerei lui, băgă cheia în broască, împinse uşa şi intră.

Dumnezeule, avea oare vedenii? Dar cine? Cum? Văzu braţul ridicat asupra-i prea târziu… Stele verzi explodară, ca un foc de artificii la sărbătoarea lui Guy Fawkes, în capul său…

CAPITOLUL 8

TRENUL de Irlanda gonea prin noapte. Mai bine-zis, prin cenuşiul ceasurilor dinaintea zorilor.

În răstimpuri, locomotiva Diesel scotea un strigăt straniu de strigoi. Mergea cu peste optzeci de mile pe oră. Şi era punctuală.

Apoi, pe neaşteptate, viteza se miqoră şi frânele intrară în funcţiune. Roţile scânteiară, zgâriind şina. Încet… Mai încet.

Însoţitorul scoase capul pe fereastră şi, în timp ce privea semnalul roşu, trenul se opri de-a binelea. Câţiva dintre pasageri se treziră. Majoritatea însă continua să doarmă.

O doamnă mai în vârstă, alarmată de oprirea bruscă, deschise uşa şi privi de-a lungul coridorului. Puţin mai încolo, se vedea o uşă deschisă. Un cleric mai în vârstă, cu părul alb şi des, se căţăra în tren. Bjitrâna bănui că se dăduse jos ca să vadă ce se petrece.

Aerul dimineţii era din cale-afară de răcoros. Cineva, la capătul coridorului, spuse: „A fost doar un semnal”. Bătrâna doamnă se retrase în compartimentul ei şi încercă să adoarmă din nou.

De-a lungul liniei venea alergând un om, cu o lanternă în mână, dinspre cabina de semnalizare. Fochistul coborî de pe locomotivă, însoţitorul, care coborâse şi el, privea în direcţia cabinei. Omuloi lanterna se apropie gâfâind şi spuse:

— O ciocnire gravă mai sus… A deraiat un tren de marfă…

În spatele trenului, şase bărbaţi, care tocmai se căţăraseră pe terasament, se urcară în tren printr-o uşă deschisă anume pentru ei, în ultimul vagon. Şase pasageri, ce călătoriseră în vagoane diferite, îi întâmpinară. Într-un răstimp scurt şi bine chibzuit, au pus stăpânire pe vagonul poştal, izolându-l de restul trenului. Doi indivizi cu căşti metalice stăteau de pază, cu arme în mâini, în faţa vagonului.

Un om în uniformă de feroviar înainta pe coridorul trenului şi dădea explicaţii celor ce le cereau.

— Un bjocaj pe linie, întârziere de zece minute, nu mai mult… Vorbea prieteneşte şi liniştitor.

Lângă locomotivă, mecanicul şi fochistul zăceau întinşi, legaţi şi cu căluş în gură. Omul cu lanternă strigă:

— Totul în ordine aici!

Însoţitorul era şi el întins lângă terasament, legat şi cu căluş în gură.

Experţii spărgători din vagonul poştal îşi îndepliniseră misiunea. Alte două trupuri zăceau legate pe podea. Prin fereastră zburau sacii speciali de poştă spre alţi oameni care îi prindeau pe terasament.

În compartimentele lor, pasagerii bombăneau: căile ferate nu mai erau ca altădată. Apoi, după ce s-au culcat iar, prin întuneric se auzi un vuiet puternic.

— Doamne, murmură o femeie. Să fie un avion supersonic?

— O maşină de curse, aş zice. Vuietul pieri încet…

Pe şoseaua Bedhampton, la nouă mile distanţă, un şir strâns de autocamioane se îndrepta spre nord. O maşină albă şi mare de curăe trecu ca fulgerul pe lângă ele.

După zece minute, maşina părăsi autostrada.

Garajul de la bifurcaţia B a şoselei purta o pancartă pe care sta scris „închis”, dar uşile mari se deschiseră şi maşina cea albă intră fără a mai opri. Uşile se închiseră după ea.

Trei oameni se puseră la iuţeală pe lucru. Noi tăbliţe de înmatriculare fură aplicate automobilului; şoferul îşi schimbă haina şi şapca. Purtase o blană albă de oaie. Acum era îmbrăcat cu o haină de piele neagră. Scoase maşina şi porni. La trei minute după el, un Morris Oxford vechi, condus de un preot, ieşi duduind pe şosea şi-şi continuă drumul cotind pe nişte poteci întortocheatejde ţară.

Un automobil tip station-wagon, ce venea şi el pe un drum de ţară, încetinii când se apropie de vechiul Morris Oxford, pe care preotul bătrân îl oprise lângă un gard viu.

Şoferul de pe automobil scoase capul pe fereastră.

— Aveţi necazuri? Pot să vă ajut?

— Sunteţi foarte amabil. Am farurile defecte.

Cei doi şoferi se apropiară unul de celălalt şi traseră cu urechea. Totul era în ordine.

Au fost apoi transferate, din automobilul Morris Oxford în cealaltă maşină, mai multe lăzi grele, de format american.

La o milă sau două mai încolo, automobilul coti pe un drum ce arăta neumblat, dar care se transformă pe neaşteptate într-o cale de acces spre intrarea din dos a unui conac mare şi luxos, într-un şopron ce fusese grajd cândva, se afla un Mercedes mare alb. Omul de pe station deschise portbagajul Mercedesului şi mută aici lăzile, apoi se urcă în maşina lui şi plecă.

În apropiere, la o fermă, se auzi cântatul unui cocoş.

CAPITOLUL 9

ELVIRA BLAKE ridică ochii spre cer, observă că-i o dimineaţă frumoasă şi intră într-o cabină telefonică. Făcu numărul lui Bridget, din Onslow Square. Mulţumită că-i răspunde, spuse:

— Hello, Bridget?

— Oh, Elvira, tu eşti? Vocea ei părea agitată.

— Da, totul a mers bine?

— Oh, nu. A fost îngrozitor. Verişoara ta, d-na Melford, a sunat-o ieri după masă pe mămica.

— În legătură cu mine?

— Da. Am crezut că rezolvasem totul când am sunat eu la ora prânzului. Dar era îngrijorată din cauza dinţilor tăi. Se gândea că ţi s-a întâmplat ceva. Abcese sau cine ştie ce. A chemat cabinetul dentistului şi a descoperit, bineînţeles, că nici n-ai dat pe acolo. Aşa că a sunat la noi şi, din nefericire, mămica era chiar lângă telefon. N-am putut ajunge eu prima. Şi, fireşte, mămica a spus că nu ştie nimic şi că precis nu locuieşti aici. N-am ştiut ce să fac.

— Şi ce-ai făcut?

— Am pretins că nu ştiu nici eu nimic. Am spus că mi se pare că ai spus ceva cum că ai sta la nişte prieteni, la Wimbledon.

— De ce Wimbledon?

— Era primul loc care mi-a trecut prin minte. Elvira suspină:

— Mă rog, va trebui să inventez ceva. O fostă guvernantă, poate, care locuieşte la Wimbledon. Toată zarva asta

complică grozav lucrurile. Sper ca verişoara Mildred să nu se facă de râs, să nu cheme poliţia sau mai ştiu eu ce.
— Pleci acum acolo?
— Nu, diseară. Mai am încă multă treabă.
— Ai fost în Irlanda – ai rezolvat?
— Am aflat ce-am vrut să ştiu.
— Pari tristă…
— Sunt supărată.
— Pot să te ajut, Elvira? Aş putea face ceva?
— Nimeni nu poate să mă ajute… E un lucru pe care trebuie să4 fac singură. Sperasem că ceva nu este adevărat, dar este adevărat. Şi nu ştiu de loc ce să fac.
— Eşti în pericol, Elvira?
— Nu fi melodramatică, Bridget! Trebuie să fiu prudentă, asta-t tot. Va trebui să fiu foarte prudentă.
— Atunci eşti în pericol.
După o mică pauză, Elvira spuse: poate că sunt nişte închipuiri, cine ştie?
— Elvira, ce ai de gând să faci în privinţa brăţării?
— Oh, fii liniştită. Am aranjat să primesc nişte bani de Ia cineva, aşa că pot – cum se cheamă – s-o scot de la amanetat Şi nu rămâne decât s-o duc înapoi, la Bollard. I
— Crezi că nu vor zice nimic? Nu, mămico, a chemat de la spălătorie. Zic căji-am trimis cearşaful acela. Da, mămico, da, voi spune patroanei, în regulă.
La capătul celălalt al firului Elvira zâmbi şi puse jos receptorul. Deschise portofelul, căută prin mărunţiş, numără monedele şi le orândui în faţa ei, apoi formă alt număr. Când obţinu numărul pe care-l vroia, introduse monedele necesare, apăsă butonul A şi vorbi cu o voce subţire, răsuflând greu.
— Hello, verişoara Mildred. Da, eu sunt… Îmi pare rău… Da, ştiu… Tocmai era să… Da, buna şi bătrâna mea Maddy, bătrâna noastră mademoiselle… Da, am scris o carte poştală, dar am uitat s-o pun la poştă. O am şi acum în buzunar… Să vezi, era bolnavă, n-avea pe nimeni s-o

îngrijească şi am trecut să văd cum îi merge. Da, trebuia să mă duc la Bridget, dar asta mi-a schimbat planurile… Nu înţeleg ce mesaj ai primit. Cineva a încurcat lucrurile… Da, am să-ţi explic când mă voi întoarce…, da, după masă. Nu, aştept până vine infirmiera care o va îngriji pe Maddy – nu chiar o soră de spital. Ştii – un fel de ajutoare de soră. Nu, ar trebui să se interneze… Îmi pare rău, verişoara Mildred, îmi pare foarte, foarte rău. Puse receptorul jos şi suspină cu exasperare. „De, n-ar trebui, murmură ea, să spun atâtea minciuni tuturor.”

Ieşi din cabina telefonică şi observă peste tot afişe pe care era scris: „Mare jaf într-un tren. Trenul de Irlanda atacat de bandiţi”.

II

Domnul Bollard tocmai servea o clientă, când uşa magazinului se deschise. Ridică ochii şi o văzu intrând pe Elvira Blake.

— Nu, spuse ea unui vânzător care îi ieşi în întâmpinare. Aştept până va fi liber domnul Bollard.

Domnul Bollard sfârşi îndată cu clienta şi Elvira se aşeză pe locul ei.

— Bună dimineaţa, domnule Bollard, spuse ea.

— Mi-e teamă că ceasul dumneavoastră nu eincă gata, d-ră Elvira, spuse domnul Bollard.

— O, nu e vorba de ceas, spuse Elvira. Voiam să-mi cer scuze. S-a întâmplat un lucru îngrozitor. Deschise poşeta şi scoase o cutie mică. Din ea luă o brăţară cu diamante şi safire. Vă amintiţi că am venit cu ceasul la reparat, am ales cadouri pentru Crăciun şi în stradă a avut loc un accident. A fost cineva călcat, mi se pare, sau aproape. Avusesem brăţara în mână şi probabil că am pus-o în buzunarul hainei, fără să mă gândesc; am găsit-o abia azi de dimineaţă. Aşa că am venit în goană s-o aduc înapoi, îmi pare nespus de rău, domnule Bollard. Nu ştiu cum de-am putut face un lucru atât de odios.

— Nu-i nimic, acum totul s-a aranjat, domnişoară Elvira, spuse domnul Bollard încet.

— Presupun că aţi crezut că a furat-o cineva, spuse Elvira. Ochii ei albaştri şi limpezi îl priveau ţintă.

— Am descoperit lipsa ei, spuse domnul Bollard. Vă mulţumesc foarte mult, domnişoară Elvira, că aţi adus-o atât de repede înapoi.

— M-am simţit îngrozitor când am găsit-o, spuse Elvira. Bine, vă mulţumesc foarte mult, domnule Bollard, fiindcă sunteţi atât de drăguţ.

— Se întâmplă o mulţime de greşeli stranii, spuse domnul Bollard. Îi zâmbi într-un fel patern. Să nu ne mai gândim la asta. Dar te rog să nu mai faci aşa. Râse cu aerul unuia care a făcut o mică glumă reuşită.

— O nu, spuse Elvira, voi fi foarte atentă în viitor, îi zâmbi, se întoarse şi părăsi magazinul.

„Stau şi mă întreb”, îşi spuse domnul Bollard, „stau pur şi simplu şi mă întreb…”

Unul dintre asociaţii săi care fusese pe-aproape veni lângă el.

— Aşa-i că ea a luat-o? Întrebă el.

— Da. Ea a luat-o, răspunse d-l Bollard.' ţ -

— Dar a adus-o înapoi, spuse asociatul.

— A adus-o înapoi, încuviinţă d-l Bollard. Nu mă aşteptam de fapt la asta.

— Vreţi să spuneţi că nu vă aşteptaţi s-o aducă înapoi?

— Nu, dacă o luase ea.

— Credeţi c-a spus adevărul? Întrebă asociatul curios. Vreau să zic, că i-a alunecat brăţara în buzunar din greşeală?

— Posibil, spuse d-l Bollard pe gânduri.

— Sau că e o cleptomană, poate.

— Sau că e o cleptomană, încuviinţă Bollard. Dar e mai probabil c-a luat-o dinadins… Dar dacă e aşa, de ce a aduş-o înapoi atât de repede? E straniu…

— Bine că n-am anunţat poliţia. Admit că am vrut s-o fac.

— Ştiu, ştiu. N-ai experienţa mea. În cazul ăsta, mai bine că n-am făcut-o, spuse Bollard şi adăugă încet, ca pentru sine: Totuşi e interesant. Foarte interesant. Mă întreb câţi ani are? Şaptesprezece sau optsprezece, aşa cred. Cine ştie în ce încurcătură o fi intrat.

— Spuneaţi, mi se pare, că se scaldă în bani.

— Poţi fii o moştenitoare bogată şi să te scalzi în bani, spuse Bollard. Dar la şaptesprezece ani nu poţi să pui mâna pe ei. Şi curios că moştenitoarele de regulă sunt ţinute fără bani, mai rău decât un sărăntoc. Nu-i o situaţie prea fericită. Oricum, presupun că nu vom şti niciodată adevărul.

Puse brăţara la locul ei, în cutie, şi închise capacul.

CAPITOLUL 10

BIROURILE firmei „Egerton, Forbes şi Wilborough” erau în Bloomsbury, în unul din acele scuaruri impozante, pline de demnitate, care n-au simţit încă vântul schimbărilor. Placa de alamă a firmei era uzată tocmai atât cât trebuia ca să fie ilizibilă. Firma fiinţa de mai bine de o sută de ani şi o mare parte din nobilimea de ţară a Angliei era clientela ei. Nu mai exista nici un Forbes la firmă şi nici un Wilborough. În schimb erau doi Atkinsoni, tată şi fiu, un Lloyd galez şi un McAllister din Scoţia. Dar mai exista un Egerton totuşi, descendentul acelui Egerton care o înfiinţase. Acest anume Egerton era un bărbat de cincizeci şi doi de ani, consilierul mai multor familii ce fuseseră, în epoci diferite, sfătuite de bunicul, de unchiul şi de tatăl său.

În acest moment, şedea la un birou mare de mahon, în camera sa frumoasă de la etajul întâi, discutând amabil dar ferm cu un client ce părea abătut. Richard Egerton era un bărbat prezentabil, înalt, cu părul negru, uşor încărunţit la tâmple şi cu ochii cenuşii, foarte şireţi. Sfatul său era întotdeauna bun, dar nu menaja niciodată clientul.

— Să fim cinstiţi, Freddie, n-ai nici un fel de temei, spunea el. Nici cu scrisorile acelea pe care le-ai scris.

— Nu crezi că… Murmură Freddie amărât.

— Nu, nu cred, spuse Egerton. Singura soluţie e să vă înţelegeţi, fără a ajunge la tribunal. Aş spune chiar c-ai putea fi acuzat de crimă şi judecat ca atare.

— Uite ce-i, Richard, asta merge puţin prea departe.

Pe biroul lui Egerton sună discret telefonul. El ridică încruntat receptorul.

— Am spus să nu fiu deranjat, nu-i aşa?

Un murmur se auzi la celălalt capăt. Egerton răspunse: O, da, pricep. Spune-i, te rog, să aştepte.

Puse la loc receptorul şi se întoarse din nou spre clientul său care părea nenorocit.

— Uite, Freddie, spuse el. Cunosc legea şi tu n-o cunoşti. Ai intrat într-o încurcătură groaznică. Voi face tot ce pot ca să te salvez, dar te va costa puţin. Mă îndoiesc dacă ei se vor mulţumi cu mai puţin de douăsprezece mii.

— Douăsprezece mii! Nenorocitul de Freddie părea înspăimântat. Ascultă… Richard, nici nu-i am!

— Ei bine, ai să faci rost atunci. Există întotdeauna căi şi posibilităţi. Dacă ea se mulţumeşte cu douăsprezece mii, ai noroc, iar dacă recurgi la proces te va costa mult mai mult.

— Voi, avocaţii! Exclamă Freddie. Sunteţi cu toţii nişte rechini! El se ridică. Bine, spuse, fă tot posibilul să iasă bine, bătrâne Richard!

Plecă, dând abătut din cap. Richard Egerton elimină din minte pe Freddie cu treburile lui şi se gândi la clientul următor, îşi spuse încetişor: „Elvira Blake. Cum o fi arătând…?”. Ridică receptorul: „A plecat lord Frederick. Trimiteţi-o sus pe d-ra Blake, vă rog”.

În timp ce aştepta, făcea mici socoteli pe sugativa de pe birou. Citi ani or fi de când…? Trebuie să aibă cincisprezece-şaptesprezece ani – poate chiar mai mult. Timpul a trecut atât de repede. „Fiica lui Coniston, se gândi el, şi fiica lui Bess. Mă întreb cu care din ei seamănă?”

Uşa se deschise, funcţionara o anunţă pe d-ra Elvira Blake şi fata intră în cameră. Egerton se sculă şi înainta spre ea. La prima vedere, se gândi el, nu seamănă cu niciunul dintre

părinţii ei. Înaltă, zveltă, foarte blondă, cu tenul lui Bess, dar nicidecum cu vitalitatea lui Bess, cu un aer puţin demodat; era greu să-ţi făşi o opinie, totuşi, mai ales acum că se purtau volane şi pieptare cu platcă, ca la copii.

— Ei, ce surpriză, spuse în timp ce dădeau mâna. E o surpriză. Ultima dată când te-am văzut, aveai unsprezece ani. Vino şi stai. Îi trase un scaun şi ea se aşează.

— Presupun, spuse Elvira cam nesigură, că ar fi trebuit să vă scriu mai întâi, să scriu ca să stabilim o întâlnire. Cam aşa ceva, dar m-am hotărât deodată şi mi s-a părut un prilej nimerit fiindcă eram la Londra.

— Şi ce faci la Londra?

— Îmi îngrijesc dantura.

— Ah, dinţii ăştia, spuse Egerton, ne supără din leagăn până la mormânt. Eu sunt recunoscător însă dinţilor tăi dacă îmi dau prilejul să te văd. Ia spune-mi, ai fost în Italia, nu-i aşa, ca să-ţi termini educaţia, la una din acele şcoli în care sunt trimise fetele azi,?

— Da, spuse Elvira. La contesa Martinelli. Dar am plecat definitiv de-acolo. Stau cu familia Melford, în Kent, până ce mă voi hojărî să fac ceva.

— Ei, sper că vei alege ceva mulţumitor. Te gândeşti cumva la universitate sau la ceva de genul ăsta?

— Nu, spuse Elvira. Nu sunt destul de deşteaptă pentru asta. Se opri, apoi continuă: Bănuiesc că trebuie să am avizul dumneavoastră în cazul în care mă voi hotărî.

Ochii inteligenţi ai lui Egerton o priveau cu atenţie.

— Sunt unul dintre tutorii tăi şi custode, prin testamentul tatălui tău. Da, ai orâcând dreptul să vii să mă întrebi.

Elvira spuse politicos: Vă mulţumesc. Egerton o întrebă:

— E ceva care te îngrijorează?

— Nu. Nu, la drept vorbind. Dar vedeţi, eu nu ştiu nimic. Nimeni nu mi-a spus niciodată nimic. Nu e plăcut să fii nevoită să pui întrebări.

El o privi cu atenţie.

— Vrei să spui, întrebări despre tine?

— Da, spuse Elvira. Sunteţi foarte amabil că mă înţelegeţi. Unchiul Derek.! Ea ezită.

— Derek Luscombe, vrei să spui?

— Da. I-am spus întotdeauna unchi.

— Înţeleg.

— E foarte bun, continuă Elvira, dar nu-i stă în fire să-mi destăinuie vreodată ceva. Se ocupă de toate şi e necăjit când nu sunt mulţumită. Desigur că ascultă de o mulţime de oameni, vreau să zic de femei – care îi dau fel de fel de sfaturi. Contesa Martinelli, de exemplu. Mă trimite la şcoli sau în locuri unde să-mi desăvârşesc educaţia.

— Şi nu te-a trimis unde ai fi vrut?

— N-am vrut să spun asta. Au fost destul de bune. Pe care, mai mult sau mai puţin, le urmează toată lumea.

— Pricep.

— Dar nu ştiu nimic despre mine, de ce bani dispun, citi am şi ce-aş putea face cu ei dacă aş vrea.

— De fapt, spuse Egerton cu zâmbetul său atrăgător, vrei să discuţi afaceri. Aşa e? Cred că ai dreptate. Ia să vedem. Citi ani ai? Şaisprezece – şaptesprezece?

— Aproape douăzeci.

— Vai de mine! N-aş fi crezut.

— Vedeţi, explică Elvira. Mă simt tot timpul ocrotită şi protejată. E plăcut într-unfel, dar poate deveni foarte sâcâitor.

— E o atitudine cam demodată, încuviinţă Egerton, dar îmi dau seama că lui Derek Luscombe îi convine.

— E un om tare drăguţ, spuse Elvira, dar foarte greu se poate vorbi serios cu el.

— Da, pot să înţeleg asta. Ei bine, cât ştii despre tine însuţi, Elvira? Despre circumstanţele tale familiale?

— Ştiu că tata a murit când aveam cinci ani şi că mama a fugit cu cineva când aveam numai doi ani. Nu-mi aduc deloc aminte de ea. Abia dacă îmi amintesc de tata Era foarte bătrân, ţinea mereu un picior ridicat pe un scaun. Obişnuia să înjure. Mi-era cam fricã de el. După ce a murit, am stat

mai întâi la o mătuşă sau o vară, apoi cu o rudă de-a tatei, până ce a murit şi ea, apoi am stat cu unchiul Derek şi cu sora lui. Sora lui a murit şi eu am plecat în Italia. Acum, unchiul Derek a aranjat să stau cu verii lui, familia Melford. Sunt foarte amabili şi drăguţi şi au două fete cam de vârsta mea.

— Eşti fericită la ei?

— Nu ştiu încă. Abia am trecut pe acolo. Sunt toţi cam mohorâţi. Dar aş vrea să ştiu de câţi bani dispun în realitate.

— Doreşti deci informaţii financiare.

— Da, spuse Elvira. Ştiu că am ceva bani. Sunt mulţi? Egerton deveni serios acum.

— Da, spuse el. Ai mulţi bani. Tatăl tău a fost un om foarte bogat. «Eşti singurul lui copil. Când a murit, titlul şi moşia au revenit unui văr. Lui nu i-a plăcut acest văr, aşa că şi-a lăsat toată proprietatea personală care era considerabilă fiicei sale – adică ţie, Elvira. Eşti o femeie foarte bogată, sau vei fi, când vei împlini douăzeci şi unu de ani.

— Vreţi să spuneţi că acum nu sunt bogată?

— Da, spuse Egerton. Eşti şi acum bogată, dar nu poţi dispune de bani până când nu vei împlini douăzeci şi unu de ani sau te vei căsători. Până atunci banii sunt în mâinile custozilor tăi. Luscombe, eu şi încă cineva, îi zâmbi. Să ştii că nu i-am irosit deloc. Capitalul tău există. Ba a şi crescut considerabil în investiţii.

— Cât voi avea?

— La douăzeci şi unu de ani sau când te vei căsători, vei intra în posesia unei sume care la o estimare aproximativă este de şase sau şapte sute de mii de lire sterline.

— E într-adevăr foarte mult, spuse Elvira, impresionată.

— Da, e mult. Probabil pentru că sunt atât de mulţi, nu ţi-a vorbit nimeni de banii tăi.

O privea în timp ce ea reflecta asupra a ceea ce aflase. Interesantă fată, se gândi el. Părea o fetiţă naivă, dar era mai mult. Mult mai mult. Îi spuse cu un surâs cam ironic:

— Eşti mulţumită de averea ta? Fata zâmbi pe neaşteptate.
— Ar trebui să fiu, nu?
— În orice caz e mai bine decât să câştigi la curse, spuse el.
Fata dădu din cap, dar gândurile ei erau departe. Apoi întrebă brusc:
— Cine va intra în posesia banilor dacă eu mor?
— Cum stau lucrurile acum, ruda cea mai apropiată.
— Vreau să zic-n-aş putea face un testament acum? Ci doar când voi avea douăzeci şi unu de ani. Aşa mi-a spus cineva.
— A avut dreptate.
— Asta-i foarte neplăcut. Dacă aş fi măritată şi aş muri, bănuiesc că soţul meu ar moşteni banii.
— Da.
— Şi dacă n-aş fi măritată, i-ar primi mama mea, ca ruda cea mai. Apropiată. Se pare că am foarte puţine rude. Nici măcar nu-mi cunosc mama. Cum arată?
— E o femeie remarcabilă, spuse Egerton scurt. Toată lumea e de acord cu asta.
— N-a vrut să mă vadă niciodată?
— Poate că da… E posibil să fi vrut. Dar pentru că – într-un fel – şi-a stricat singură viaţa, s-o fi gândit că-i mai bine pentru tine să fii crescută departe de ea.
— Sunteţi sigur că gândeşte aşa?
— Nu. La drept vorbind, nu ştiu nimic în privinţa asta.
Elvira se sculă.
— Vă mulţumesc, spuse ea. E foarte amabil din partea dv. Că mi-aţi spus toate astea.
— Ar fi fost mai bine dacă ţi s-ar fi spus mai înainte anumite lucruri, spuse Egerton.
— E cam umilitor să nu ştii ce-i cu tine, spuse Elvira. Unchiul Derek bineînţeles mă crede un copil.
— Nu-i nici el un om prea tânăr. El şi cu mine suntem la o vârstă destul de respectabilă. Trebuie să ne scuzi dacă privim lucrurile din punctul de vedere al vârstei noastre.

Elvira îl privi o clipă sau două.

— Dar dumneavoastră nu mă credeţi un copil, nu-i aşa? Spuse ea cu şiretenie şi adăugă: Păreţi un om care ştie mai multe despre fete decât unchiul Derek. El a trăit numai pe lângă sora lui. Apoi îi întinse mâna şi spuse drăgălaş. Vă mulţumesc mult de tot. Sper că nu v-am întrerupt într-o lucrare importantă pe care o aveaţi de făcut, şi ieşi. Egerton privi îndelung uşa care se închisese după ea. Îşi ţuguie buzele, fluieră o clipă, scutură din cap şi se aşează, luă un toc şi ciocăni în masă, dus pe gânduri. Încercă să adune nişte hârtii, apoi le aruncă şi ridică telefonul.

— D-ra Cordell, caută-l pe colonelul Luscombe, te rog. Încearcă mai întâi la clubul lui. Şi apoi la adresa din Shropshire.

Puse la loc receptorul. Trase iar hârtiile spre el şi începu să le citească, dar nu se putea concentra. Telefonul începu să sune.

— Colonelul Luscombe e pe fir, domnule Egerton.

— În regulă. Dă-mi legătura. Hello, Derek. Aici Richard Egerton. Cum te simţi? Tocmai m-a vizitat cineva pe care-l cunoşti. M-a vizitat pupila dumitale.

— Elvira? Derek Luscombe părea foarte surprins.

— Da.

— De ce dracu – pentru ce a venit la tine? Nu cumva are supărări?

— N-aş putea spune asta. Dimpotrivă, părea destul de mulţumită de ea. Dorea să ştie totul despre situaţia ei financiară.

— Sper că nu i-ai spus, făcu colonelul Luscombe alarmat.

— De ce nu? E un secret?

— Uite ce-i, nu pot să nu gândesc că nu-i înţelept ca o fată să ştie că va avea atât de mulţi bani.

— Altcineva i-ar fi spus, dacă nu-i spunem noi. Trebuie într-un fel să fie pregătită. Banii sunt o răspundere.

— Da, dar e încă un copil.

— Eşti sigur de asta?

— Ce vrei să zici? Fireşte că-i un copil.
— Eu n-aş spune asta despre ea. Cine e prietenul ei?
— Pardon?
— Am spus cine e prietenul ei? Trebuie să aibă vreunul pe undeva, nu-i aşa7
— Nu. Nicidecum. Ce dracu te face să crezi asta?
— Nimic din ce mi-a spus ea. Dar am şi eu puţină experienţă, ştii doar. Cred că vei descoperi că există un prieten.
— Ei, bine, te asigur că greşeşti. Vreau să spun că a fost crescută cu mare grijă la şcoli foarte severe, a fost şi la şcoala aceea selectă în Italia. Aş şti dacă ar fi ceva de genul ăsta. Presupun că a întâlnit unul sau doi tineri plăcuţi, în fine, şi toate astea, dar sunt sigur că n-a fost nimic de felul la care faci aluzie.
— Ei bine, diagnosticul meu e un prieten – şi probabil unul nepotrivit.
— Dar de ce Richard, de ce? Ce ştii tu despre fetele tinere?
— Destul de mult, spuse Egerton pe un ton sec. Am avut trei cliente anul trecut, două dintre ele au fost puse sub tutela organelor judiciare şi a treia şi-a terorizat părinţii ca să consimtă la o căsătorie care cu siguranţă va fi dezastruoasă. Fetele nu mai sunt supravegheate ca altădată. Condiţiile sunt de aşa natură încât e foarte greu să le supraveghezi cât de cât…
— Dar te asigur că Elvira a fost supravegheată foarte atent.
— Ingeniozitatea unei tinere de genul ăsta întrece orice ţi-ai putea închipui. Fii cu ochii pe ea, Derek. Ihformează-te un pic ca să vezi ce-a făcut în ultimul timp.
— Prostii! Nu-i decât o fetiţă dulce şi nevinovată.
— Cu ceea ce nu ştii tu despre fetele dulci şi nevinovate s-ar putea umple un album. Mama ei a fugit şi a făcut un întreg scandal – îţi aminteşti?

— Când era mai tânără decât e Elvira acum. Cât despre bătrânul Coniston, a fost unul dintre cei mai mari desfrânaţi ai Angliei.

— Sunt consternat, Richard. M-ai necăjit foarte mult.

— E mai bine să fii prevenjt. Ceea ce nu prea mi-a plăcut, a fost una dintre întrebările pe care mi le-a pus. De ce doreşte atât de mult să ştie cine o va moşteni dacă va muri?

— E curios ceea ce-mi spui, pentru că mi-a pus şi mie aceeaşi întrebare.

— Adevărat? De ce s-ar gândi oare la o moarte prematură? A propos, m-a întrebat şi despre mama ei.

În vocea colonelului Luscombe se desluşi îngrijorare când spuse: Tare aş vrea ca Bess să se apropie de fata ei.

— L-ai vorbit despre asta – lui Bess, adică?

— Ei bine, da… I-am vorbit. Am întâlnit-o din întâmplare. Locuim în acelaşi hotel, de fapt. Am îndemnat-o pe Bess să facă nişte aranjamente să se vadă cu fata.

— Şi ce-a spus? Întrebă Egerton curios.

— A refuzat categoric. A spus, mai mult sau mai puţin, că e prea primejdioasă pentru ca fata ei s-o cunoască.

— Privită dintr-un anumit punct de vedere, cred că are dreptate, spuse Egerton. E încurcată cu alergătorul acela de curse, nu-i aşa?

— Am auzit şi eu nişte zvonuri.

— Da. Am auzit şi eu. Nu ştiu cât sunt de întemeiate. Poate că sunt şi de aceea nu vrea să se vadă cu fata. Bess are uneori prieteni foarte dubioşi. Dar ce femeie e, Derek! Ce femeie!

— A fost întotdeauna propriul ei duşman şi cel' mai rău, spuse Derek Luscombe îmbufnat.

— E cu adevărat o remarcă drăguţă şi convenţională, observă Egerton. Îmi pare rău că te-am necăjit, Derek, dar fii atent la cei indezirabili din preajma fetei. Şi să nu spui că nu te-am prevenit.

Puse la loc telefonul şi luă iar hârtiile. De data asta izbuti să fie atent la ceea ce făcea.

CAPITOLUL 11

D-NA MCCRAE, menajera canonicului Pennyfather, comandase un somri de Dover pentru seara când trebuia el să se întoarcă. Peştele ăsta avea multiple însuşiri. Putea să nu fie pus la grătar sau în tigaie până în minutul când canonicul intra pe uşă. Putea, de asemenea, să fie păstrat pentru ziua următoare, dacă era necesar. Canonicului îi plăcea somnul de Dover; dar dacă cumva un telefon sau o telegramă ar fi informat-o pe d-na McCrae că stăpânul ei nu va fi acasă în seara aceea, s-ar fi bucurat căci şi ei îi plăcea acest somn de Dov^r. Acum totul era pregătit pentru întoarcerea canonicului. După peşte se vor servi clătite. Peştele se afla pe masa din bucătărie şi amestecul pentru clătite aştepta pregătit, într-un bol rotund de porţelan. Totul era gata. Alămurile luceau, argintul sclipea, nu se vedea nici un firicel de praf. Lipsea un singur lucru. Canonicul însuşi.

Trebuia să sosească cu trenul de Londra la ora 6,30.

La ora şapte nu se întorsese încă. Fără îndoială că trenul avusese o întârziere. La 7,30 încă nu venise. D-na McCrae suspină ofensată. II suspecta că-i face iar bucata. Se făcuse ora 8 şi nu venise. Doamna McCrae suspină îndelung, exasperată. Se gândea că va primi curând un telefon, cu toate că era posibil să nu se întâmple nici asta. Poate că îi scrisese. Scrisese fără îndoială, dar uitase de bună seamă să pună scrisoarea la poştă.

— Vai, vai! Exclamă d-na McCrae.

La ora 9, îşi făcu trei clătite din aluatul pregătit. Peştele îl pusese deoparte, cu grijă, în frigider. „Mă întreb unde-o fi nimerit omul şi de data asta”, îşi spuse ea. Ştia din experienţă că putea să fie oriunde. Unde mai pui că s-ar putea să-şi descopere greşeala şi să-i telegrafieze sau să-i telefoneze, înainte ca ea să se culce. „Am să stau trează până la 11, nu mai mult”, îşi spuse d-na McCrae. Ora ei de culcare era zece şi jumătate şi considera că era de datoria ei să prelungească această ora până la 11, dar dacă până la

11 n-avea nici 0 veste sau nici un cuvânt din partea canonicului, atunci d-na McCrae va încuia casa şi se va duce Ia culcare.

Nu se poate spune că era din cale afară de îngrijorată. Acest lucru 1 se mai întâmplase şi altă dată. Nu putea să facă altceva decât să aştepte veşti, oricare ar fi ele. Posibilităţile erau nenumărate. Canonicul Pennyfather putea să fi greşit trenul, fără să-şi dea mult timp seama, până ajungea la capătul lumii sau la pastele cailor, sau să mai fie încă la Londra şi să fi greşit data plecării, fiind astfel convins că nu trebuie să se întoarcă decât a doua zi. Poate să se fi întâlnit cu un prieten, sau cu mai mulţi la conferinţa aceea din străinătate, unde se dusese, şi se hotărâse să rămână şi pentru weekend. Probabil că avusese intenţia s-o înştiinţeze, dar uitase cu totul de ea. Aşa că nu era prea îngrijorată. Peste două zile sosea în vizită prietenul canonicului, arhidiaconul Simmons, ca să stea la ei. Lucrul ăsta canonicul şi-l amintea sigur, astfel că va trimite o telegramă şi va fi acasă cel târziu peste o zi sau de nu, va trimite o scrisoare.

Veni şi dimineaţa zilei următoare, dar nici o veste. Pentru prima oară, d-na McCrae începu să fie neliniştită. De la 9 a.m. Până la l p.m. Stătu cu ochii pe telefon. Era un instrument căruia îi recunoştea utilitatea, dar nu-l iubea. Uneori îşi făcea târguielile prin telefon, deşi prefera să le facă personal, încredinţată fiind că dacă nu vedeai ce ţi se vinde, cu siguranţă negustorul va încerca să te înşele, în chestiuni de gospodărie telefonul era totuşi util. Câteodată, destul de rar, telefona prietenelor sau rudelor din vecinătate. Se simţea însă stânjenită când era vorba să dea un telefon la Londra sau mai departe. Era o risipă de bani inadmisibilă. Totuşi începu să se gândească la ceea ce ar trebui să facă.

În sfârşit, când trecu încă o zi fără nici un fel de ştire de la el, se hotărî să acţioneze. Ştia unde locuia canonicul când mergea la Londra: hotelul Bertram. Un loc plăcut şi de

modă veche. Poate că ar fi bine să sune şi să întrebe. Probabil că cei de acolo ştiau unde putea fi canonicul. Nu era un hotel oarecare. Va cere să vorbească cu d-ra Gorringe. D-ra Gorringe era atentă întotdeauna şi săritoare. Canonicul s-ar putea întoarce şi cu trenul de douăsprezece şi treizeci, în cazul ăsta putea să sosească din clipă în clipă.

Dar minutele treceau şi nu sosea nici un canonic. D-na McCrae respiră adânc, prinse curaj şi ceru o convorbire cu Londra. Aştepta, muşcându-şi buzele şi ţinând receptorul foarte aproape de ureche.

— Hotel Bertram, la dispoziţia dumneavoastră, spuse o voce.

— Vă rog, aş dori să vorbesc cu d-ra Gorringe, spuse d-na McCrae.

— O clipă. Ce nume, vă rog?

— Aici menajera canonicului Pennyfather, d-na McCrae.

— Un moment, vă rog.

Imediat auzi pe fir vocea calmă şi sigură a d-rei Gorringe.

— Aici d-ra Gorringe. Sunteţi menajera canonicului Pennyfather?

— Da, eu sunt. D-na McCrae.

— O, da. Bineînţeles. Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă McCrae?

— Canonicul mai locuieşte încă la hotel?

— Îmi pare bine că aţi sunat, spuse d-ra Gorringe. Eram foarte îngrijoraţi, neştiind ce să facem – exact.

— I s-a întâmplat ceva canonicului Pennyfather? A avut un accident?

— Nu, nimic de felul acesta. Dar îl aşteptam să se întoarcă de la Lucerna vineri sau sâmbătă.

— Da, e adevărat.

— Dar n-a sosit. Desigur că nu ne-am mirat prea tare. A angajat camera, a reţinut-o până ieri. Nu s-a întors însă ieri, n-a trimis vorbă şi lucrurile sunt încă la noi. Adică majoritatea bagajelor sale. N-am fost prea siguri cum să

procedăm. Bineînţeles, se grăbi să spună d-ra Gorringe, îl ştim pe canonic – şi cum uită.

— Asta aşa e!

— Dar e cam greu pentru noi. Avem toate camerele rezervate. Camera lui e reţinută de fapt de alt client. Adăugă: N-aveţi idee unde poate fi?

D-na McCrae spuse cu amărăciune:

— Omul ăsta poate fi oriunde! Apoi cu alt ton: în orice caz, vă mulţumesc, d-ră Gorringe.

— Cu plăcere, oricând va pot servi… D-ra Gorringe încerca să fie de ajutor.

— Presupun că voi afla destul de repede ce-i cu el, spuse d-na McCrae. Mulţumi iar d-rei Gorringe şi închise telefonul.

Şedea lângă telefon consternată. Nu se temea pentru persoana canonicului. Dacă i s-ar fi întâmplat vreun accident, ar fi fost înştiinţată până la ora aceea. Era sigură de asta. El era ceea ce d-na McCrae numea un „zăpăcit”. ŞI zăpăciţii au un fel de providenţă a lor care-i fereşte. Fără să se gândească, fără să le pese pot supravieţui chiar dacă le-ar fi ieşit în cale un urs Panda. Nu şi4 închipuia pe canonicul Pennyfather undeva într-un spital, gemând. Era el, pesemne, într-un locşor unde, fără îndoială, pălăvrăgea fericit şi nevinovat cu vreun prieten. Poate se afla încă în străinătate. Dificultatea era că arhidiaconul Simmons sosea chiar în seara asta şi se aştepta să găsească gazda să-l primească. Nu putea amâna venirea arhidiaconului, pentru că nu ştia unde se afla. Totul era încurcat, dar ca în orice încurcătură exista şi un punct luminos. Acest punct luminos era arhidiaconul Simmons. Arhidiaconul Simmons va şti ce trebuie făcut. Va lăsa deci totul în seama lui.

Arhidiaconul Simmons era cu totul altă fire decât stăpânul ei. Ştia unde se duce. Ştia ce are de făcut, era întotdeauna vesel, sigur de el, că făcea numai ce trebuie. Un cleric cu multă încredere în el însuşi. Arhidiaconul Simmons când

sosi şi fu întâmpinat de d-na McCrae cu explicaţii, scuze şi jeliri, se dovedi puternic ca un turn. Nu era nici el alarmat.

— Nu-ţi face griji, doamnă McCrae, spuse el în felul său binevoitor, aşezându-se la masa frumos pregătită pentru sosirea sa. Îl găsim noi pe distratul nostru. Ai auzit vreodată povestea aceea despre Chesterton? G. K. Chesterton, scriitorul, ştii. A telegrafiat nevesti-şi, o dată, când era plecat într-un turneu pentru un ciclu de conferinţe: „Sunt la gara Crewe. Unde ar trebui să fiu?”

Râse. D-na McCrae zâmbi a îndoială. Nu vedea nimic comic, pentru că exact la fel ar fi putut proceda şi canonicul Pennyfather.

— Ah, exclamă arhidiaconul Simmons cu plăcere, grozav cotlet de viţel! Eşti o bucătăreasă minunată, d-nă McCrae. Sper că bătrânul meu prieten te apreciază.

După cotletele de viţel au urmat nişte budinci cu sos de mure, de care d-na McCrae îşi amintise că erau uneâe din dulciurile preferate ale arhidiaconului. Apoi, omul ăsta cumsecade se apucă cu toată seriozitatea să dea de urma prietenului său absent. Folosi telefonul cu energie, complet nepăsător de costul convorbirilor, ceea ce o făcu pe d-na McCrae să-şi ţuguie. Buzele cu îngrijorare, dar nu cu dezaprobare, pentru că, în definitiv, trebuia să afle ce s-a întâmplat cu stăpânul ei.

După ce arhidiaconul a sunat mai întâi la sora prietenului său, căreia nu-i prea păsa de plecările şi întoarcerile fratelui ei, şi a aflat că n-avea ca de obicei idee pe unde era sau ar fi putut fi canonicul, îşi extinse cercetările. Se adresă încă o dată hotelului Bertram şi obţinu amănunte precise. Canonicul plecase în mod sigur seara, devreme, pe data de 19. Avea cu el un mic sac de voiaj marcat B. E. A, dar restul bagajului rămăsese în camera pe care o reţinuse. Spusese că pleacă la o conferinţă oarecare, la Lucerna. De la hotel nu plecase direct la aeroport. Comisionarul, care-l cunoştea bine din vedere, îl urcase într-un taxi, dăduse şoferului adresa arătată de canonic – clubul Athenaeum. Asta fusese

ultima oară când cineva îl văzuse, la hotelul Bertram, pe canonicul Pennyfather. O, da, un mic amănunt – uitase să lase cheia, şi o luase cu el. Nu se întâmpla pentru prima oară.

Arhidiaconul Simmons făcu o pauză de câteva minute, ca să reflecteze înainte de î forma alt număr. Se gândea să cheme aeroportul din Londra. Fără îndoială, avea să-i ia ceva timp. Poate exista o cale mai scurtă, îl sună pe Dr. Weissgarten, un savant în ebraică, care participase aproape sigur la conferinţă.

Dr. Weissgarten era acasă, îndată ce auzi cine era la telefon se lansă într-un torent de critici privitoare mai ales la două comunicări ce fuseseră prezentate la conferinţa de la Lucerna.

— Lipsit de raţiune, individul ăsta Hogarov, spuse el, absolut neraţional. Nu ştiu cum i se tolerează! Nu este măcar un savant. Ştii ce-a putut să afirme de fapt?

Arhidiaconul suspină şi se hotărî să fie ferm cu el. Altfel avea toate şansele să petreacă restul serii ascultând critica tuturor savanţilor participanţi la conferinţa de la Lucerna. Izbuti cu greu să-l aducă pe Dr. Weissgarten la chestiuni mai personale.

— Pennyfather? Spuse el, Pennyfather? Ar fi trebuit să fie acolo. Nu pricep de ce n-a fost. Spunea că va participa. Mi-a spus cu o săptămână înainte, când l-am întâlnit la Athenaeum.

— Vreţi să spuneţi că n-a fost la conferinţă deloc?

— Întocmai. Ar fi trebuit să fie acolo.

— Ştiţi cumva de ce n-a fost? S-a scuzat în vreun fel?

— De unde să ştiu? Spunea mereu că va lua parte. Da, acum îmi amintesc. Era aşteptat. Mai mulţi au remarcat absenţa lui. S-au gândit că a răcit, poate. E o vreme atât de nesigură. Era gata să se întoarcă la critica colegilor săi, dar arhidiaconul Simmons închise telefonul.

Aflase un lucru precis, dar ceea ce aflase îi trezi pentru prima dată un simţământ de îngrijorare. Canonicul

Pennyfather nu fusese la conferinţa de la Lucerna. Intenţionase să se ducă la conferinţă. Arhidiaconului îi păru extraordinar faptul că nu fusese acolo. Probabil că greşise avionul, cu toate că în general, B. E. A. Avea grijă de clienţii ei şi îi îndruma unde trebuie. E posibil ca Pennyfather să fi uitat ziua exactă a conferinţei? Asta se putea orâcând, se gândi el. Dar dacă era aşa, unde se dusese, în schimb?

Se 'adresă staţiei terminus de la aeroport. A fost nevoit însă să aştepte îndelung pentru a i se da legătura din secţie în secţie, în cele din urmă, află un fapt concret. Canonicul Pennyfather îşi rezervase un loc în avionul care pleca la 21,40 spre Lucerna, în ziua de 18, dar nu se urcase în avion.

— Facem progrese, spuse arhidiaconul Simmons d-nei McCrae, care stătea în spatele lui. Ia să vedem. Pe cine să încerc să chem acum?

— Să ştiţi că telefoanele astea vor costa o groază de bani, se plânse d-na McCrae.

— Da, mi-e teamă şi mie. Mă tem că aşa e, spuse arhidiaconul Simmons. Dar, ştiţi, trebuie să-i dăm de urmă. Nu mai e un om tânăr.

— Vai, domnule, nu cumva credeţi cu-adevărat că i s-a întâmplat ceva?

— Mă rog, sper că nu… Nu cred, fiindcă mă gândesc că vi s-ar fi dat de ştire. Avea adresa şi numele său la el, nu?

— Da, desigur, avea cărţi de vizită. Şi-avea şi scrisori şi tot felul de alte lucruri în port-vizit.

— Ei bine, atunci nu cred că e la spital, spuse arhidiaconul. Ia să văd. Când a plecat din hotel a luat un taxi spre Athenaeum. De data asta chem clubul.

Aici primi informaţii mai precise. Canonicul Pennyfather, bine cunoscut acolo, luase masa la 7,30, în seara zilei de 19. Atunci, arhidiaconul îşi dădu seama că pierduse ceva important din vedere. Biletul de avion fusese pentru ziua de 18, dar canonicul părăsise hotelul Bertram şi mersese cu taxiul spre Athenaeum, spunând că pleacă la conferinţa de

la Lucerna, în ziua de 19. Începea să vadă clar. „Ce măgar bătrân”, se gândi arhidiaconul Simmons, dar avu grijă să nu spună tare faţă de d-na McCrae. „A încurcat datele. Conferinţa a fost pe 19. Sunt sigur de asta”. Trebuie să fi crezut că pleacă pe 18. Deci greşise cu o zi.

Reflectă cu multă' grijă la ceea ce se întâmplase. Canonicul se dusese deci la Athenaeum, luase masa acolo, apoi plecase la aeroportul Kensington. Acolo i s-a spus, fără îndoială, că biletul său a fost valabil cu o zi înainte, iar el şi-a dat seama că întrunirea la care se ducea se terminase.

— Aşa s-au petrecut lucrurile, spuse arhidiaconul Simmons, sunt sigur de asta. El explică d-nei McCrae şi ea fu de acord că aşa trebuie să se fi întâmplat. Ce-o fi făcut apoi? Spuse el.

— S-a întors la hotel, răspunse d-na McCrae.

— Nu s-ar fi gândit să vină direct aici – adică – nu s-ar fi dus direct la gară, vreau să spun.

— Nu, din moment ce bagajul era la hotel, în orice caz, ar fi trecut pe acolo să-şi ia valizele.

— Destul de adevărat, spuse Simmons. Foarte bine. Atunci să continuăm în felul următor. A părăsit aeroportul cu sacul de voiaj şi s-a întors la hotel, sau în orice caz a pornit spre hotel. Poate, că s-a dus să ia masa – nu, mâncase la Athenaeum. În regulă, s-a întors la hotel. Dar n-a ajuns niciodată acolo. Se opri o clipă, două, apoi spuse cu îndoială în glas: Să'se fi întors cumva? Nimeni nu pare să-l fi văzut acolo. Ce i s-o fi întâmplat pe drum?

— Poate că s-a întâlnit cu cineva, spuse d-na McCrae, ezitând.

— Da. Bineînţeles, e o posibilitate. Vreun prieten vechi, pe care nu l-a văzut de multă vreme… Poate că s-a dus cu prietenul la hotelul acestuia sau poate acasă la el, dar n-ar fi stat acolo trei zile, nu-i aşa? El n-ar fi uitat vreme de trei zile că bagajele lui sunt încă la hotel. Ar fi chemat la telefon, ar fi cerut să-i fie trimise valizele sau dacă ar fi fost culmea

de distrat cum e, ar fi venit direct acasă. Dar trei zile de tăcere. Asta-i prea de neînţeles.

— Dacă a avut un accident…

— Da, d-nă McCrae, sigur că e posibil. Putem încerca spitalele. Spuneaţi că are destule documente la el ca să poată fi identificat? Hm – mai există o singură posibilitate.

D-na McCrae îl privi cu teamă.

— Cred că bănuiţi, spuse arhidiaconul cu blândeţe. Trebuie să mergem la poliţie.

CAPITOLUL 12

NU I-A FOST deloc greu d-rei Marple să se bucure de şederea ei la Londra. A făcut o mulţime de lucruri pe care nu avusese timp să le facă până atunci, cu prilejul scurtelor ei vizite în capitală. Poate că-i regretabil că n-a profitat de amplele posibilităţi culturale ce-i stăteau la îndemână. N-a vizitat galerii de pictură şi nici muzee. Ideea de a vedea o paradă de modă nu i-ar fi trecut nicidecum prin cap. Ceea ce a vizitat au fost secţiile cu sticlărie şi porţelanuri din marile magazine şi secţiile cu pânzeturi şi a mai frecventat şi unele cu stofe de mobilă. După ce a cheltuit ceea ce socotea a fi o sumă rezonabilă pentru aceste investiţii casnice, şi-a îngăduit diferite plimbări de una singură. A vizitat locuri şi magazine de care îşi aducea aminte din tinereţe, uneori numai din curiozitatea de a vedea dacă mai existau. Nu avusese timp să le descopere cu alte prilejuri şi drumurile acestea îi produceau o bucurie vie. După ce dormea puţintel după dejun, obişnuia să iasă, ferindu-se când era cu putinţă de atenţiile comi—

• sionarului, căruia prea-i intrase în cap că o doamnă fragilă şi de vârsta ei trebuie numaidecât să folosească taxiul, se ducea la staţia de autobuz sau de metrou. Cumpărase un mic ghid pentru autobuze şi rutele lor şi o hartă pentru transportul cu metroul; obişnuia să-şi planifice excursiile cu grijă, într-o după-amiază se plimba fericită şi plină de nostalgie prin Evelyn Gardens sau prin Onslow Square, murmurând pentru sine: „Da, asta era casa d-nei

Van Dylen. Desigur, acum arată cu totul altfel. Parcă au reconstruit-o. Vai de mine! Văd că are patru sonerii la intrare. Presupun că-s patru apartamente. Era aici un scuar atât de frumos, pe vremuri!”

Cam ruşinată, intră şi în muzeul cu figuri de ceară al d-nei Tussaud, una din plăcerile care-i aminteau atât de bine de copilărie.

— În cartierul Westbourne Groave căută zadarnic blănăria lui Bradley. Mătuşa se ducea întotdeauna la Bradley pentru jacheta ei din piei de focă.

Pe Miss Marple n-o prea interesau, în general, vitrinele, dar se amuza perfect umblând prin magazine ca să adune modele de tricotaje, calităţi noi de lână pentru tricotat şi alte lucruri plăcute. Făcu o expediţie specială până la Richmond ca să revadă casa în care locuise fratele bunicii, unchiul Thomas, amiralul în retragere. Terasa aceea frumoasă mai exista, dar şi aici casa părea să fi fost împărţită în apartamente. Mult mai dureros de privit era casa din Lowndes Square, în care o verişoară mai îndepărtată, lady Merridew dusese pe vremuri o viaţă în stil mare. Aici se ridica un vast zgârâie nori modern. Miss Marple dădu din cap cu tristeţe şi-şi spuse ferm: „în fond trebuie să fie şi progresul. Dacă ar şti verişoară Ethel, s-ar răsuci în mormânt, sunt sigură.” într-o anumită după-amiază caldă şi plăcută, Miss Marple se îmbarcă într-un autobuz care o duse până la Battersea Bridge. Dorea să îmbine mulţumirea de a privi evocativ clădirile de la Princes Terrace Mansions, unde locuise odată o bătrână guvernantă de-a ei, cu plăcerea de a vizita parcul Battersea. Prima parte a acestei intenţii nu se împlini. Locuinţa d-rei Ledbury dispăruse fără urme şi fusese înlocuită cu o masă de beton lucios. Miss Marple intră în parcul Battersea. Îi plăcuse întotdeauna să meargă mult, dar trebuia să recunoască că în prezent n-o mai ţineau puterile ca înainte. Era de ajuns o jumătate de milă ca să se simtă obosită. Se gândea cava izbuti să traverseze parcul ca să ajungă la Chelsea Bridge,

pentru a găsi un autobuz potrivit, dar paşii ei încetiniră treptat şi îi făcu plăcere să dea de o mică ceainărie situată pe marginea lacului.

Ceaiul se servea încă afară, în ciuda răcelii toamnei. Nu era multă lume, câteva mame cu cărucioare şi câteva perechi de tineri îndrăgostiţi. Miss Marple luă o tavă cu ceai şi două bucăţi de pandişpan. Duse cu grijă tava la o masă şi se aşeză. Ceaiul era tocmai ce-i trebuia. Fierbinte, tare şi înviorător. Simţindu-se mai bine, privi în jur şi, deodată, aţintindu-şi privirea spre o masă din apropiere, simţi nevoia să se sprijine de spătarul scaunului, într-adevăr, 'ciuda ta coincidenţă! Foarte ciudată, într-adevăr. Mai întâi în magazinul „Army and Navy”, şi-acum aici. Oamenii ăştia îşi alegeau locuri cu totul neobişnuite! Dar nu! I se păru că greşeşte. Miss Marple scoase din poşetă o a doua pereche de ochelari mai tari. Da, greşise. Era, ce-i drept, o oarecare asemănare. Părul acela lung şi blond, dar nu era Bess Sedgwick. Era cineva cu mult mai tânăr. Desigur! Era fiica! Tânăra fată care. Venise la Bertram cu prietenul lady-ei Selina Hazy, colonelul Luscombe. Dar bărbatul era acelaşi om cu care lady Sedgwick luase prânzul la „Army and Navy Stores”. Nu exista nici o îndoială, acelaşi bărbat frumos cu privire de uliu, la fel de svelt, de dur şi – da, aceeaşi atracţie puternică şi virilă.

— Rău îşi spuse Miss Marple. E rău până în măduva oaselor! Crud! Fără scrupule. Nu-mi place deloc ceea ce văd. Mai întâi mama, apoi fiica. Ce-o fi însemnând asta?

Nu însemna nimic bun. Miss Marple era sigură de asta. Miss Marple, rareori binecuvânta pe cineva cu îndoiala; credea întotdeauna ce era mai rău şi, în nouă cazuri din zece, aşa pretindea ea, avea toate motivele s-o facă. Ambele întâlniri, era sigură, erau mai mult sau mai puţin întâlniri secrete. Observă că tinerii se aplecau peste masă, unul spre celălalt, încât capetele lor aproape că se atingeau; seriozitatea cu care vorbeau. Obrazul fetei – Miss Marple îşi scoase ochelarii, frecă lentilele cu grijă şi îi puse iar pe nas.

Da, fata era îndrăgostită. Cu disperare, aşa cuin pot fi îndrăgostiţi numai tinerii. Ce păzeau oare cei ce răspundeau de ea, de o lăsau să hoinărească prin Londra şi să aibă asemenea întâlniri clandestine în Bâttersea Park? O fată atât de bine crescută şi cu maniere frumoase! Prea frumos crescută, fără îndoială! Familia credea probabil că ea se află cu totul în altă parte. Era obligată să spună minciuni.

La plecare, Miss Marple trecu pe lângă masa la care şedeau ei, încetinind paşii cât putu, fără să bată la ochi. Din nenorocire", tinerii vorbeau pe şoptite şi ea nu putu auzi ce ziceau. Bărbatul îi vorbea, fata asculta, pe jumătate încântată şi speriată în acelaşi timp. „Te pomeneşti că plănuiesc să fugă împreună", gândi Miss Marple. „Şi ea e încă minoră." *

Miss Marple ieşi pe o portiţă a gardului viu, care ducea într-o alee lăturalnică din parc. Acolo erau parcate maşini, dar ea se opri lângă una anume dintre ele. Miss Marple nu se prea pricepea la automobile, dar una ca asta nu vedea des, aşa că o observase mai de mult şi o ţinea minte. Dobândise unele noţiuni despre maşini de genul ăsta de la un strănepot foarte versat. Era un automobil de curse. O marcă străină – nu-şi putea aminti numele. Dar mai era ceva, văzuse acest automobil, sau unul exact la fel, abia ieri, într-o stradă lăturalnică, aproape de hotelul Bertram. Îl observase, nu numai din cauza mărimii neobişnuite, a formei lui puternice, dar şi pentru că numărul îi trezise o amintire vagă, o urmă de asociaţie: FÂN 2266. O făcuse să se gândească la verişoara ei, Fanny Godfrey. Biata Fanny, bâlbâita: „Am do-do-două pe-pe-jete…"

Se apropie şi privi mai bine numărul automobilului. Da, avusese dreptate. FÂN 2266. Era aceeaşi maşină. Picioarele o dureau acum mai tare pe Miss Marple şi ajunse cu greu, adâncită în gânduri, pe partea cealaltă a podului Chelsea Bridge şi istovită, chemă hotărâtă primul taxi care îi ieşi în cale. Era îngrijorată, avea simţământul că trebuie să facă

ceva. Dar ce anume,? Şi care erau lucrurile care o îngrijorau? Totul era atât de încâlcit. Ochii ei întâlniră nişte afişe de ziare cu ultimele noutăţi: „Amănunte senzaţionale despre atacul banditesc din tren”; „Mărturisirile mecanicului”, spunea un altul. Astea erau titlurile. Într-adevăr, se gândi Miss Marple, aproape zilnic auzi de un atac la o bancă, ori asupra unui tren, sau furtul salariilor unor funcţionari.

Crimele se înmulţeau peste măsură.

CAPITOLUL 13

AMINTIND vag de un bondar uriaş, inspectorul-şef Fred Davy mormăia în timp ce umbla în jurul clădirii Departamentului de investigaţie criminalistică. Era un obicei al său bine cunoscut şi nu-l mai lua nimeni în seamă. Spuneau doar: „Părintele dă iar târcoale”.

Târcoalele astea l-au dus în cele din urmă în încăperea în care inspectorul Campbell şedea plictisit la biroul său. Inspectorul Campbell era un tânăr ambiţios, pentru care cele mai multe dintre îndatoriri se. Arătau extrem de plicticoase. Făcea faţă totuşi îndatoririlor încredinţate şi obţinuse chiar multe succese. Superiorii îl aprobau şi din când în când îl ajutau cu cuvinte de încurajare şi de laudă.

— Bună dimineaţa, domnule, zise inspectorul Campbell respectuos, când Părintele intră în camera sa. Natural, şi el îi spunea inspectorului şef Davy – „Părinte”, ca toţi ceilalţi, dar în spate; nu se simţea destul de important ca să-l numească în faţă.

— Vă pot fi de folos cu ceva? Întrebă el.

— La, la, bum, bum, fredona inspectorul-şef, puţin cam fals. „De ce trebuie să mi se spună Mary, când numele meu e d-ra Gibbs?”.

După ce reînvie astfel neaşteptat o melodie de operetă de mult uitată, îşi trase un scaun şi se aşează.

— Eşti ocupat? Întrebă el.

— Aşa şi aşa.

— Te ocupi de un caz de dispariţie, nu? La un hotel. Care i-o fi numele? Bertram. Ăsta e?

— Da, domnule. Hotelul Bertram.

— Contravine orei de deschidere? Are fete?

— O, nu, domnule, spuse inspectorul Campbell, puţin şocat că hotelul Bertram putea fi acuzat de asemenea lucruri. E un loc foarte plăcut şi liniştit, de modă veche.

— Aşa o fi acum? Făcu Părintele. Hm, aşa o fi acum? În orice caz e interesant.

Inspectorul Campbell se întreba ce putea fi atât de interesant. Nu-i convenea să pună întrebări, deoarece şefii se înfuriau repede în ultima vreme, mai ales după atacul banditesc din tren, care fusese un succes spectaculos pentru bandiţi. Privea obrazul mare, greoi şi bovin al Părintelui şi se mira, ca şi o dată sau de două ori înainte, cum de ajunsese inspectorul şef Davy să aibă rangul pe care-l avea şi să fie atât de stimat în sferele înalte ale departamentului. „O fi fost grozav pe vremea lui, se gândi inspectorul Campbell, dar atâţia băieţi capabili ar putea să fie înaintaţi în grad, dacă scăpăm de. Fosilele astea”, între timp, „fosila” începuse alt cântec. Îl fredona, cu câte un cuvânt pe ici, pe colo: „Spune-mi străină frumoasă, mai sunteţi multe ca tine pe-acasă?”, intona Părintele, apoi cu o voce în falsetto: „Câteva, bunule domn, şi fete mai frumoase n-ai cunoscut vreodată”. Nu, ia să vedem, mi se pare că am încurcat sexele. Se numea „Floradora”. Ce spectacol bun era!

— Cred că am auzit de el, spuse inspectorul Campbell.

— Ţi-l cânta mama în leagăn, bănuiesc, spuse inspectorul-şef Davy. Uite ce e, ia spune-mi, ce se petrece la hotelul Bertram? Cine a dispărut, cum şi de ce?

— Un canonic Pennyfather, domnule. Un cleric mai în vârstă.

— Un caz plictisitor, nu? Inspectorul Campbell zâmbi.

— Da, domnule, într-un fel cam plictisitor.

— Cum arăta?

— Canonicul Pennyfather?
— Da. Presupun că aveţi semnalmentele?
— Desigur. Campbell răsfoi câteva hârtii şi citi: „înălţime 5 picioare şi 8 inches. Păr des, mare, alb. – adus de spate…”.
— Şi a dispărut de la hotelul Bertram – când?
— Acum o săptămână – noiembrie 19.
— Şi-au anunţat abia acum. Nu s-au grăbit, nu-i aşa?
— Ei, cred că, în general, se aşteptau să se întoarcă.
— Ai vreo idee ce se ascunde în spate? Întrebă Părintele. S-ar putea ca acest om cumsecade, cu frica lui Dumnezeu, să fi fugit cu soţia vreunui epitrop. Sau poate că bea în secret sau a şterpelit fondurile bisericii. Ori e tipul perfect al bătrânului distrat, căruia i se întâmplă astfel de lucruri?
— După câte am auzit, domnule, aş zice că e ultima. A mai făcut din astea şi înainte.
— Ce, a mai dispărut din vreun hotel respectabil din West End?
— Nu, nu chiar asta, dar nu s-a întors întotdeauna acasă când era aşteptat. S-a întâmplat câteodată să vină să stea la prieteni când nu era invitat, sau să nu vină când fusese invitat. Cam aşa ceva.
— Da, spuse Părintele. Da. Toate astea par foarte frumoase şi naturale şi conform planului, nu-i aşa? Când ai spus că a dispărut, exact?
— Joi, 19 noiembrie. Trebuia să ia parte la un congres la…
El studia nişte hârtii de pe masa de scris— M'da, Lucerna. „Societatea de Studii Istorice din Biblie”, asta ar fi denumirea în engleză. Cred însă că e de fapt o societate germană.
— Şi se ţinea la Lucerna? Bătrânelul – presupun că-i bătrân, nu?
— Şaizeci şi trei de ani, domnule, după cât am aflat.
— Bătrânelul nu s-a prezentat, nu?
Inspectorul Campbell îşi adună hârtiile şi dădu Părintelui toate informaţiile pe care le deţinea şi fuseseră confirmate.

— Nu pare să fi fugit cu vreun băiat din corul bisericii, observă inspectorul-şef Davy.

— Cred că se va întoarce cu bine, spuse Campbell. Dar, fireşte, facem cercetări. Vă interesează cazul ăsta în mod special? Îşi înfrâna cu greu curiozitatea în legătură cu asta.

— Nu, spuse Davy gânditor. Nu mă interesează cazul ăsta. Nu văd de ce m-ar interesa.

Urmă o pauză, o tăcere care sugera foarte limpede un „Ei bine, şi-atunci?” cu un semn de întrebare din partea inspectorului Campbell, prea bine educat spre a rosti această întrebare cu voce tare.

— Ceea ce mă interesează, la drept vorbind, spuse Părintele, e data. Şi bineînţeles hotelul Bertram.

— E bine administrat dintotdeauna. N-au existat niciodată nereguli.

— Asta-i foarte frumos, desigur, spuse Părintele şi adăugă gânditor: Mi-ar plăcea să arunc o privire în acest hotel.

— Desigur, domnule, spuse inspectorul Campbell. Oricând doriţi. Tocmai mă gândeam să merg şi eu acolo.

— Atunci aş vrea să te însoţesc, spuse Părintele. Nu ca să mă amestec, fireşte. Aş vrea însă să văd şi eu cum arată hotelul şi acest dispărut arhidiacon al dumitale, sau ce este ne oferă cea mai bună scuză. Nu e nevoie să-mi spui mereu „domnule”, când vom fi acolo – îţi asumi toată autoritatea. Eu nu voi fi decât ajutorul dumitale.

Inspectorul Campbell începu să fie interesat.

— Credeţi că am putea descoperi un indiciu în legătură cu altceva?

— Nu suntem încă îndreptăţiţi să credem asta, spuse Părintele. Dar ştii cum se întâmplă. Uneori ai anumite – nu ştiu cum să le zic – capricii, poate? Hotelul Bertram pare aproape prea perfect ca să fie adevărat.

Şi începu iar s-o facă pe bondarul, fredonând: „Să mergem cu toţii în jos, spre Ştrand”.

Cei doi ofiţeri detectivi plecară împreună, Campbell foarte şic îmbrăcat cu un costum de comandă (avea o siluetă

frumoasă) şi inspectorul-şef Davy, în hainele lui de tweed, având aerul unui om de la ţară. Arătau de fapt aşa cum trebuia. Dar ochiul isteţ al d-rei Gorringe, atunci când 'âl ridică de pe registru, îi evalua exact la valoarea lor. Fiindcă ea fusese aceea care anunţase dispariţia canonicului Pennyfather şi discutase cu un ofiţer de poliţie mai mic în grad, se aştepta la o asemenea vizită.

Şopti ceva unei fete cu înfăţişare serioasă care d'ajuta, lăsându-i serviciul recepţiei, astfel că d-ra Gorringe se mută încet mai departe spre capătul mesei şi se uită la cei doi bărbaţi. Inspectorul Campbell îşi pusese cartea de vizită, în faţa ei, pe masă şi ea dădu din cap. Apoi privindu-l pe bărbatul îmbrăcat în costum de tweed, observă că rămăsese mai la o parte şi contempla holul şi pe cei ce-l ocupau, cu o plăcere în aparenţă naivă, încântat să vadă cum se comportă lumea aristocrată şi bine educată.

— Doriţi să intrăm în birou? Întrebă d-ra Gorringe. Acolo putem vorbi mai bine.

— Da, cred că ar fi cel mai nimerit.

— Aveţi un loc frumos, spuse bărbatul cel gras şi cu obrazul mare, bovin, întorcând capul spre ea. Confortabil, adăugă el, privind aprobator focul din şemineu. Confort de modă veche.

D-ra Gorringe zâmbi încântată.

— Da, într-adevăr. Ne mândrim că reuşim să asigurăm confortul musafirilor noştri, spuse ea. Se întoarse apoi spre ajutoarea ei: Vrei să continui tu, Alice? Ai registrul acolo. Curând va sosi lady Jocelyn. Sigur că va dori să schimbe camera, îndată ce-o va vedea, dar să-i explici că suntem aglomeraţi până la refuz. Dacă e necesar, poţi să-i arăţi numărul 340, la etajul trei, 'şi să i-o oferi în schimb. Nu-i o cameră prea plăcută şi sunt sigură, când o va vedea, că se va mulţumi cu cea pe care o are.

— Da, d-ră Gorringe. Am să fac aşa, d-ră Gorringe.

— Şi aminteşte-i colonelului Mortimer că binoclul lui e aici. M-a rugat să i-l ţin azi dimineaţă. Nu-l lăsa să plece fără el.

— Bine, d-ră Gorringe.

După ce şi-a îndeplinit aceste îndatoriri, d-ra Gorringe îi privi pe cei doi domni, ieşi de după masa de recepţie şi se îndreptă spre o uşă de. Mahon, pe care nu era nici o inscripţie. D-ra Gorringe o deschise şi intrară într-un birou mic, cu aspect trist. Luară loc, toţi trei.

— Dacă am înţeles bine, cel care a dispărut e canonicul Pennyfather, spuse inspectorul Campbell, îşi consultă notiţele. Am aici raportul sergentului Wadell. Ar fi bine să-mi relatezi d-ta personal ce s-a întâmplat.

— Eu nu cred că Pennyfather a dispărut cu adevărat, în sensul în care e folosit de obicei cuvântul, spuse d-ra Gorringe. Cred, ştiţi, că s-a revăzut undeva cu cineva, vreun prieten-vechi sau cu altcineva, şi a plecat probabil cu el la vreo întâlnire sau reuniune de savanţi, ori ceva de felul acesta, pe continent… E atât de împrăştiat!

— Îl cunoaşteţi de multă vreme?

— Da, obişnuieşte să vină aici – staţi să văd.

— Oh, de cel puţin cinci sau şase ani, aşa cred.

— Şi dumneata eşti de multă vreme aiciinterveni deodată în discuţie inspectorul – şef Davy.

— Sunt, să mă gândesc, de patrusprezece ani, răspunse d-ra Gorringe.

— Frumos hotel, repetă Davy. Şi canonicul Pennyfather locuia de obicei aici când venea la Londra? Da?

— Da. Venea întotdeauna la noi. Ne scria dinainte să-i reţinem o cameră, în scris era mai precis decât în viaţa de toate zilele. A cerut o cameră pentru perioada de la 17 şi până la 21. Ne-a spus că va lipsi în acest interval o noapte sau două şi a explicat că dorea să-şi păstreze camera câl timp era plecat. Proceda adesea în felul ăsta.

— Când a început să vă îngrijoreze absenţa lui? Întrebă Campbell.

— La drept vorbind, n-am fost îngrijorată. E jenant să recunosc, desigur. Camera lui a fost dată la data de 23 şi

când mi-am dat seama – căci n-am ştiut de la început – că nu se întorsese de la Lugano…

— La mine în note, scrie Lucerna, spuse Campbell.

— Da, da, cred că era Lucerna. Un congres de arheologie sau cam aşa. În orice caz, când mi-am dat seama că nu s-a întors şi că bagajele lui mai erau în cameră, situaţia a început să se complice. Ştiţi, în perioada asta a anului toate camerele sunt rezervate şi aveam pe altcineva pentru camera lui. D-na Saunders, care locuieşte la Lyme Regis. Ea o ocupă întotdeauna. Tocmai atunci a sunat menajera lui. Se arăta îngrijorată.

— Numele menajerei e doamna McCrae, aşa a comunicat arhidiaconul Simmons. O cunoaşteţi?

— Personal, nu, dar am mai vorbit cu ea la telefon 6 dată sau de două ori. Cred că-i o femeie de încredere, lucrează la canonicul Pennyfather de câţiva ani. Era, bineînţeles, îngrijorată. Presupun că ea şi arhidiaconul Simmons au luat legătura cu diverşi prieteni şi rude, dar nimeni nu ştia nimic despre plimbările canonicului Pennyfather. Şi deoarece îl invitase pe arhidiacon să loouiască la el, părea foarte ciudat – şi e ciudat – că nu s-a întors acasă.'

— Întotdeauna e atât de distrat canonicul ăsta? Întrebă Părintele. D-ra Gorringe îl ignoră. Omul ăsta voluminos, probabil sergentul însoţitor al inspectorului, prea se băga în toate.

— Am aflat acum, continuă d-ra Gorringe, cu o voce plictisită, am aflat de la arhidiaconul Simmons că nici n-a fost la conferinţa de la Lucerna.

— A trimis vreun mesaj că nu va lua parte?

— Nu cred… De aici, în orice caz, nu. Nici telegramă, nici altceva. Nu ştiu nimic despre Lucerna… Mă îngrijorează situaţia noastră. Ziarele de seară au publicat unele ştiri, vreau să spun faptul că a dispărut. N-au precizat că locuia „aici”. Sper că n-o vor face. Nu vrem să vină presa aici, n-ar fi pe placul musafirilor noştri. Dacă-i puteţi ţine departe de

noi, inspectore Campbell, v-am fi foarte recunoscători. De fapt, nici n-a dispărut de aici.

— Bagajele lui mai sunt aici?

— Da, în camera pentru bagaje. Dacă nu s-a dus la Lucerna, vă gândiţi cumva să nu fi fost victima unui accident? Aşa ceva?

— Nu i s-a întâmplat asta.

— E într-adevăr ciudat, foarte ciudat, spuse d-ra Gorringe, schimbându-şi aerul plictisit cu o licărire de interes. Te pune realmente pe gânduri şi te întrebi unde s-a putut duce şi de ce?

Părintele o privea înţelegător. ^

— Fireşte, spuse el. Dumneata te gândeşti la acest caz din punctul de vedere al hotelului. E foarte firesc.

— După câte înţeleg, spuse inspectorul Campbell, cons'ultânduşi încă o dată notele, canonicul Pennyfather a părăsit hotelul seara, pe la 6,30, joi 19. Avea cu el un mic sac de voiaj, a plecat cu taxiul şi a dat comisionarului pentru şofer adresa clubului Athenaeum.

D-ra Gorringe dădu din cap afirmativ.

— Da, lua masa la clubul Athenaeum. Arhidiaconul Simmons mi-a spus că acolo a fost văzut ultima oară.

Era o fermitate în vocea d-rei Gorringe, ca şi cum ea transfera responsabilitatea vederii canonicului, ultima dată, de la hotelul Bertram spre clubul Athenaeum.

— Bine, mă bucur că m-am lămurit asupra faptelor, spuse Părintele cu voce blinda. Acum sunt corecte. Deci, a plecat având cu el un sac mic, albastru, cu B. O. A. C.

— Sau ce-o mai fi avut la el – era o geantă albastră, cu B, O. A. C, nu-i aşa? A plecat şi nu s-a mai întors, asta-i.

— Cum vedeţi, nu vă pot fi de folos, spuse d-ra Gorringe, pregătindu-se să se ridice şi să se întoarcă la treabă,.

— Nici nu cred că ne-ai putea ajuta, spuse Părintele, dar poate altcineva, adăugă el.

— Altcineva?

— Da, desigur, spuse Părintele. Altcineva din administraţie poate.

— Nu cred că ştie cineva ceva; mi-ar fi raportat, cu siguranţă.

— Poate că da. Poate că nu. Vreau să spun, v-ar fi raportat dacă ar fi ştiut precis ceva. Mă refeream la ceva ce-ar fi putut spune canonicul.

— Ce-ar fi putut spune? Întrebă d-ra Gorringe confuză.

— Cine ştie, vreun cuvânt care ar putea fi un indiciu. Ceva ca: „mă duc diseară să văd un prieten vechi, pe care nu l-am văzut de când ne-am întâlnit în Arizona”. Ceva cam aşa. Sau: „Săptămâna viitoare mă duc în vizită la o nepoată de-a mea, pentru confirmarea fiicei ei”. Ştiţi, când avem de-a face cu oameni distraţi, ne poate ajuta orice amănunt. Ele pot dezvălui ce-i în capul persoanei în cauză. Poate că, după ce a luat masa de seară la Athenaeum, s-a urcat în taxi şi s-a gândit: „Ei, acum unde mă duc?” Să zicem că se gândea la nepoata lui şi a plecat crezând că acolo trebuie să se ducă.

— Da, înţeleg ce vreţi să spuneţi, răspunse d-ra Gorringe, cu îndoială în glas. Pare puţin probabil.

— O, niciodată nu-ţi cunoşti norocul, spuse Părintele voios. Apoi mai sunt şi diferiţii clienţi ce locuiesc aici. Presupun că Pennyfather cunoştea pe unii dintre ei, din moment ce venea atât de des aici.

— Da, fireşte, spuse d-ra Gorringe. L-am văzut vorbind – da, cu lady Selina Hazy. Apoi cu episcopul de Norwich. Sunt prieteni vechi, cred. Au fost la Oxford împreună. Şi cu d-na Jameson, cu fiicele ei. Sunt din acelaşi loc. Da, a vorbit cu o mulţime de oameni.

— Vedeţi? Făcu Părintele. S-ar putea să fi spus ceva unuia dintre ei. Să fi menţionat ceva care ar putea constitui o indicaţie. Mai stă cineva acum, aici, pe care canonicul îl cunoaşte foarte bine?

D-ra Gorringe se încruntă din pricina efortului.

— Da, cred că generalul Radley mai este aici. Şi mai e şi o doamnă bătrână de la ţară – care obişnuia să locuiască la

noi când era fetiţă, aşa mi-a povestit. Ia să văd, nu-mi pot aminti numele ei, în clipa asta, dar îl pot găsi pentru dumneavoastră. Ba da, Miss Marple, ăsta-i numele ei. Cred că ea îl cunoştea.

— Ei bine, am putea începe cu ei doi. Şi mă gândesc că trebuie să fie şi o cameristă.

— Da, spuse d-ra Gorringe. Sergentul Wadell deja i-a luat un interogatoriu.

— Ştiu. Dar nu din unghiul nostru de vedere. Şi chelnerul care l-a servit la masă, sau poate chelnerul-şef?

— Îl avem pe Henry, bineînţeles, spuse d-ra Gorringe.

— Cine e Henry? Întrebă Părintele.

D-ra Gorringe păru aproape şocată. Pentru ea era cu totul iihposibil ca cineva să nu-l cunoască pe Henry.

— Henry lucrează de atâţia ani aici încât nu-mi pot aminti, le spuse ea. Trebuie că l-aţi văzut servind ceaiul când aţi intrat.

— Un fel de personalitate, spuse Davy. Îmi amintesc că l-am văzut.

— Nu ştiu ce ne-am face fără Henry, spuse d-ra Gorringe sentimental. E, realmente, minunat. El dă tonul acestui local, să ştiţi.

— Poate că nu i-ar displace să-mi servească şi mie un ceai, spuse inspectorul-şef Davy. Am văzut că are turtite. Mi-ar place să mai mănânc o datş „muffins” bune.

— Desigur, dacă doriţi, spuse d-ra Gorringe cu răceală. Să comand două ceaiuri pentru dumneavoastră, servite în hol? Adăugă ea, întorcându-se spre inspectorul Campbell.

— Asta ar fi… Începu să spună inspectorul, când deodată oşa se deschise şi d-l Humfries apăru, în maniera sa olimpiană.

Păru uşor surprins, apoi privi întrebător spre d-ra Gorringe. Dra Gorringe îi explică:

— Domnii sunt de la Scotland Yard.

— Detectivul inspector Campbell' spuse Campbell.

— Da, ştiu. Da, desigur, spuse d-l Humfries. În chestiunea canonicului Pennyfather, presupun. Un caz extraordinar. Sper că nu i s-a întâmplat nimic bietului bătrân.

— Sper şi eu, spuse d-ra Gorringe. Un bătrân atât de drăguţ!

— Unul din şcoala veche, spuse d-l Humfries aprobator.

— Se pare că aveţi mulţi musafiri de şcoală veche, observă inspectorul-şef Davy.

— Cred că da, cred că da, spuse d-l Humfries. Da, în multe privinţe, suntem nişte supravieţuitori.

— Sunt clienţii noştri permanenţi, spuse d-ra Gorringe. Vorbea mândră. Aceiaşi oameni vin an de an. Avem o mulţime de americani. Oameni din Boston şi Washington. Oameni foarte liniştiţi, foarte drăguţi.

— Le place atmosfera noastră tipic englezească, spuse d-l Humfries, arătându-şi printr-un zâmbet dinţii foarte albi.

Părintele îl privea cu atenţie. Inspectorul Campbell spuse:

— Sunteţi absolut siguri că n-aţi primit nici un mesaj din partea canonicului? Poate că l-a primit altcineva, o fi uitat să noteze sau să comunice.

— Toate mesajele prin telefon sunt notate cu mare grijă, spuse d-ra Gorringe cu o voce glacială. Nu pot concepe ca un mesaj să nu fie comunicat, mie mai înainte sau persoanei care e de serviciu.

Îl privea cu ochi mânioşi.

Inspectorul Campbell părea cam încurcat.

— Ştiţi, noi am răspuns la toate aceste întrebări mai înainte, jspuse d-l Humfries, pe un ton de asemenea glacial. Am dat toate informaţiile de care dispunem sergentului d-voastră – nu-mi pot aminti numele lui în momentul de faţă.

Părintele se foi puţin, apoi spuse pe un ton amabil:

— Vedeţi d-voastră, situaţia a început să devină mai serioasă. Pare a fi la mijloc mai mult decât o simplă distracţie de om bătrân. Din această cauză cred că ar fi mai bine să stăm de vorbă cu una sau două din persoanele pe care le-aţi menţionat – generalul Radley şi Miss Marple.

— Doriţi să vă aranjez o întrevedere cu ei? Domnul Humfries părea cam nefericit. Generalul Radley e foarte surd.

— Nu cred că-i nevoie să luăm lucrurile prea formal, spuse inspectorul-şef Davy. Noi nu vrem să supărăm oamenii. Lăsaţi totul pe seama noastră. Arătaţi-ne doar pe'-cei doi pe care i-aţi menţionat. S-ar putea ca din întâmplare canonicul Pennyfather să le fi împărtăşit vreo intenţie sau să le fi pomenit de o persoană pe care urma s-o întâlnească la Lucerna sau care pleca cu el la Lucerna, în orice caz, merită să încercăm.

D-l Humfries părea oarecum uşurat.

— Vă mai putem fi cu ceva de folos? Întrebă el. Sunteţi convinşi că dorim să vă aj utăm în toate privinţele, dar vă daţi seama că n-am vrea nici un fel de publicitate în presă.

— Absolut, făcu inspectorul Campbell.

— Aş vrea să pun o întrebare cameristei, spuse Părintele.

— Fireşte, dacă doriţi, dar mă îndoiesc foarte mult că vă poate spune ceva.

— Probabil că nu. Dar ar putea să existe un detaliu. Vreo remarcă de-a canonicului despre o scrisoare sau o întâlnire. Nu se ştie niciodată.

D-l Humfries se uită la ceas.

— Va fi de serviciu la ora şase, spuse el. Etajul doi. Poate, între timp, doriţi să beţi un ceai?

— Perfect, spuse Părintele prompt. Apoi ieşiră cu toţii din birou.

D-ra Gorringe explică: Generalul trebuie să fie în camera pentru fumători. Prima cameră de pe coridor, la stânga. Probabil că stă în faţa şemineului cu ziarul „Times”. Şi adăugă cu discreţie: S-ar putea să fi adormit. Nu doriţi să-l...

— Nu, lăsaţi, am eu grijă, spuse Părintele. Şi ce e cu persoana cealaltă, doamna aceea bătrână?

— E acolo lângă şemineu, spuse d-ra Gorringe.

— Aceea cu părul alb, creţ, care tricotează? Întrebă Părintele, privind-o. Ar putea face teatru, pare făcută pentru rolul universal de soră a bunicii. Nu găsiţi?

— Nu mai sunt în zilele noastre bătrâne ca ea, spuse d-ra Gorringe. Nici bunicile, nici" străbunicile noastre, la drept vorbind. Am avut ieri, aici, pe marchiza'de Barlowe. E străbunică. Vă spun cinstit, n-am recunoscut-o când a intrat. Tocmai se întorcea de la Paris. Obrazul ei era ca o mască roză şi albă, avea părul blond platinat, şi era toată dichisită artificial – dar arăta minunat.

— Ah, în ceea ce mă priveşte, prefer genul ăsta de modă veche, spuse Părintele. Vă mulţumesc, în orice caz, doamnă. Se întoarse spre Campbell. Am eu grijă de asta, domnule, ştiu că aveţi o întâlnire importantă.

— Aşa e, spuse Campbell – înţelegând pe loc. Nn cred că va ieşi ceva din asta, dar merită să încerci.

D-l Humfries dispăru în adâncurile sanctuarului său, spunând:

— D-ră Gorringe, un moment, vă rog.

D-ra Gorringe îl urmă şi închise uşa în urma ei.

Humfries umbla de colo-colo. O întrebă răstit:

— Pentru ce vor s-o vadă pe Rose? Wadell i-a pus toate întrebările necesare.

— Presupun că-i o chestiune de rutină, răspunse nesigur d-ra Gorringe.

— Ar fi bine să stai dumneata de vorbă cu ea mai întâi. D-ra Gorringe păru surprinsă.

— Dar desigur că inspectorul Campbell…

— Pe mine nu mă îngrijorează Campbell. E vorba de celălalt. Ştii cine e?

— Nu şi-a spus numele. Cred că e sergent. Arată ca un ţărănoi.

— Ţărănoi, asta s-o crezi dumneata! Spuse d-l Humfries, părăsind aerul său distins. E inspectorul-şef Davy, o vulpe bătrână, mai isteaţă decât toţi. E respectat la Scotland

Yard. Tare aş vrea să ştiu ce caută aici, de-şi bagă nasul peste tot şi face pe deşteptu'. Asta nu-mi place deloc.

— Doar nu credeţi…

— Nu ştiu ce să cred. Dar îţi spun că nu-mi place deloc. A cerut să mai vadă pe cineva, în afară de Rose?

— Cred că vrea să discute puţin şi cu Henry. Domnul Humfries râse. D-ra Gorringe râse şi ea.

— De Henry nu trebuie să ne facem griji.

— Adevărat.

— Şi clienţii care-l cunosc pe canonicul Pennyfather? Domnul Humfries râse din nou.

— Sper să se amuze cu bătrânul Radley. Va trebui să urle să dărâme hotelul şi n-o să scoată nimic de la el. N-are decât să-l interogheze pe Radley şi pe găina aia bătrână şi caraghioasă, Miss Marple. Totuşi, nu-mi prea place că-şi vâră el nasul în…

CAPITOLUL 14

— ŞTIŢI, spuse inspectorul – şef Davy gânditor, nu-mi prea place individul ăsta, Humfries.

— Credeţi că nu-i ceva în regulă cu el? Întrebă Campbell.

— Ei bine… Părintele părea că-şi caută cuvintele. Presimt că-i un tip imposibil. Mă întreb dacă el e proprietarul sau numai administratorul.

— Aş putea să-l întreb, spuse Campbell, vrând să se îndrepte spre recepţie.

— Nu-l întreba, zise Părintele. Află… Discret. Campbell îl privi curios.

— Suspectaţi ceva?

I – Nimic special, răspunse Părintele. Mă gândesc doar că mi-ar/plăcea să obţin mai multe informaţii despre acest loc. Aş vrea să ştiu cine e în spatele lui, care e situaţia lui financiară. Lucruri de felul ăsta.

Campbell dădu din cap.

N – Aş fi zis, dacă în toată Londra există un loc mai presus de orice bănuială…

— Ştiu, ştiu, spuse Părintele. Şi ce util e să ai o asemenea reputaţie! Campbell scutură din cap şi plecă. Părintele o luă pe coridor, spre camera de fumat. Generalul Radley tocmai se trezea. Ziarul „Times” alunecase de pe genunchii săi şi se despăturise uşor. Părintele îl ridică, adună foile şi i le înmână.

— Vă mulţumesc, domnule. Foarte amabil, zise generalul ursuz.

— Generalul Radley?

— Da.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Părintele, ridicând tonul. Aş dori să vorbesc cu dumneavoastră în legătură cu canonicul Pennyfather.

— Ce anume? Generalul îşi puse mâna pâlnie la ureche.

— Canonicul Pennyfather! Urlă Părintele.

— Father… Ah! Tata e mort de mult.

— Canonicul Pennyfather!

— A, ce-i cu el? L-am văzut zilele trecute. A locuit aici.

— Trebuia să-mi dea o adresă. Spunea că o lasă la d-voastră. Asta a fost şi mai greu de înţeles, dar până la urmă generalul izbuti să înţeleagă.

— Nu mi-a dat niciodată o adresă. Probabil că m-a confundat cu altcineva. E un zăpăcit bătrân. Aşa a fost întotdeauna. Un tip studios, ştiţi. Ăştia sunt cu toţii nişte distraţi.

Părintele a mai perseverat o vreme, dar s-a convins curând că o conversaţie cu generalul Radley era un lucru cu neputinţă şi cu totul inutil. Se duse să se aşeze în hol la o masă apropiată de Miss Jane Marple.

— Ceai, domnule?

Părintele ridică ochii. Se simţi, ca toţi, impresionat de personalitatea lui Henry. Cu toate că era un bărbat impunător şi solid, părea o întruchipare a lui Ariei, care se putea materializa sau putea dispărea după cum vroia. Părintele comandă ceai.

— Am văzut că aveţi „muffins” aici? Întrebă el. Henry zâmbi binevoitor.

— Da, domnule. Şi sunt foarte bune turtiţele noastre, dacă-mi pot permite s-o spun. Toată lumea le savurează. Să vă comand „muffins”, domnule? Doriţi ceai indian sau chinezesc?

— Indian, spuse părintele. Sau Ceylon, dacă aveţi?!

— Desigur că avem, domnule.

Henry făcu un gest aproape imperceptibil cu degetul şi ajutorul lui, un tânăr palid, plecă să aducă ceaiul de Ceylon şi „muffins”. Henry se depărta cu graţie în altă parte.

„Eşti Cineva, zău că da! Gândi Părintele. Mă întreb cum de-au pus mâna pe tine şi cu cât te plătesc. Un maldăr de bani, aş paria, şi cred că îi şi meriţi”, îl văzu pe Henry aplecându-se”patern asupra unei doamne în vârstă. Se întrebă ce-o fi în capul lui Henry şi dacă gândea ceva despre el. Părintele considera că Henry se potrivea perfect cu hotelul Bertram. Putea fi luat drept un fermier bogat sau poate chiar un „pair” al regatului, cu înfăţişarea unui agent comercial. Părintele cunoştea doi pairi, care semănau cu el. La urma urmei, se gândea el, trecuse examenul în faţa lui Henry, dar se putea să nu fi reuşit să-l înşele. „Eşti Cineva, zău că da”, gândi iar Părintele.

Au fost aduse ceaiul şi „muffins”. Părintele muşcă cu poftă din ele. Untul îi curgea pe bărbie. Se şterse cu o batistă mare. Bău două ceşti de ceai cu zahăr mult. Apoi se aplecă în faţă spre doamna care şedea în scaunul de lângă el.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse el. Nu cumva sunteţi Miss Marple? Miss Marple îşi ridică ochii de pe lucrul său şi-l privi pe inspectorul-sefDavy.

— Da, spuse ea. Sunt Miss Marple.

— Sper că nu vă supăraţi că vă vorbesc. Ca să vă spun adevărul, sunt ofiţer de poliţie.

— Da? Nădăjduiesc că nu s-a întâmplat nimic grav aici. Părintele se grăbi s-o liniştească în felul său patern.

— Nu vă îngrijoraţi, Miss Marple, spuse el. Nu e deloc ceea ce-aţi putea crede. Nici o spargere, nimic de felul ăsta. Avem mici dificultăţi cu un preot distrat, asta-i tot. Cred că vă e prieten. Canonicul Pennyfather.

— O! Canonicul Pennyfather. Era pe-aici zilele trecute. Da, îl cunosc oarecum de mulţi ani. După cum spuneţi, e foarte distrat, adăugă ea şi întrebă interesată: Ce-a făcut acum?

— S-ar zice că s-a făcut nevăzut.

— Vai de mine, spuse Miss Marple. Unde-ar trebui să fie?

— Acasă la el, în incinta catedralei, spuse Părintele, dar nu e acolo.

— Mi-a spus că se duce la o conferinţă, la Lucerna. Ceva în legătură cu sulurile găsite la Marea Moartă. Ştiţi, e un adevărat savant în ebraică şi aramaică.

— Da, confirmă Părintele. Acolo, de, ar fi trebuit să se ducă.

— Vreţi să spuneţi că n-a ajuns acolo?

— Nu, n-a ajuns.

— O, atunci, spuse Miss Marple, bănuiesc că a încurcat zilele.

— Foarte probabil, foarte probabil.

— Mi-e teamă, continuă Miss Marple, că asta nu i se întâmplă pentru prima oară. O dată m-am dus să iau ceaiul la el, la Chadminster. Nici măcar nu era acasă. Şi menajera lui mi-a povestit atunci cât e de distrat.

— Nu v-a spus, când locuia aici, ceva care ar putea fi un indiciu pentru noi? Întrebă Părintele pe un ton prietenos şi confidenţial.

Cred că ştiţi ce vreau să spun: un prieten vechi pe care urma să-l întâlriească sau ce planuri îşi mai făcuse în afara conferinţei de la Lucerna?

— Nu. Mi-a vorbit numai despre conferinţa de la Lucerna. Cred că mi-a spus că avea loc pe ziua de 19. Nu-i aşa?

— Da, asta a fost data conferinţei de la Lucerna.

— N-am reţinut data în mod special… Vreau să zic… ca multe doamne bătrâne, Miss Marple începu să se încurce.

Cred că a zis 19, se prea poate să fi zis 19, dar în acelaşi timp se poate să fi spus 19 şi să fi fost de fapt 20. Adică, vreau să zic că el ar fi putut să creadă că ziua de 20 era 19 sau invers, că ziua de 19 era 20.

— Mă rog – făcu Părintele uşor cam încurcat.

— Nu mă exprim bine, spuse Miss Marple, dar vreau să zic, se întâmplă ca oameni ca Pennyfather să spună că se duc undeva în ziua de joi şi să descoperi că nu vroia să spună joi, ci altă zi, ca miercuri sau vineri. De obicei îşi revin la timp, dar uneori nu. Atunci când l-am vizitat, am crezut că aşa s-au petrecut lucrurile.

Părintele o privi cam uimit.

— Vorbiţi de parcă ştiaţi dinainte, Miss Marple, că reverendul Pennyfather n-a fost la Lucerna.

— Ştiam că n-a fost la Lucerna în ziua de joi, spuse Miss Marple. A fost aici toată ziua – sau o mare parte din zi. De asta crezusem, desigur, deşi spusese că pleacă joi, că voia să spună vineri. De aici, a plecat sigur joi seara, ducând un sac de voiaj marcat B. E. A.

— Asta e corect.

— Am înţeles că pleca spre aeroport, spuse Miss Marple. De asta m-am mirat aşa de tare când am văzut că s-a întors.

— Vă rog să mă scuzaţi, dar ce vreţi să spuneţi cu „s-a întors”?

— Păi, că s-a întors aici, vreau să spun.

— Trebuie să lămurim lucrul ăsta, spuse Părintele cu o voce agreabilă şi blândă, ca şi cum chestiunea n-ar fi fost prea importantă. L-aţi văzut pe bătrânul idio… L-aţi văzut pe canonic plecând aşa cum credeaţi spre aeroport cu sacul de voiaj, seara, devreme. Aşa e?

— Da, cam pe la şase şi jumătate, aş zice, sau şapte fără un sfert.

— Dar susţineţi că a venit înapoi!

— Poate că a pierdut avionul. Asta ar fi fost explicaţia.

— Când s-a întors?

— Păi la drept vorbind, nu ştiu exact. Nu l-am văzut venind înapoi.

— Aşa, făcu Părintele mirat. Mi s-a părut că aţi spus că l-aţi văzut.

— Da, l-am văzut mai târziu, spuse Miss Marple. Vreau să zic nu l-am văzut, de fapt, când a intrat în hotel.

— L-aţi văzut mai târziu? Când? Miss Marple a stat să se gândească.

— Ia să văd. Era cam pe la trei dimineaţa. N-am putut să dorm foarte bine. Nişte zgomote. Sunt atâtea zgomote ciudate în Londra! M-am uitat la cesuleţul meu, era trei şi zece minute. Nu ştiu din ce pricină – n-aş putea spune exact – m-am simţit neliniştită. Poate nişte paşi, afară, pe lângă uşa mea. Când trăieşti la ţară şi auzi paşi în. Mijlocul nopţii, devii nervos. Aşa că am deschis uşa şi m-am uitat afară. L-am văzut pe canonicul Pennyfather ieşind din camera lui – e uşă în uşă cu a mea – şi coborând pe scări îmbrăcat cu pardesiul său.

— A ieşit din cameră îmbrăcat în pardesiu şi a coborât scările la ora 3 dimineaţa?

— Da, spuse Miss Marple şi adăugă: Mi s-a părut curios atunci. Părintele o privi câteva clipe.

— Miss Marple, întrebă el, de ce n-aţi spus lucrul ăsta nimănui pânăacum?

— Nu m-a întrebat nimeni, răspunse simplu Miss Marple.

CAPITOLUL 15

PĂRINTELE respiră adânc.

— Nuspuse el. Nu, nimeni nu s-ar fi gândit să vă întrebe. E prea simplu.

Tăcu iarăşi.

— Credeţi că i s-a întâmplat ceva, nu-i aşa? Întrebă Miss Marple.

— A trecut o săptămână de atunci, spuse Părintele. N-a avut o congestie cerebrală şi n-a căzut pe stradă. N-a fost accidentat, fiindcă nu e în spitale. Deci, unde e? Dispariţia

lui a fost anunţată în presă, dar nimeni n-a dat încă nici un fel de relaţie.

— Poate că n-au văzut-o. Nici eu n-am citit.

— Lasă impresia – lasă, cu adevărat impresia… Părintele îşi urmărea gândurile – că a dispărut intenţionat. Să părăseşti hotelul în mijlocul nopţii. Sunteţi sigură de asta, nu-i aşa? O întrebă el aspru. N-aţi visat cumva?

— Sunt absolut sigură, spuse Miss Marple cu fermitate. Părintele se ridică greoi.

— Aş face bine să mă duc să văd camerista, spuse el. Părintele o găsi pe Rose Sheldon la datorie şi o privi cu ochi aprobatori – era drăguţă.

— Îmi pare rău că te deranjez, spuse el. Ştiu că ai mai vorbit şi cu sergentul nostru. E vorba de domnul acela care lipseşte. Canonicul Pennyfather.

— Da, domnule, un om foarte plăcut. Locuieşte des aici.

— Cam distrat, spuse Părintele.

Rose Sheldon lăsă să apară un zâmbet discret pe masca respectuoasă a feţei ei.

— Ia să vedem. Părintele se prefăcu că-şi reciteşte nişte notiţe. Ultima oară când l-ai văzut pe canonic era…

— Joi dimineaţa, domnule. Joi, 19. Mi-a spus că nu se întoarce în noaptea aceea şi poate nici a doua noapte. Cred că pleca la Geneva. Undeva în Elveţia, în orice caz. Mi-a dat două cămăşi la spălat şi i-am spus că vor fi gata în dimineaţa zilei următoare.

— E ultima oară când l-ai văzut, da?

— Da, domnule. Vedeţi, eu nu sunt de serviciu după-amiezile. Mă întorc la ora şase. La ora aceea trebuie să fi fost plecat sau, în orice caz, era jos. Nu în camera lui. Aici lăsase două valize.

— Exact, spuse Părintele. Conţinutul valizelor a fost examinat, dar nu ne-a dat nici o lămurire folositoare. Apoi, continuă: L-ai trezit în dimineaţa următoare?

— Să-l trezesc? Nu, domnule, era plecat.

— Ce răceai de obicei? Îi duceai ceaiul devreme? Micul dejun?

— Ceaiul de dimineaţă, domnule. Micul dejun îl lua jos, totdeauna.

— Aşa că în toată ziua următoare n-ai intrat în camera lui.

— Ba da, domnule. Rose părea jignită. Am intrat în cameră ca de obicei. I-am dus cămăşile. Şi, bineînţeles, am şters prafuL Noi desprăfuim zilnic în toate camerele.

— Dormise cineva în pat? Ea îl privi cu ochii mari.

— În pat, domnule? Nu.

— Era mototolit în vreun fel? Ea scutură din cap.

— Şi cum era baia?

— Era un prosop umed, domnule, care fusese folosit. Bănuiesc că în seara dinainte. Poate că şi-a spălat mâinile înainte de plecare.

— Şi nu se vedea nimic care să dovedească că se întorsese în cameră – poate chiar foarte târziu – după miezul nopţii?

Femeia îl fixa cu un aer zăpăcit. Părintele deschise gura, dar renunţă. Ori nu ştia nimic despre întoarcerea canonicului, ori era o actriţă de mâna întâi.

— Ce s-a întâmplat cu hainele – costumele lui? Erau împachetate în valize?

— Nu, domnule, atârnau în dulapuri. Ştiţi, domnule, că-şi păstrase camera.

— Cine le-a împachetat?

— D-ra Gorringe a dat dispoziţii, domnule. Când a fost nevoie de cameră pentru doamna care sosea.

O relatare destul de coerentă. Dar dacă bătrâna doamnă fusese corectă când a declarat că-l văzuse vineri la ora trei dimineaţa pe canonicul Pennyfather, părăsindu-şi camera, atunci trebuia să se fi reîntors cândva. Nimeni nu-l văzuse intrând în hotel. Să fi evitat, din cine ştie ce motive, să fie văzut? Nu lăsase urme în camera sa. Nici nu se culcase în pat. Visase Miss Marple totul? La vârsta ei, era posibil. Deodată îi veni o idee.

— Unde i-o fi sacul de voiaj?

— Cum aţi spus, domnule?

— Un sac mic, albastru închis – un sac B. E. A. Sau B. O. A. C.

— Trebuie să-l fi văzut.

— Da, domnule. Dar cu siguranţă că l-a luat cu el în străinătate.

— Dar el n-a plecat în străinătate, în cele din urmă, nu s-a dus niciodată în Elveţia. Aşa că trebuie să-l fi lăsat aici. Sau poate că s-a întors şi l-a lăsat cu celălalt bagaj.

— Da, da.

— Nu sunt sigură – cred că l-a lăsat.

Părintelui îi trecu numaidecât prin minte: „Aici nu te-au învăţat cum să-mi răspunzi, nu-i aşa?”

Rose Sheldon se arătase calmă şi sigură până în acel moment. Dar întrebarqa asta o descumpănise. Nu ştia care e răspunsul potrivit. Dar ar fi trebuit să ştie.

Canonicul îşi luase sacul de voia* afaeroport, fusese însă respins la aeroport. Dacă se întorsese la Bertram, ar fi avut sacul cu el. Însă Miss Marple nu pomenise de el cina îl descrisese pe canonic ieşind din camera sa şi coborând scările.

Poate că fusese lăsat în dormitor, dar nu fusese pus în camera de bagaje împreună cu valizele. De ce? Pentru că se presupunea că Pennyfather plecase în Elveţia?

Mulţumi sincer lui Rose şi coborî.

Canonicul Pennyfather! Era o adevărată enigmă acest canonic Pennyfather. Vorbise peste tot de plecarea în Elveţia, încurcase lucrurile în aşa chip încât nu mai plecase, ise întorsese la hotelul său atât de discret, încât nimeni nu l-a văzut, şi l-a părăsit iar dimineaţa devreme. (Ca să se ducă, unde? Ca să facă, ce anume?)

Se putea pune lotul numai pe seama faptului că era distrat?

Dacă nu, atunci ce învârtea canonicul Pennyfather? Şi, mai important, unde se afla acum?

De sus, de pe scări, Părintele aruncă o privire plină de invidie asupra celor ce şedeau în hol, şi se întrebă dacă vreunul dintre ei era ceea ce părea a fi. Coborî pe sqenă. Oameni vârstnici, oameni de vârsta mijlocie (nimeni foarte tânăr), oameni de modă veche, aproape toţi înstăriţi şi extrem de respectabili. Funcţionari superiori, avocaţi, clerici; nişte americani, soţ şi soţie, lângă uşă, o familie de francezi lingă şemâneu. Nimeni nu era deplasat, nimeni nu bătea la ochi; majoritatea savurau ceaiul englezesc de după masă, ca în vremurile de demult. Ar putea fi oare ceva serios în neregulă'cu un loc în care se mai serveau ceaiurile astea de altădată?

Francezul îi spuse soţiei sale câteva cuvinte care se potriveau destul de bine cu gândurile sale.

— Five o'clock! Spunea el: asta e tipic englezesc, nu? Şi privi în jurul său aprobator.

— Five o'clock, se gândi Davy, trecând în stradă prin uşile turnante. Individul ăsta nu ştie că la noi five o'clock-ul a murit ca pasărea Dodo, a cărei specie s-a stins!

Afară tocmai se încărcau într-un taxi nişte cufere americane enorme şi nişte valize. Se părea că domnul şi doamna Elmer Cabot plecau la hotelul „Vendâme” din Paris.

Lângă el, pe trotuar, doamna Elmer Cabot îi împărtăşea soţului ei câteva impresii.

— Familia Pendlebury a avut dreptate în privinţa hotelului ăsta, Elmer. Reprezintă într-adevăr vechea Anglie. E atât de autentic! Am sentimentul că Eduard al şaptelea ar putea să intre în orice clipă, să se aşeze şi să-şi bea ceaiul de după-amiază. Trebuie să venim şi la anul – vorbesc serios.

— Dacă vom pune deoparte un milion sau două, răspunse soţul ei pe un ton sec.

— Haide, Elmer, n-a fost chiar aşa de pipărai!

Bagajele au fost încărcate iar comisionarul cel înalt, care a ajutat şi el, a îngăimat un „Mulţumesc, domnule”, când domnul Cabot a făcut gestul aşteptat. Taxiul a pornit. Comisionarul şi-a îndreptat atenţia spre Părinte.

— Un taxi, domnule? Părintele îl privi.

Avea peste un metru optzeci. Un individ frumos. Cam trecut însă. Ofiţer în rezervă. Cu o mulţime de medalii – probabil autentice. Cam nesigur pe picioare. Bea prea mult.

Îi spuse cu voce tare: „Ofiţer în rezervă?”

— Da, domnule, la gărzile irlandeze.

— Medalia militară. Unde ai căpătat-o?

— Birmania.

— Cum te cheamă?

— Michael Gorman. Sergent.

— Ai un post bun aici?

— E un loc paşnic.;

— N-ai prefera să fii la Hilton?

— Nu. Îmi place aici. Vin oameni drăguţi şi o mulţime de domni care joacă la curse – la Ascot şi Newbury. Mai aflu din când în când câte un pont bun.

— Aha, va să zică eşti irlandez şi jucător, aşa-i?

— De! Ce-ar mai fi viaţa fără jocuri de noroc?

— Paşnică şi plictisitoare, spuse inspectorul-şef Davy. La fel ca a mea.

— Într-adevăr, domnule?

— Poţi să ghiceşti care-i profesiunea mea? Întrebă Părintele. Irlandezul râânji.

— Fără supărare, domnule, dacă-mi daţi voie, aş spune că sunteţi copoi.

— Ai ghicit de la prima vedere, spuse inspectorul-şef Davy. Îţi aminteşti de canonicul Pennyfather?

— Canonicul Pennyfather, uite, nu prea-mi pasă de nume…

— Un cleric mai în vârstă. Michael Gorman râse.

— Să ştiţi că aici clericii sunt mulţi ca mazărea în păstaie!

— Ăsta a dispărut de-aici.

— O, acela! Comisionarul părea cam surprins.

— L-ai cunoscut?

— Nu mi-aş fi amintit de el, dacă nu m-ar fi întrebat atâţia. Tot ce ştiu eu, e că l-am urcat într-un taxi şi că se ducea la clubul Athenaeum. Atunci l-am văzut ultima oară. Cineva mi-a spus că plecase în Elveţia, dar aud că n-a ajuns niciodată acolo. S-a pierdut, se pare.

— Nu l-ai văzut în ziua aceea, mai târziu?

— Mai târziu? Nu, nicidecum.

— Când ieşi din serviciu?

— La unsprezece şi treizeci.

Inspectorul-şef Davy dădu din cap, refuză taxiul şi plecă încet spre Pond-Street. Un automobil dudui pe lingă el şi se opri, aproape de trotuar, scrâşnind din frâne, chiar în faţa hotelului Bertram. Inspectorul-^ef Davy întoarse capul sobru şi citi numărul: FÂN 2266. Îi amintea parcă ceva numărul ăsta, cu toate că nu-şi putea aminti, pentru moment, ce anume.

Se întoarse încet din drum. Nu ajunse bine la intrare, când conducătorul automobilului, care intrase pe uşă pentru o clipă sau două, ieşi. Se potrivea cu maşina lui. Era o maşină de curse albă, cu linia lungă, lucioasă. Tânărul avea ca şi ea aspectul unui ogar nerăbdător, o faţă frumoasă şi trupul fără nici un muşchi de prisos.

Comisionarul îi deschise uşa maşinii, tânărul sări în ea, îi aruncă o monedă comisionarului şi porni brusc, cu o zvâcnire a motorului său puternic.

— Ştiţi cine e? Îl întrebă Michael Gorman pe Părinte.

— In orice caZj un şofer primejdios.

— Ladislaus Malinowski. A câştigat Grand Prix-ul acum doi ani – a fost campionul lumii. A avut un accident grav anul trecut. Se zice că e din nou în formă.

— Nu cumva vrei să-mi spui că şi el locuieşte la Bertram. Absolut nepotrivit.

Michael Gorman râmji.

— Nu, nu locuieşte aici. Dar o prietenă de-a lui da… Făcu cu ochiul.

Un hamal, purtând un şorţ în dungi, ieşi cărând alte bagaje americane luxoase.

Părintele le privea distrat în timp ce bagajele erau urcate în Daimlerul închiriat, în timp ce încerca să-şi amintească ce ştie despre Ladislaus Malinowski. Un tip îndrăzneţ – încurcat, se spune, cu o femeie celebră – care i-o fi numele? Contemplând distrat un cufăr elegant, se pregătea să plece, când deodată se răzgândi şi intră iar în hotel.

Se duse la masa de recepţie şi ceru d-rei Gorringe registrul hotelului. D-ra Gorringe era ocupată cu americanii care plecau şi împinse registrul spre el. Îl răsfoi. Lady Selina Hazy, Little Cottage, Merryfield, Hants. D-l şi d-na Hennessy King, Elderberries, Essex. Şir John Woodstock, 5 Beaumont Crescent, Cheltenham. Lady Sedgwick, Hurstings House, Northumberland. D-l şi d-na Elmer Cabot, Connecticut. Generalul Radley, 14, The Green, Chichester. D-l şi d-na Woolmer Pickington, Marble Head, Connecticut.

Contesse de Beauville, Ies Sapins, St. Germain en Laye. Miss Jane Marple, St. Mary Mead, Much Benham. Colonelul Luscombe, Little Green, Suffolk. D-na Carpenter, Honorable Elvira Blake. Canon Pennyfather, the Close Chadminster. D-na Holding, d-ra Audrey Holding, The Manor House, Carmanton. D-l şi d-na Ryesville, Valley Forge, Pennsylvania. Ducele de Bamstable, Doone Castle, N. Devon… Erau numai o parte dintre cei care locuiau la hotelul Bertram. I se păreau cu toţii un fel de mostre…

Când să închidă registrul, un nume de pe o pagină de la început, îi reveni în memorie: Şir William Ludgrove.

D-l judecător Ludgrove, care fusese recunoscut de un ofiţer de poliţie în preajma unei bănci unde se comisese o spargere. D-l judecător Ludgrove – canonicul Pennyfather – amândoi locuiau la hotelul Bertram…

— Sper că v-a plăcut ceaiul, domnule? Spuse Henry care stătea lângă el. Vorbea curtenitor, cu solicitudinea unei gazde perfecte.

— Cel mai bun ceai de ani de zile, răspunse inspectorul-şef Davy. Îşi aduse aminte că nu plătise. Voi să achite, dar Henry ridică mâna cu un gest de refuz.

— O, nu, domnule. Mi s-a dat de înţeles că ceaiul v-a fost oferit de hotel. Ordinul d-lui Humfries.

Henry se îndepărtă. Părintele se întrebă dacă ar fi trebuit să-i dea un bacşiş sau nu. II sâcâia faptul că Henry ştia mult mai bine decât el răspunsul la o astfel de problemă socială!

În timp ce înainta pe stradă, se opri brusc. Scoase carnetul cu notiţe şi scrise un nume şi o adresă – nu avea timp de pierdut. Se îndreptă spre o cabină telefonică. Avea de gând să acţioneze. Iad sau sfârşitul lumii, avea să pornească la atac.

CAPITOLUL 16

ŞIFONIERUL îl supăra pe canonicul Pennyfather. Îl supărase şi înainte, când nu se trezise de tot. Apoi uită de el şi adormi din nou. Dar când deschisese din nou ochii, îşi dădu seama că şifonierul nu era la locul în care trebuia să

fie. El era culcat pe stingă, cu faţa spre fereastră, şi şifonierul ar fi trebuit să fie acolo, între el şi fereastră, lângă peretele din stingă. Dar nu era. Era la dreapta. Asta îl necăjea, îl necăjea atât de tare, încât îl obosea. Simţea că-l doare rău capul, şi, peste toate, mai era şi şifonierul ăsta într-un loc greşit, închise iar ochii.

Când se trezi a doua oară, era mai multă lumină în cameră, încă nu se făcuse ziuă. Se zărea doar lumina nedesluşită a zorilor. „Vai de mine, îşi spuse canonicul Pennyfather, rezolvând deodată pf oblema şifonierului. Ce prost sunt! Fireşte, nu sunt acasă!”

Se mişcă cu precauţiune. Nu, ăsta nu era patul său. Era plecat de acasă. Era… Unde era? Ah, desigur. Plecase la Londra, nu-i aşa? Era la hotelul Bertram, dar nu, nu era la hotelul Bertram!

La hotelul Bertratfi palul său se afla în faţa ferestrei. Astfel că greşea din nou.

— Vai de mine, unde sunt oare? Se întrebă canonicul Pennyfather.

Apoi îşi aminti că plecase la Lucerna. „Desigur, îşi spuse, el, sunt la Lucerna!” începu să se gândească la lucrarea pe care trebuia s-o citească. Dar nu se gândi multă vreme. Cum se gândea la lucrarea sa, îl apuca iar durerea de cap, aşa că adormi din nou. Când se trezi iarăşi, îşi simţi capul mai limpezit. Şi în odaie era mai multă lumină. Nu era acasă, nu era la hotelul Bertram şi era aproape sigur că nu se afla nici la Lucerna. Asta nu era nicidecum o cameră de hotel. Cercetă odaia mai amănunţit, îi era cu totul străină, cu foarte puţină mobilă. Un fel de bufet (pe care-l luase drept garderobă) şi o fereastră cu perdele înflorate, prin care pătrundea lumina. Un scaun, o masă şi un scrin cu sertare, într-adevăr, cam asta era tot.

— Vai de mine, spuse canonicul Pennyfather, este foarte ciudat. Unde mă aflu?

Se gândi să se scoale spre a investiga, dar când încercă să se ridice, durerea de cap reîncepu, aşa că se culcă la loc.

— Trebuie c-am fost bolnav, hotărî canonicul Pennyfather. Da, desigur c-am fost bolnav. Se gândi o clipă, două, apoi îşi sptise: De fapt, poate că mai sunt încă bolnav. Gripă, probabil. Se zice că gripa te apucă aşa, din senin. Poate că… Poate că m-a apucat la masa de la Athenaeum. Da, aşa trebuie să fi fost. Îşi aducea aminte că luase masa la Athenaeum.

Se auzeau mişcări prin casă. Poate că a fost internat într-un sanatoriu. Dar nu, nu credea că e un sanatoriu. Acum, când se lumina mai bine, îşi dădea seama că se găsea într-un mic dormitor sărăcăcios şi prost mobilat. Se auzeau mereu mişcări. Jos, în faţă o voce exclamă: „La revedere, răţuştelor. Cârnaţi şi piure, diseară.”

Canonicul Pennyfather chibzui la asta. Omaţi şi piure.

Cuvintele astea sunau destul de agreabil.

— Da, îşi spuse el. Cred că mi-e foame.

Uşa se deschise. Intră o femeie de vârstă mijlocie, se duse spre perdele, le trase puţin şi se apropie de pat.

— A, v-aţi trezit, spuse ea. Cum vă simţiţi?

— Nu prea ştiu, răspunse canonicul Pennyfather, cu o voce slabă.

— De, cred şi cu că nu ştiţi. V-a fost tare rău. Medicul a spus c-aţi fost lovit cu ceva tare. Automobiliştii ăştia! Nici nu opresc după ce te-au trântit.

— Am avut un accident? Întrebă canonicul Pennyfather. Un accident de automobil?

— Da, spuse femeia. V-am găsit la marginea drumului când ne întorceam acasă. La început am crezut că eraţi beat. Chicotea cu plăcere, amintindu-şi. Soţul meu a zis că-i ma'i bine să verifice. Poate că a fost un accident. Nu miroseaţi deloc a băutură. Nu era nici urmă de sânge. În orice caz, eraţi leşinat şi ţeapăn ca o buturugă. Aşa că soţul meu a zis: „Nu-l putem lăsa să zacă aici”, şi v-a cărat încoace, pricepeţi?

— Vai, făcu canonicul Pennyfather, oftând, copleşit de cele aflate. Un bun samaritean.

— Apoi a văzut că sunteţi cleric, aşa că mi-a spus: „e un om respectabil”. S-a gândit să nu cheme poliţia, pentru că sunteţi cleric şi poate că nu v-ar fi convenit. Adică, s-ar fi putut să fiţi beat, fără să mirosiţi a băutură. Ne-am dus deci la doctorul Stockes şi l-am rugat să vină să vă vadă. Noi îi zicem doctorul Stockes, cu toate că a fost şters din controalele medicale. E un om foarte de treabă, puţin cam acrit, fireşte, fiindcă a fost scos din meserie. Asta-i din pricina inimii lui bune; ajuta o mulţime de fete care nu erau chiar cum trebuiau, în orice caz, e un medic bun şi l-am adus să vă vadă. A spus că nu aveţi nimic grav, doar o contuzie uşoară. Tot ce trebuie e să staţi culcat, în linişte, pe întuneric. „Băgaţi de seamă, a zis el, nu mi-am spus nici o părere. Vizita mea nu-i oficială. N-am dreptul să prescriu nimic ori să mă pronunţ. De fapt, cred că ar trebui să raportaţi poliţiei dar, dacă nu vreţi, nu văd de ce s-o faceţi? Daţi bietului bătrânel o şansă” – a mai zis el. Scuzaţi-mă dacă vorbesc nerespeetuos. Doctorul spune ce are pe limbă, aşa-i el. Ce-ar fi să vă aduc puţină supă fierbinte sau lapte cald cu pâine?

— Orice ar fi binevenit, spuse canonicul Pennyfather, cu voce slabă.

Căzu înapoi pe perne. Un accident? Va să zică asta era. Un accident şi el nu-şi putea aminti deloc.

Peste câteva minute, femeia se întoarse aducând o tavă cu un bol, din care ieŞeau aburi.

— O să vă simţiţi mai bine după asta, spuse ea. Aş fi vrut să adaug o picătură de whisky sau de coniac, dar medicul a spus că n-aveţi voie nimic din astea.

— Desigur că nu, spuse canonicul Pennyfather, când ai o contuzie. N-ar fi bine.

— Să-ţi mai pun o pernă la spate, ce zici, scumpule? Aşa! Acum e bine?

Canonicul Pennyfather păru cam uimit că i se adresă cu „scumpule”. Dar îşi spuse că avea intenţii bune.

— Uşurel, spuse femeia, s-a făcut.

— Da, dar unde suntem? Întrebă canonicul Pennyfather. Vreau să spun unde mă aflu? Cum se numeşte locul ăsta?

— Milion St. John, răspunse femeia. Nu ştiai?

— Mil'ton St. John, repetă canonicul Pennyfather. Scutură din cap. N-am auzit niciodată numele ăsta.

— De, nu-i cine ştie ce. E doar un sat.

— Aţi fost foarte bună cu mine, spuse canonicul Pennyfather. Pot să vă întreb cum vă cheamă?

— D-na Wheeling. Emma Wheeling.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse iar canonicul Pennyfather. Dar accidentul ăsta… Pur şi simplu, nu-mi pot aminti…

— Lasă, iubiţelule, mai întâi fă-te bine şi-apoi ai să-ţi aminteşti.

— Milton St. John, repetă canonicul Pennyfather, cu un ton mirat. Numele ăsta nu-mi spune absolut nimic. Foarte curios!

CAPITOLUL 17

SIR RONALD Graves desena o pisică pe mapa cu sugativă. Privi spre inspectorul-şef Davy, care şedea în faţa lui, atât de prezentabil şi de voinic, şi desenă un bulldog.

— Ladislaus Malinowski? Întrebă el. S-ar putea. Ai ceva dovezi?

— Nu. Dar ar fi tocmai omul potrivit, nu-i aşa?

— Al dracului de îndrăzneţ. N-are nervi. A câştigat campionatul mondial. Anul trecut a avut un accident grav. Reputaţie proastă în privinţa femeilor. Surse de venit îndoielnice. Cheltuieşte mulţi bani aici şi în străinătate. Pleacă încolo şi încoace pe continent. Crezi că el e omul din umbră care organizează aceste mari jafuri?

— Nu cred că el le organizează. Dar bănuiesc că lucrează cu ei.

— De ce?

— Mai întâi de toate foloseşte acest Merccdes-Otto. Model de curse. O maşină ca asta a fost văzută lângă Bedhampton, în dimineaţa atacului asupra trenului. Purta alt număr-dar suntem obişnuiţi cu asta. FÂN 2299, în loc de 2266. Nu

există multe maşini Mercedes-Otto de tipul ăsta la noi. Una aparţine lady-ei Sedgwick şi una tânărului lord Merrivale.

— Nu cumva crezi că acest Malinowski conduce banda?

— Nu – sunt convins că există alte minţi mai înzestrate decât a lui în vârf. Dar e implicat. M-am uitat în dosare. Să reconsiderăm numai atacul de la Midland şi cel de la West London. S-a întâmplat – nu ştiu cum s-a întâmplat – că trei autocamioane au blocat o anumită stradă. Un Mercedes-Otto, aflat acolo, a reuşit să dispară mulţumită acestei blocări.

— A fost oprit mai târziu?

— Da. Şi i s-a dat un certificat de bună purtare. Mai ales că cei ce au descris-o nu erau siguri de număr, întâi s-a raportat că era FAM

— Malinowski avea numărul de înregistrare FÂN 2266. Toate se fac în felul ăsta.

— Şi dumneata stărui să le pui mereu în legătură cu hotelul Bertram. Au sosit nişte informaţii despre Bertram pentru dumneata.

Părintele se lovi peste buzunarul lui.

— Le am aici. E o societate înregistrată şi cu toate formele legale. Bilanţ – capital depus – directori etc. Etc. Etc. Dar asta nu înseamnă nimic! Exhibiţiile astea financiare sunt toate la fel – nişte şerpi care se înghit unii pe alţii! Companii peste companii de asigurare – de te doare şi capul.

— Haide, Părinte. Aşa se obişnuieşte în City. Asta se întâmplă din pricina impozitelor…

— Ceea ce mă interesează pe mine sunt şefii reali. Dacă mi-aţi da o hârtiuţă, domnule, m-aş duce să consult pe unul dintre cei mai mari.

Superiorul său A. C. (Ante Christus) îl privi atent.

— Ce înţelegi prin şefii cei mari? Părintele spuse un nume.

A. C. Păru stânjenit. Nu cred că se poate. Nu văd cum am putea îndrăzni să ne adresăm lui.

— Ar putea fi foarte util.

Urmă o pauza. Cei doi bărbaţi se priveau. Părintele avea o mutră bovină, indiferentă şi răbdătoare. A. C. Cedă.

— Eşti un drac bătrân şi încăpăţânat, Fred, spuse el. Fă cum vrei. Du-te şi bată-le la cap pe creierele astea superioare care stau în spatele bancherilor internaţionali ai Europei.

— El trebuie să ştie, spuse inspectorul-şef Davy. Şi dacă nu ştie, poate afla – fie apăsând pe un buton de la masa de scris, fie chemând pe cineva la telefon.

— Nu cred că va fi prea bucuros.

— Probabil că nu, spuse Părintele. Dar nu-i va lua mult timp. Am nevoie de o autoritate în spatele meu, totuşi.

— Crezi chiar serios că e ceva cu hotelul Bertram, nu-i aşa? Pe ce te bazezi, la urma urmei? E bine administrat, are o clientelă respectabilă – nici un fel de supărări cu legile.

— Ştiu, ştiu. Nici băuturi, nici droguri, nici jocuri de noroc, nici ascunzători pentru criminali. Sunt imaculaţi ca zăpada. Nici beatnici, nici trişori, nici delicvenţi. Numai doamne sobre de pe vremea reginei Victoria şi a luiEduard, familii de la ţară, turişti din Boston sau din alte părţi şi mai respectabile ale S. U. A. Totuşi, un canonic venerabil al bisericii a fost văzut furişi*du-se la ora trei dimineaţa din hotel, într-o manieră frauduloasă…

— Cine a văzut asta?

— O doamnă mai în vârstă.

— Cum de-a putut să-l vadă? De ce nu era în pat şi nu dormea?

— Aşa sunt doamnele bătrâne, domnule.

— Nu cumva vorbeşti de – cum îi zice – canonicul Pennyfather.

— Da, de el e vorba. Dispariţia lui a fost anunţată şi Campbell se ocupă de acest caz.

— Ce coincidenţă comică – numele lui tocmai a apărut şi în legătură cu atacul banditesc asupra trenului la Bedhampton.

— Adevărat? Cum adică, domnule?

— O altă doamnă bătrână, mai bine – zis de vârstă mijlocie. Când trenul a fost oprit la semnal de către bandiţi, mulţi dintre călători s-au trezit şi au privit pe coridor. Această femeie care locuieşte la Chadminster şi-l cunoaşte pe canonicul Pennyfather din vedere, susţine că l-a văzut urcându-se în tren prin una din uşi. Ea crezuse că a coborât, ca să vadă ce se întâmplase, şi că se întorcea. Am vrut să aflăm amănunte, dată fiind dispariţia lui, care fusese anunţată…

— Ia să vedem – trenul a fost oprit la 5,30 a.m. Canonicul Pennyfather a părăsit hotelul Bertram după ora trei dimineaţa. Da, s-ar putea să fie aşa. Dacă a fost dus cu o maşină până acolo, să zicem – o maşină de curse…

— Aşa că iar ne întoarcem la Ladislaus Malinowski!

— A. C. Îşi privea desenele făcute pe mapa cu sugativă. Ce bulldog eşti, Fred spuse el.

O jumătate de oră mai târziu, inspectorul-şef Davy intra într-un birou liniştit şi cam sărăcăcios.

Bărbatul înalt care şedea în spatele mesei de scris se ridică şi îi întinse mâna.

— Inspectorul-şef Davy? Ia loc, te rog, spuse el. O ţigară? Inspectorul-şef Davy refuză cu o mişcare a capului.

— Trebuie să vă cer scuze, spuse el cu vocea sa adâncă de ţăran, pentru că vă răpesc din timpul dumneavoastră preţios.

D*^l Robinson zâmbi. Era un om gras şi foarte bine îmbrăcat… Avea obrazul gălbui, ochii îi erau negri şi trişti, gura mare şi generoasă. Zâmbea mereu, arătându-şi dinţii peste măsură de mari, ca şi când ar fi vrut să spună: „Sunt mari ca să te mănânc mai bine”, îi veni în minte inspectorului-şef Davy. Vorbea o engleză perfectă, fără urmă de accent, dar nu era englez. Părintele se miră, cum se miraseră şi alţii înaintea lui, întrebându-se care o fi adevărata naţionalitate a domnului Robinson.

— Ei bine, ce pot face pentru dumneata?

— Aş vrea să ştiu, spuse inspectorul-şef Davy, cine e proprietarul hotelului Bertram?

Expresia de pe obrazul d-luî Robinson nu se schimbă. Nu se arată surprins auzind numele hotelului şi nu lăsă să se vadă că l-ar fi cunoscut. Spuse foarte atent:

— Vrei să ştii cine e proprietar la hotelul Bertram? Acela din Pond Street, Piccadilly, dacă nu mă înşel?

— Întocmai, domnule.

Am locuit şi eu câteodată acolo. Un loc liniştit. Bine administrat.

— Da, spuse Părintele, deosebit de bine administrat.

— Vrei să ştii al cui e? Uşor de aflat, desigur.

Era o uşoară nuanţă de ironie în zâmbetul său.

— Vă referiţi la căile obişnuite? Da, sigur. Părintele scoase din buzunar o bucăţică de hârtie şi citi trei sau patru nume şi adrese.

— Văd, spuse d-l Robinson, că cineva şi-a dat osteneala. Irtteresant! Şi-acum veniţi la mine?

— Dacă e cineva care ştie, dumneavoastră sunteţi acela, domnule.

— Pentru moment, nu ştiu. E adevărat că am mijloace pentru a obţine informaţii. Am şi eu – ridică din umerii săi laţi şi graşi – am şi eu „contactele mele”.

— Fireşte, domnule, spuse Părintele cu o expresie de nedesluşit. • Domnul Robinson îl privi şi ridică telefonul de pe masa de scris.

— Sonia? Dă-mi-l pe Carlos. Aşteptă un minut sau două, apoi vorbi din nou: Carlos? Rosti iute vreo jumătate de duzină de propoziţiuni într-o limbă străină_. Părintele nu putu nici măcar să recunoască ce limbă era.

Părintele putea conversa într-o bună franceză cu iz britanic. Avea idee de italiană şi se putea descurca în germana vorbită de turiştii mai simpli. Ştia cum sună spaniola, rusa şi araba, cu toate că nu le înţelegea. Limba în care vorbise d-l Robinson nu era niciuna dintre ele. Mergând la nimereală, se încumetă să presupună că ar fi

putut să fie turca, persana ori armeana, dar nu era deloc sigur. D-l Robinson puse receptorul la loc.

— Nu cred, spuse el amabil, că vom avea mult de aşteptat. Să ştii că mă interesează. Mă interesează chiar foarte mult. M-am întrebat şi eu uneori…

Părintele îl privi întrebător.

— În legătură cu hotelul Bertram, continuă d-l Robinson. Din punct de vedere financiar, bineînţeles. E de mirare cum de face faţă plăţilor. Deşi nu e treaba mea. Este apreciat… El dădu din umeri – un hotel confortabil, cu un personal şi administraţie deosebit de versate… Da, m-am mirat, îl privi pe Părinte. Ştii cum şi de ce?

— Încă nu, spuse Părintele, dar am intenţia să aflu.

— Sunt mai multe posibilităţi, spuse d-l Robinson dus pe gânduri. E ca în muzică. Există numai câteva note într-o octavă, dar se pot combina – cum să zic – în mai multe milioane de feluri. Un muzician mi-a spus odată că nu izbuteşte să realizeze de două ori aceeaşi melodie. Foarte interesant!

Se auzi un bâzâit uşor pe birou şi el ridică iar receptorul.

— Da? Ai fost foarte prompt. Sunt mulţumit. Pricep. Oh! Amsterdam, da… Ah… Mulţumesc… Da. Eşti bun să silabiseşti? Bine!

Scrise repede ceva pe un carnet la îndemână.

— Nădăjduiesc că asta îţi va fi de folos, spuse el, rupând foaia şi dând-o peste masă Părintelui, care citi numele cu voce tare: Wilhelm Hoffman.

— Elveţian de naţionalitate, spuse d-l Robinson. Deşi nu cred că este născut în Elveţia. Se bucură de mare influenţă în cercurile bancare şi, cu toate că se ţine strici de partea legii, se află în spatele multor afaceri îndoielnice. Operează însă numai pe continent şi nu în această ţară.

— Aşa! -

— Dar, are un frate, spuse d-l Robinson, Robert Hoffman. Locuieşte la Londra – negustor de diamante – afacere foarte respectabilă… Soţia lui e olandeză. Are şi birouri la

Amsterdam… Poate că oamenii dumitale deţin informaţii despre el. Cum spun, lucrează mai ales cu diamante, dar e foarte bogat, posedă o mulţime de proprietăţi şi nu întotdeauna pe numele lui. Da, se află în spatele unui mare număr de întreprinderi. El şi cu fratele său sunt adevăraţii proprietari ai hotelului Bertram.

— Vă mulţumesc, domnule. Inspectorul-şef Davy se ridică. Nu e nevoie să vă repet că vă sunt foarte îndatorat. E minunat, adăugă el, arătând mai mult entuziasm decât îşi îngăduia de obicei.

— E minunat că ştiu? Întrebă d-l Robinson, zâmbind cu^zâmbetul lui larg. Dar asta e una din specialităţile mele: informaţia, îmi place să ştiu. De asta ai venit la mine, nu-i aşa?

— Da, spuse inspectorul-şef Davy. Noi ştim de dumneavoastră. Ministerul de Interne, Secţia specială şi tot ce depinde de ea. Adăugă aproape cu naivitate: A fost cam îndrăzneţ din partea mea încercând să ajung la d-voastră.

D-l Robinson zâmbi din nou.

— Găsesc că eştk) personalitate interesantă, domnule inspectorşef Davy, spuse el. Îţi doresc succes în tot ce vei întreprinde.

— Vă mulţumesc, domnule. Voi avea într-adevăr nevoie. A propos, fraţii ăştia… Aţi putea spune că sunt oameni violenţi?

— Cu siguranţă că nu, spuse d-l Robinson. Ar fi cu totul împotriva politicii lor. Fraţii Hoffman nu fac uz de violenţă în afaceri. Au alte metode care-i slujesc mai bine. Se îmbogăţesc an de an, cel puţin aşa sunt informat din cercuri bancare elveţiene.

— Elveţia este o ţară folositoare, remarcă inspectorul-şef Davy.

— Da, într-adevăr. Ce ne-am face cu toţii fără ea, nu ştiu! Atâta1 corectitudine! Un simţ atât de fin al afacerilor! Da, noi, oamenii de afaceri, trebuie să fim cu toţii recunoscători Elveţiei. Eu însumi, adăugă el, am o părere foarte bună şi

despre Amsterdam. Privi intens spre Davy şi zâmbi din nou. Inspectorul-şef plecă.

Când se întoarse la cartierul general, găsi o notiţă care-l aştepta.

Canonicul Pennyfather fusese găsit – viu, dar nu şi nevătămat. A fost, se pare, accidentat de o maşină, la Milion St. John, şi avea o comoţie.

CAPITOLUL 18

CANONICUL Pennyfather se uita la inspectorul-şef Davy, care împreună cu inspectorul Campbell, îl priveau la rândule. Canonicul Pennyfather era iarăşi acasă. Stătea în fotoliul său mare din bibliotecă, cu capul pe o pernă şi cu picioarele rezemate pe alta, cu o cuvertură pe genunchi, totul ca să sublinieze starea sa de invaliditate.

— Mi-e teamă, spuse el politicos, că nu-mi amintesc pur şi simplu nimic.

— Nu vă amintiţi accidentul, când v-a izbit maşina?

— Mă tem că nu.

— Atunci de unde ştiţi că aţi fost lovit de o maşină? Întrebă inspectorul Campbell mai aspru.

— Femeia aceea de acolo, d-na… D-na… Cred că o chema Wheeling, mi-a povestit asta.

— Şi ea cum de-a ştiut? Canonicul Pennyfather îi privi uimit.

— Vai de mine, aveţi dreptate. Ea nu avea cum să ştie – nu-i aşa? Bănuiesc că a presupus că s-a întâmplat aşa.

— Şi dumneata nu poţi deloc să-ţi aminteşti cum a fost? Cum de-ai ajuns la Milton St. John?

— Habar n-am, spuse canonicul Pennyfather. Chiar numele ăsta mi-e absolut necunoscut.

Exasperarea inspectorului Campbell creştea, dar inspectorul-şef Davy interveni cu o voce plăcută şi liniştitoare:

— Relataţi-ne vă rog, din nou, ultimul lucru de care vă amintiţi, domnule.

Canonicul Pennyfather se întoarse spre el uşurat. Se simţea neliniştit de scepticismul cam sec al inspectorului Campbell.

— Mă duceam la Lucerna, la un congres. Am luat un taxi spre aeroport, adică până la aeroportul Kensington.

— Da. Şi-apoi?

— Asta-i tot. Altceva nu pot să-mi amintesc. Ceea ce-mi amintesc e doar şifonierul…

— Ce şifonier? Întrebă inspectorul Campbell.

— Nu era la locul lui.

Inspectorul ar fi dorit să lămurească chestiunea cu şifonierul care nu era la locul lui, dar inspectorul-şef Davy îl întrerupse:

— Vă amintiţi când aţi ajuns la aeroport, domnule?

— Cred că da, răspunse canonicul Pennyfather, cu aerul că se îndoieşte foarte tare de cele ce afirma.

— Şi aţi zburat, aşa cum intenţionaţi, la Lucerna?

— Am zburat? Nu-mi amintesc dacă am zburat sau nu.

— Vă amintiţi că v-aţi întors noaptea la hotelul Bertram? • -Nu.

— Dar de hotelul Bertram?

— Desigur. Locuiam acolo. Foarte confortabil. Mi-am reţinut camera.

— Vă amintiţi să fi călătorit cu trenul?

— Cu trenul? Nu, nu-mi amintesc de nici un tren.

— A avut loc un hold-up. Trenul a fost prădat. Desigur, asta aţi putea să vă amintiţi.

— Ar trebui, nu-i aşa? Dar într-un fel – făcu canonicul Pennyfather, scuzându-se parcă – nu-mi aduc aminte. Se uita de la unul la altul la cei doi'ofiţeri de poliţie cu un zâmbet şters şi blând.

— Deci susţineţi că nu vă amintiţi nimic din ce s-a întâmplat după ce v-aţi urcat într-un taxi, pentru aeroport, şi până când v-aţi trezit în căsuţa familiei Wheeling, la Milton St. John.

— Nu-i nimic neobişnuit în asta, îl asigură canonicul. Se întâmplă foarte des în cazuri de comoţie.

— Ce-aţi presupus că vi s-a întâmplat, când v-aţi trezit?

— Aveam o durere de cap atât de puternică, încât nu mă puteam gândi la nimic. Apoi, fireşte m-am întrebat unde sunt, şi d-na Wheeling mi-a explicat şi mi-a adus o supă excelentă. Mi-a zis „iubiţelule”, „drăguţă” şi „scumpule”, adăugă canonicul cu oarecare dezgust, dar a fost foarte bună cu mine. Într-adevăr foarte bună.

— Ar fi trebuit să raporteze poliţiei accidentul. Aţi fi fost dus la spital şi îngrijit cum trebuie, spuse Campbell.

— M-a îngrijit foarte bine, protestă cu însufleţire canonicul, şi după câte ştiu, în cazul unei comoţii, n-ai altceva de făcut decât să-l ţii pe pacient liniştit.

— Dacă vă mai amintiţi ceva, vă rog… Canonicul îl întrerupse.

— Separe că am pierdut patru zile bune din viaţă, spuse el. Foarte curios. Într-adevăr, foarte curios. Tare aş vrea să ştiu unde-am fost şi ce-am făcut. Doctorul spune că s-ar putea să-mi reamintesc totul. Pe de altă parte, e posibil să nu-mi amintesc nimic. E posibil să nu aflu niciodată ce mi s-a întâmplat în cele patru zile. Începu să i se închidă ochii. Vă rog să mă scuzaţi. Sunt cam obosit, cred.

— Ajunge deocamdată, spuse d-na McCrae, care stătuse lângă uşă, gata să intervină dacă credea'necesar. Se apropie de ei şi spuse ferm: Doctorul nu îngăduie să fie deranjat.

Poliţiştii se ridicară şi se îndreptară spre uşă. Doamna McCrae îi conduse spre hol, asemenea unui câine credincios care mână oile spre ţarc. Canonicul murmură ceva şi inspectorul-şef Davy, care ieşea ultimul, se întoarse brusc şi întrebă:

— Ce-a fost asta? Întrebă el, dar ochii canonicului rămaseră închişi.

— Ce crezi c-o fi spus? Întrebă Campbell, în timp ce părăseau casa, după ce refuzară pe d-na McCrae, care le

oferise, fără să insiste prea mult, o gustare.

Părintele spuse gânditor:

— Am crezut că a spus „Zidurile din Iericho”.

— Ce-a vrut să spună cu asta?

— Sună ca din Biblie, explică Părintele.

— Credeţi că vom afla vreodată, întrebă Campbell, cum de-a ajuns bătrânelul ăsta din Cromwell Road la Milton St. John?

— Nu prea cred să ne fie de folos acest canonic, încuviinţă Davy.

— Femeia aceea care susţine că l-a văzut în tren, după atac, să fi avut dreptate? S-ar putea oare ca el să fie implicat în vreun fel în aceste tâlhării? Pare imposibil.'E un bătrân atât de respectabil. Nu-i cu putinţă să suspectăm un canonic al catedralei Chadminster şi să-l acuzăm că a luat parte la un atac banditesc asupra unui tren, nu?

— Nu, întări Părintele, reflectând, nu. Aşa cum nu-ţi poţi imagina pe domnul judecător Ludgrove amestecat în jaful unei bănci.

Inspectorul Campbell îşi privi curios superiorul. Expediţia la Chadminster se încheie cu o întrevedere scurtă şi inutilă cu doctorul Stockes.

Doctorul Stockes se arătă agresiv, necooperant şi nepoliticos:

— Am cunoscut familia Wheeling mai de mult. Sunt nişte vecini dcrai mei. Adunaseră un bătrânel de pe drum. Nu ştiau dacă-i mort de beat sau bolnav. M-au rugat să vin să-l văd. Le-am spus că nu-i beat – că avea o comoţie…

— Şi l-aţi tratat.

— Deloc. Nu l-am tratat, nu i-am prescris nimic şi nu l-am ajutat. Eu nu sunt medic – am fost odată – dar nu mai sunt… Le-am spus ceea ce trebuie să facă, adică să anunţe poliţia. Dacă au făcut-o sau nu, nu mai ştiu. Nu e treaba mca. Sunt cam încuiaţi amândoi – dar oameni miloşi.

— D-ta nu te-ai gândit să anunţi poliţia, d-ta personal?

— Nu, nu m-am gândit. Nu sunt medic. Nu-i treaba mea. Ca om însă i-am sfătuit să nu-i toarne whisky pe gât şi să-l lase să stea întins, liniştit până vine poliţia.

Îi privi cu ostilitate şi, vrând-nevrând, au trebuit să-i dea pace.

CAPITOLUL 19

D-L HOFFMAN era un om înalt şi solid. Lăsa impresia că-i sculptat în lemn dur, preferabil de tek. *

Obrazul său era atât de lipsit de expresie, încât te făcea să te întrebi

— E în stare omul ăsta să gândească – să simtă emoţii? Lucrul părea cu neputinţă.

Manierele lui erau impecabile.

Se ridică, se înclină şi întinse o mână aidoma unei pene de despicat buturugi.

— Inspectorul-şef Davy? Sunt câţiva ani de când am avut plăcerea

— Poate că nu vă mai amintiţi…

— Ba da, domnule Hoffman. Cazul diamantelor, Aaronberg. Aţi fost martor al coroanei – un martor excelent, trebuie să recunosc. Apărarea n-a fost deloc în stare să vă intimideze.

— Nu pot fi intimidat uşor, spuse d-l Hoffman cu gravitate. El nu arăta a fi un om uşor de intimidat.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? Continuă el. Sper că nu am necazuri… Vreau să fiu întotdeauna în armonie cu poliţia. Am cea mai mare admiraţie pentru superba d-voastră forţă de poliţie.

— Oh! Nu e vorba de supărări. Aş dori să ne confirmaţi o mică informaţie.

— Voi fi încântat să vă ajut cum voi putea mai bine. După cum v-am spus, am cea mai bună părere despre forţa poliţiei londoneze. Aveţi oameni de mare clasă. Plini de integritate, cinste, dreptate.

— Mă faceţi să mă jenez, spuse Părintele.

— Sunt la dispoziţia d-voaslră. Ce doriţi să aflaţi?

— Voiam să vă rog să-mi daţi nişte informaţii în legătură cu hotelul Bertram.

Faţa d-lui Hoffman nu se schimbă. Părea doar că toată atitudinea lui devenise, timp de o clipă sau două, şi mai statică decât înainte – atât şi nimic mai mult.

— Hotelul Bertram! Spuse el.

Vocea era întrebătoare, uşor nedumerită. Parcă n-ar fi auzit vreodată de hotelul Bertram sau nu-şi prea putea aminti dacă ştia de hotelul Bertram sau nu.

— Aveţi legătură cu el, nu-i aşa, domnule Hoffman? D-l Hoffman dădu din umeri.

— Am atâtea afaceri, spuse el. Nu-ţi poţi aminti de toate. Atâtea afaceri, atâtea. Sunt un om foarte ocupat.

— Sunteţi amestecat într-o mulţime de afaceri, ştiu asta.

— Da. D-l Hoffman zâmbi cu un zâmbet dur ca lemnul. Scot multe castane din foc, asta vreţi să spuneţi. Deci d-vqastră credeţi că am interese legate de acest – hotel Bertram?

— Eu nu le-aş numi doar simple interese. De fapt, dumneavoastră sunteţi proprietarul, nu? Spuse Părintele deschis.

De data asta d-l Hoffman deveni şi mai rigid.

— Mă întreb cine v-a spus asta, zise el încet.

— Dar e adevărat, nu-i aşa? Făcu inspectorul-şef Davy, cu voioşie. Aş zice că e plăcut să fii proprietarul unui local ca ăsta. De fapt, trebuie să fiţi chiar mândru de el.

— Da, desigur, spuse d-l Hoffman. Ştiţi – nu mi-am putut aminti pentru moment – vedeţi – zâmbea dispreţuitor.

— Am atât de multe proprietăţi în Londra. Este o investiţie bună – proprietatea. Dacă s. Iveşte ceva de vânzare, într-un loc potrivit, şi am prilejul să pun mâna pe ceva ieftin, investesc.

— Şi hotelul Bertram a fost ieftin? '

— Mergea prost, spuse d-l Hoffman, dând din cap.

— Dar l-aţi pus pe picioare, replică „Părintele. Am fost acolo, alaltăieri. M-a impresionat foarte mult atmosfera.

Clientelă bună, de modă veche, încăperi confortabile ca altădată, nimic care nu e la locul său, şi un lux care nu bate la ochi.

— Nu prea ştiu personal ce-i pe-acolo, explică d-l Hoffman. E doar una dintre investiţiile mele, dar cred că merge bine.

— Da, se pare că aveţi un director de mâna întâi. Cum îl cheamă? Humfries? Da, Humfries.

— Excelent om, confirmă d-l Hoffman. Las totul în seama lui. Mi-arunc doar ochii pe bilanţ, o dată pe an, ca să văd dacă totul e în ordine.

— Hotelul era plin de nume mari, spuse Părintele. Şi de călători americani bogaţi. Dădu din cap meditativ. O combinaţie reuşită.

— Spuneaţi că aţi fost pe acolo zilele trecute? Întrebă d-l Hoffman. Nu în mod oficial sper.

— Nimic serios, încerc să lămuresc o mică enigmă.

— O enigmă? La hotelul Bertram?

— Da. Cazul clericului dispărut – aşa l-am putea eticheta.

— Asta-i o glumă, spuse d-l Hoffman. E limbajul d-voastră î la Sherlock Holmes.

— Clericul ăsta a plecat într-o seară de la hotel şi n-a mai fost văzut de-atunci.

— Straniu, spuse domnul Hoffman, dar se pot întâmpla asemenea lucruri, îmi amintesc, cu mulţi ani în urmă, de-o mare senzaţie: Colonelul – staţi să-mi amintesc numele – colonelul Fergusson, cred că era unul dintre cavalerii însoţitori ai reginei Mary. A plecat întf-o noapte de la clubul său şi nici el n-a mai fost văzut.

— Fireşte, observă Părintele suspinând, multe din aceste dispariţii sunt voluntare.

— Despre asta sunteţi mai informat decât mine, scumpul meu inspector-şef, spuse d-l Hoffman. Adăugă: Sper că aţi primit ajutorul cuvenit la hotelul Bertram.

— Cum nu se poate mai amabili, îl asigură Părintele. D-ra aceea, Gorringe, e de mult la d-voastră, cred?

— Tot ce se poate. Ştiu foarte puţin despre lucrurile astea. Nu mă interesează personal, înţelegeţi? De fapt – avu un zâmbet dezarmant – am fost surprins că ştiaţi că hotelul îmi aparţine.

Nu suna ca o întrebare; dar încă o dată în ochii lui se vedea o uşoară nelinişte. Părintele o observă, fără să pară că a văzut-o.

— Ramificaţiile astea din City sunt aidoma unui joc de copii cu cuburi sau cartonaşe – un fel de ghicitoare. M-ar apuca durerea de cap dacă ar trebui să mă ocup şi de asemenea lucruri. După câte ştiu, o companie – Mayfair Holding Trust, sau cum îi spune – e proprietarul înregistrat. Ea, la rându-i, aparţine altei societăţi, şl-aşa mai departe. Dar adevărul adevărat e că vă aparţine. Simplu de tot. Am dreptate?

— Directorii mei şi cu mine suntem, cum aţi spune dumneavoastră, în spatele lor, da, admise d-l Hoffman fără bunăvoinţă.

— Directorii dumneavoastră? Şi cine ar putea fi? Dumneavoastră cred, şi un frate.

— Fratele meu Wilhelm mi-e asociat în această întreprindere.

— Trebuie să înţelegeţi că hotelul Bertram e numai o parte dintr-un lanţ de diferite hoteluri, birouri, cluburi şi alte proprietăţi din Londra.

— Mai sunt şi alţi directori?

— Lordul Pomfret, Abel Isaacstein. Vocea lui Hoffman devenise deodată tăioasă. Aveţi neapărat nevoie să ştiţi toate astea? Numai ca să lămuriţi „Cazul clericului dispărut?”

Părintele scutură din cap, vrând parcă să se scuze.

— În realitate e pură curiozitate. Tot căutându-l pe clericul meu dispărut, am ajuns la Bertram, şi atunci – cum să vă spun – cazul a început să mă intereseze mai mult – dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Uneori un lucru te poate conduce spre altul, nu-i aşa?

— Presupun că da. Şi-acum, spuse el zâmbind, curiozitatea dumneavoastră e satisfăcută?

— Când vrei informaţii, nimic nu e mai util decât să iei lucrurile de la temelie, spuse Părintele cu sinceritate. Se ridică.

Un lucru aş vrea să-l ştiu precis şi nu cred că mi-l veţi spune.

— Ba da, inspectore-şef. Vocea lui Hoffman era plictisită.

— De unde face rost hotelul Bertram de personalul pe care-l are? Minunat! Individul acela – cum îl cheamă – Henry! Arată ca un arhiduce sau ca un arhiepiscop, nu sunt sigur care. În orice caz are un fel de a servi ceaiul şi-acele „muffins…" grozav de savuroase „muffins!" O experienţă care au se poate uita.

— Vă plac turtiţele cu mult unt, da? Privirea lui Hoffman întârzie o clipă pe rotunjimile corporale ale Părintelui, cu dezaprobare.

— Cred că se poate vedea că-mi plac, recunoscu Părintele. Ei bine, nu trebuie să vă mai reţin. Bănuiesc că sunteţi foarte ocupat cu preluarea unor oferte avantajoase sau lucruri de felul asta.

— Ah! Vă place să pretindeţi că nu vă pricepeţi la toate aceste lucruri. Nu, nu sunt ocupat. Nu îngădui afacerilor să mă absoarbă prea mult. Am gusturi simple. Trăiesc simplu, îmi îngădui răgaz, cultiv trandafiri şi mă ocup de familia mea, căreia îi sunt devotat.

— Sună ideal, îi spuse Părintele. Aş dori să pot trăi şi eu la fel. D-l Hoffman zâmbi şi se ridică încet, ca să-i dea mina.

— Sper că-l veţi găsi foarte curând pe clericul dispărut.

— Oh! Îmi pare rău că nu v-am explicat mai bine. A fost găsit. Un caz care m-a deziluzionat, într-adevăr. A suferit un accident şi s-a ales cu o comoţie – asta-i tot.

Părintele se îndreptă spre uşă, apoi se întoarse şi întrebă:

— Î propos, e şi lady Sedgwick unul dintre directorii companiei dumneavoastră?

— Lady Sedgwick? Hoffman se codi o clipă sau două. Nu. De ce ar fi?

— O, bine, circulă unele zvonuri. E numai acţionară?

— Ea… Da.

— Bine. La revedere, d-le Hoffman. Vă mulţumesc mult. Părintele se întoarse la Scolland Yard şi se duse direct la AC.

— Fraţii Hoffman sunt în spatele hotelului Bertram din punct de vedere financiar.

— Ce? Nemernicii ăştia? Întrebă Şir Ronald.

— Da.

— Au păstrat bine secretul.

— Da – şi Robert Hoffman n-a fost deloc încântat că l-am descoperit. A fost un şoc pentru el.

— Ce-a spus?

— O, a fost o discuţie în limitele politeţei şi ale convenţiei. A încercat, fără să insiste, să afle cum de-am descoperit toate astea.

— Şi presupun că nu i-ai procurat plăcerea să-l informezi…

— Desigur că nu.

— Cu ce pretext te-ai dus la el?

— N-am dat niciunul, spuse Părintele.

— Nu s-a gândit că e cam neobişnuit?

— Probabil că da. Dar, cum vedeţi, totul a fost bine înscenat, domnule.

— Dacă fraţii Hoffman sânrân-spatele acestei afaceri, atunci înţeleg o mulţime de lucruri. Ei nu se bagă niciodată în afaceri dubioase – vai, nu! Ei nu organizează crime – dar le finanţează!

Wilhelm se ocupă de afacerile bancare în Elveţia. El a fost în spatele acelor fraude cu devize străine comise îndată după război. Ştiam de ele – dar nu le puteam dovedi. Cei doi fraţi controlează fonduri uriaşe şi le utilizează ca să sprijine tot soiul de întreprinderi – unele legale, altele nu. Dar sunt prevăzători – cunosc fiecare chiţibuş în meserie. Comerţul

cu diamante al lui Robert e destul de corect – dar asta ne dă o imagine sugestivă: diamante – fonduri bancare, proprietăţi – cluburi, fundaţii culturale, clădiri cu birouri, restaurante, hoteluri – toate în aparenţă proprietatea altcuiva.

— Credeţi că Hoffman e cel ce concepe jafurile astea organizate?

— Nu, cred că cei doi fraţi le finanţează doar. Nu, organizatorul trebuie căutat în altă parte. Pe undeva lucrează un creier de mâna întâi!

CAPITOLUL 20

CEAŢA ÎNVĂLUI deodată Londra în seara aceea. Inspectorulşef Davy îşi ridică gulerul hainei şi se îndreptă spre Pond Street. Aşa cum mergea, încet şi îngândurat, nu părea să aibă o ţintă anumită, dar cine-l cunoştea bine şi-ar fi dat seama că mintea sa era în alertă. Inspectorul-şef dădea târcoale locului ca o pisică gata să sară asupra prăzii.

Pe Pond Street era linişte în seara aceea. Circulau maşini puţine. Ceaţa care se înteţise pe alocuri, la început, acum, după ce se mai limpezise, se îngroşa din nou. Zgomotul făcut de circulaţia din Park Lane se auzea domolit, ca dintr-o stradă din suburbie. Cele mai multe din autobuze se retrăseseră. Din timp în timp, maşini particulare îşi croiau drum cu un optimism îndârjit. Inspectorul-şef Davy ajunse într-o fundătură, merse până la capătul ei şi se opri. O luă înapoi, la dreapta, apoi la stânga, iar înapoi, dar nu fără o ţintă. Târcoalele acestea de motan îl ţineau mereu în jurul unei anumite clădiri: hotelul Bertram. Cercetă cu atenţie tot ceea ce se găsea în estul, vestul, nordul şi sudul hotelului. Examina maşinile care erau parcate lângă trotuar şi pe cele adăpostite în fundătură. Examina, cu multă grijă, o alee. Se opri în faţa unei maşini care îl interesa. Ţuguie buzele şi murmură: Va să zică eşti iar aici, frumoaso! Îşi notă numărul şi se bucură: FAN-2266, aşa te cheamă în seara asta, ai? Se aplecă, îşi trecu delicat degetele peste

plăcuţa numărului şi dădu din cap aprobator: Au făcut o treabă bună cu asta, îşi spuse el.

Continuă să umble şi ieşi în partea cealaltă a aleii, o luă la dreapta, apoi iar la dreapta şi ajunse în Pond Street din nou, cam la patruzeci de metri de intrarea hotelului Bertram. Se opri din nou să admire liniile frumoase ale altei maşini de curse.

— Şi tu eşti o frumuseţe, spuse inspectorul-şef Davy. Acelaşi număr ca şi data trecută, când te-am văzut. Mă întreb dacă porţi acelaşi număr şi asta înseamnă… Se întrerupse sau poate că nu?

— Murmură el. Privi în sus, spre ceea ce s-ar fi putut numi cer. Se înteţeşte ceaţa, îşi spuse el.

Afară, la intrarea hotelului Bertram, comisionarul irlandez îşi lovea violent braţele pe piept şi de spate, ca să se încălzească. Inspectorul-şef Davy îi spuse bună seara.

— Bună seara, domnule. Urâtă noapte.

— Da. Nu cred că cineva ar dori să iasă în seara asta, dacă n-ar trebui.

Uşile turnante se deschiseră şi o femeie de vârstă mijlocie apăru nehotărâtă pe peron.

— Doriţi un taxi, doamnă?

— Vai, mă gândeam să merg pe jos.

— N-aş face asta în locul d-voastră. E o vreme foarte rea, cu ceaţa asta. Nici cu taxi-ul nu va fi uşor.

X – Crezi că-mi poţi găsi un taxi? Întrebă doamna nesigură.

— Am să încerc. Intraţi şi staţi la căldură. Am să vin să vă anunţ, dacă găsesc unul. Vocea sa avea un ton convingător şi plăcut. Numai dacă trebuie neapărat, doamnă. Eu n-aş ieşi deloc în seara asta.

— Vai, da. Poate că ai dreptate. Dar mă aşteaptă nişte prieteni, în Chelsea. Nu ştiu ce să fac. Cred că va fi foarte greu să mă întorc, nu? – '

Michael Gorman îi spuse cu hotărâre:

— În locul d-voastră, d-nă, aş telefona prietenilor. Nu e bine pentru dumneavoastră să ieşiţi pe o astfel de vreme. •

— Da, într-adevăr, cred că ai dreptate. D-na intră iar în hotel.

— Trebuie să am grijă de ele, explică Micky Gorman Părintelui. Aşa cum o vedeţi, pe o ceaţă ca asta, o să-i şterpelească sigur poşeta, dacă umblă prin Chelsea, prin West Kensington, sau pe oriunde s-ar duce.

— Bănuiesc că ai multă experienţă cu aceste doamne bătrâioare? Spuse Davy.

— Da, desigur. Aici e ca într-un cămin, ca la ele acasă, binecuvântate fie bietele bătrânele! Şi d-voastră, domnule? Doreaţi poate un taxi?

— N-aş crede că poţi face rost de unul, chiar dacă aş avea nevpie, spuse Părintele. Nu umblă multe pe o vreme ca asta. Şi nu le-pot condamna.

— Totuşi, eu aş putea găsi unul pentru d-voastră. Cunosc un loc, după colţ, unde de obicei parchează un taxi al cărui şofer se încălzeşte şi bea o înghiţitură, ca să gonească frigul.

— N-am ce face cu un taxi, spuse Părintele cu un suspin. Arătă cu degetul spre hotelul Bertram.

— Trebuie să intru aici. Am o treabă.

— Tocmai acum. Tot mai aveţi de furcă cu canonicul dispărut?

— Nu. A fost găsit.

— Găsit? Omul se zgâi mirat. Găsit? Unde?

— Se rătăcise, cu o comoţie cerebrală, în urma unui accident.

— Nici nu mă miră din partea lui. O fi traversat strada fără să se uite, îmi închipui.

— Aşa mi se pare şi mie, spuse Părintele.

Dădu din cap şi intră prin uşile turnante, în hotel. Nu erau mulţi oameni în hol în seara aceea. O văzu pe Miss Marple şezând într-un scaun, lângă foc, şi Miss Marple îl văzu pe el. Nu schiţă însă nici un gest de recunoaştere. El se îndreptă

spre recepţie. Ca de obicei, d-ra Gorringe se afla în spatele registrelor ei. Părea uşor nemulţumită că-l vede. Reacţia ei fusese imperceptibilă, dar nu-i scăpă inspectorului-şef.

— Mă ţineţi minte, d-ră Gorringe? Spuse el. Am fost aici, zilele trecute.

— Da, desigur, îmi amintesc de dumneavoastră, d-le inspectorşef. Mai doriţi să aflaţi ceva? Vreţi să-l vedeţi pe d-l Humfries?

— Nu, mulţumesc. Nu cred că va fi necesar. Aş vrea să mai arunc o privire în registrul dumitale, dacă-mi îngădui.

— Desigur. D-ra Gorringe împinse registrul spre el. Inspectorul îl deschise şi cercetă atent paginile, de sus în jos.

D-rei Gorringe i se păru că omul caută o anumită persoană, în realitate nu era aşa. Părintele avea o calitate, deprinsă devreme în viaţă, şi care devenise la el un fel de artă. Putea să-şi amintească nume şi adrese, cu o fidelitate absolut fotografică. Reţinea tot ceea ce văzuse în decurs de douăzeci şi patru sau chiar patruzeci şi opt de ore.

— Scutură din cap, închise registrul şi îl înapoie.

— Canonicul Pennyfather li-a venit azi, nu? Întrebă el cu indiferenţă.

— Canonicul Pennyfather?

— Ştiţi că a reapărut?

— Adevărat? Nu ştiam. Nu mi-a spus nimeni. Unde?

— Undeva la ţară. Se pare că a avut un accident de maşină, dar nu ni s-a raportat. Un bun samaritean l-a cules din drum şi l-a îngrijit.

— Vai, ce bine îmi pare! Îmi pare bine cu adevărat. Eram îngrijorată din pricina lui.

— Şi prietenii lui erau îngrijoraţi, spuse Părintele. Tocmai căutam să văd dacă vreunul dintre ei locuieşte acum aici. Arhidiaconul – arhidiaconul… Nu pot să-mi amintesc numele lui, dar dacă l-aş vedea scris, l-aş recunoaşte.

— Tomlinson? Spuse d-ra Gorringe săritoare. Trebuie să sosească săptămâna viitoare. Din Salisbury.

— Nu, nu Tomlinson. Nu-i nimic, lăsaţi. Şi plecă, în hol era linişte în seara aceea.

Un bărbat de vârstă mijlocie, cu chip de ascet, citea o lucrare prost dactilografiată şi din când în când făcea adnotaţii cu un scris mărunt şi chircit, aproape de necitit. După fiecare adnotaţie, zâmbea cu o mulţumire acră.

Mai erau vreo două perechi de căsătoriţi mai de mult, care nu simţeau nevoia conversaţiei. Câteva grupuri de doi, trei inşi discutau despre vreme, întrebându-se cu îngrijorare cum vor ajunge ei sau familiile lor la locurile unde voiau să se ducă.

— Am sunat-o pe Suzan şi am rugat-o să nu vie cu maşina… Vine pe ruta M. I. Şi e întotdeauna periculos pe ceaţă…

— Se zice că e mai clar în Midlands…

Trecând pe lângă ei, inspectorul-şef Davy îi privi. Fără să se grăbească şi fără să pară a avea o ţintă anume, ajunse la obiectivul său.

Miss Marple şedea lângă foc şi-l observa în timp ce se apropia de ea.

— Mai sunteţi aici, Miss Marple? Îmi pare bine.

— Plec mâine, răspunse Miss Marple.

Se vedea, după felul cum stătea pe scaun, că e gata de plecare. Nu sta relaxată, ci dreaptă, aşa cum şezi într-o sală de aşteptare, la aeroport sau în sala de aşteptare de la gară. Sigur că-şi făcuse bagajele, nu mai avea de împachetat decât obiectele de toaletă şi cămaşa de noapte.

— Vacanţa mea de două săptămâni s-a încheiat, explică ea.

— Sper că v-aţi amuzat bine?

Miss Marple nu răspunse numaidecât.

— Într-un fel, da… Se opri.

— Într-alt fel, nu?

— E greu să vă explic ceea ce vreau să zic…

— Nu staţi cumva prea aproape de foc? E cam cald aici. N-ar fi bine să ne mutăm – în colţul acela de pildă?

Miss Marple privi spre colţul indicat şi apoi la inspectorul-şef Davy.

— Cred că aveţi dreptate, spuse ea.

O ajută să se ridice, îi luă poşeta şi cartea, şi o instala în colţul liniştit pe care i-l arătase.

— Vă simţiţi bine?

— Foarte bine.

— Ştiţi de ce v-am sugerat să ne mutăm?

— V-aţi gândit, cu multă amabilitate, că mi-e prea cald lângă foc. În afară de asta, adăugă ea, aici nu poate asculta nimeni conversaţia noastră.

— Aveţi ceva să-mi spuneţi, Miss Marple?

— De ce credeţi lucrul ăsta?

— Aveţi aerul c-aţi dori să-mi comunicaţi ceva, explică Davy.

— Îmi pare rău că se vede aşa de uşor, spuse Miss Marple. Naveam intenţia s-o fac.

— Ei bine, despre ce este vorba?

— Nu ştiu dacă fac bine că vă spun. Aş vrea să credeţi, inspectore, că nu-mi place să mă amestec. Sunt împotriva amestecului în treburile altora. Chiar când vine din intenţii bune, el poate pricinui supărări serioase.

— Se. Întâmplă, da? Pricep. E o problemă pentru dumneavoastră.

— Observi uneori că oamenii fac lucruri neînţelepte – chiar primejdioase. Dar ai oare dreptul să te amesteci? De obicei, cred că nu.

— Vorbiţi de canonicul Pennyfather?

— Canonicul Pennyfather? Miss Marple păru surprinsă. Nu, vai de mine, nu-i deloc vorba de el. E vorba de… O fata.

— Aşa? De o fată? Şi credeţi că v-aş putea fi de folos?

— Nu ştiu, spuse Miss Marple. Pur şi simplu, nu ştiu. Dar sunt îngrijorată, foarte îngrijorată.

Părintele n-o zori. Stătea la locul său, arătând masiv, mulţumit şi cam stupid. O lăsă să-şi adune gândurile. Fusese drăguţă, dorise să-l ajute cât mai bine, şi-acum era

şi el gata să facă orice ca s-o ajute. Poate că nu era deosebit de interesat. Pe de altă parte, nu se ştie niciodată.

— Ziarele scriu mereu, spuse Miss Marple, cu o voce reţinută dar limpede, despre câte se întâmplă la tribunale; despre tineri, copii şi fete care au nevoie de grijă şi protecţie. Asta pare un fel de expresie oficială, dar ar putea să însemne ceva real.

— Fata asta, de care vorbiţi, credeţi că are nevoie de grijă şi de protecţie?

— Da, aşa cred.

— E singură pe lume?

— Nu, spuse Miss Marple. Nicidecum, dacă pot să zic aşa. După toate aparenţele arată că e foarte bine supravegheată şi îngrijită.

— Sună interesant, făcu Părintele.

— Locuieşte aici, la hotel, spuse Miss Marple, cu o doamnă Carpenter, cred eu. M-am uitat în registru să văd cum o cheamă. Numele fetei e Elvira Blake.

Părintele o privi cu un aer interesat.

— E o fată drăgălaşă. Foarte tânără, cocoloşită şi protejată. Tutorele ei, colonelul Luscombe, este un om foarte drăguţ. Chiar fermecător. Desigur, mai în vârstă şi, după cum mi se pare, nemaipomenit de naiv.

— Tutorele sau fata?

— Tutorele, zic, făcu Miss Marple. Pe fată n-o cunosc personal. Dar cred că-i în pericol. Am dat peste ea, absolut din întâmplare, în Battersea Park. Era într-o cofetărie cu un tânăr.

— Va să zică asta-i, nu? Spuse Părintele. Indezirabil, un beatnic, lefter, trişor…

— Un bărbat foarte frumos, spuse Miss Marple. Nu chiar atât de tânăr. Vreo treizeci de ani şi e felul de bărbat care, aş zice, place femeilor, dar are o figură de om rău. Crud ca un uliu, ca o pasăre de pradă.

— Poate că nu-i atât de rău cum pare, remarcă Părintele ca s-o liniştească.

— Dacă nu cumva e mai rău decât arată, spuse Miss Marple. Sunt convinsă de asta. Conduce o maşină mare de curse.

Părintele o privi cu atenţie mărită.

— O maşină de curse?

— Da, am văzut-o de vreo două ori parcată lângă acest hotel.

— Nu cumva vă amintiţi numărul maşinii?

— Ba da, FÂN 2266. Aveam o verişoară bâlbâită, explică Miss Marple. De asta mi-l amintesc.

Părintele căscă ochii, uimit.

— Ştiţi cine e? Întrebă Miss Marple.

— De fapt, ştiu, spuse Părintele încet. E jumătate francez, jumătate polonez. Un automobilist de, curse bine cunoscut, a fost campion mondial, acum trei ani. Numele lui e Ladislaus Malinowski. Aveţi dreptate în cele ce gândiţi despre'el. Are o reputaţie proastă în privinţa femeilor. Adică, nu-i un prieten potrivit pentru o fată tânără. Dar nu e uşor să te amesteci în astfel de lucruri. Probabil că se întâlnesc pe furiş, nu?

— Aproape sigur, spuse Miss Marple.

— Aţi vorbit cu tutorele ei?

— Nu-l cunosc^răspunse Miss Marple. Am făcut cunoştinţă odată printr-un prieten comun. Nu-mi convine să merg la el, ca s-o pârăsc. Mă întrebam dacă d-voastră n-aţi putea, într-un fel sau altul, să faceţi ceva în privinţa asta.

— Pot să încerc, spuse Părintele. Î propos, m-am gândit că v-ar face plăcere să aflaţi că prietenul d-voastră, canonicul Pennyfather, a fost^găsit.

— Într-adevăr? Miss Marple părea foarte bucuroasă. Unde?

— Într-un loc numit Milton St. John.

— Foarte curios. Ce făcea acolo? Ştia de ce se afla acolo?

— În aparenţă – inspectorul-şef Davy insistă asupra cuvântului – avusese un accident.

— Ce fel de accident? -

— A fost lovit de o maşină – o comoţie – sau poate că a fost lovit în cap cu ceva tare.

— Pricep, spuse Miss Marple şi întrebă: El nu ştie precis?

— Susţine – şi inspectorul-şef insistă iar asupra cuvântului – că nu ştie nimic!

— Foarte interesant!

— Nu-i aşa? Ultimul lucru de care-şi aminteşte e că plecase cu taxiul la aeroportul Kensington.

Miss Marple dădu din cap nedumerită.

— Ştiu ce se întâmplă când ai o comoţie, murmură ea. Nu v-a spus nimic util? •

— A bolborosit ceva despre „Zidurile din Iericho”.

— Joshua? Întrebă Miss Marple, ori săpături arheologice? Sau îmi amintesc de o piesă de teatru, mai de demult, scrisă de d-l Sutro, aşa cred.

— Şi toată săptămâna asta a rulat la cinematograful Gaumont, la nord de Tamisa, „Zidurile din Iericho”, cu Olga Radbourne şi Bart Levinne, spuse Părintele.

Miss Marple îl privi bănuitoare.

— Poate că s-a dus la filmul ăsta, în Cromwell Road. A ieşit pe la vreo unsprezece şi s-a întors -dar atunci cineva ar fi trebuit să-l vadă – poate că era cu mult înainte de miezul nopţii.

— A luat un autobuz în direcţie inversă, sugeră Miss Marple, sau ceva în felul ăsta…

— Să zicem că a ajuns aici după miezul nopţii, spuse Părintele. El ar fi putut urca în camera lui, fără să fie văzut. Dar dacă e aşa, ce s-a întâmplat atunci – şi de ce a ieşit din nou după trei ore?

Miss Marple îşi căuta cuvintele.

— Singura idee care-mi vine în minte este – oh! Sări în sus când răsună, din stradă, o detunătură.

— Rateuri, spuse Părintele ca s-o liniştească.

— Vă rog să mă iertaţi că sunt atât de nervoasă, în seara asta sunt nervoasă – am un fel de presimţire…

— Că se va întâmplă ceva? Nu trebuie să vă îngrijoraţi.

— Niciodată nu mi-a plăcut ceaţa.

— Vreau să ştiţi, spuse inspectorul-şef Dftyy, că m-aţi ajutat foarte mult. Lucrurile pe care le-aţi observat aici – lucruri mărunte – adunate însă au fost utile.

— Deci ceva nu e în regulă cu Motelul ăsta?

— Totul a fost şi este în neregulă aici. Miss Marple suspină.

— La început părea minunat – neschimbat, ştiţi – parcă păşeam înapoi în. Trecut – în acel trecut pe care l-am iubit şi de care m-am bucurat.

Făcu o pauză.

— Dar desigur că în realitate nu era aşa. Mi-am dat seama (de fapt, cred că ştiam de mult) că nu te poţi întoarce în trecut, că nici nu trebuie să încerci să te întorci-că esenţa vieţii este să mergi înainte. Viaţa este într-adevăr o stradă cu sens unic, nu-i aşa?

— Cam aşa, încuviinţă Părintele.

— Îmi amintesc, spuse Miss Marple care divaga, cum i se întâmpla uneori de la ce vorbise înainte: îmi amintesc de când eram la Paris, cu mama şi cu bunica, şi ne-am dus să luăm ceaiul la hotelul Elys6e. Bunica s-a uitat în jur şi a spus deodată: „Clara, cred că sunt singura femeie aici care poartă bonetă!” Şi chiar aşa era! Când a ajuns la hotel şi-a împachetat toate bonetele şi toate mantiile cu mărgele – şi le-am trimis acasă…

— La haine vechi? Întrebă Părintele cu înţelegere.

— O, nu! Nu le-ar fi primit la haine vechi. Le-a donat unei societăţi artistice de teatru. Le-au apreciat foarte mult. Dar – Miss Marple se întoarse la subiect – despre ce vorbeam?

— Despre hotelul ăsta.

— Da. Părea în regulă – dar nu era. Erau amestecaţi atât oameni reali cât şi oameni nereali. Nu puteau fi deosebiţi totdeauna.

— Ce vreţi să spuneţi prin nereali?

— Erau militari pensionari, dar întâlneam de asemenea, bărbaţi care păreau doar a fi militari, dar nu fuseseră niciodată în armată. Şi preoţi care nu erau preoţi. Şi amirali

şi căpitani de vapor care nu fuseseră niciodată în marină. Prietena mea, Selina Hazy, mă amuza la început încercând să recunoască oameni pe care îi cunoscuse cândva (ceva cu totul natural) şi greşea, căci nu erau cine credea ea că sunt. Dar prea se întâmpla des. Aşa că m-a pus pe gânduri. Chiar şi Rose, camerista – atât de drăguţă – dar începusem să cred şi despre ea că nu e reală.

— Dacă vreţi să ştiţi, e o fostă actriţă. Una bună. Primeşte un salariu cum n-a avut niciodată pe scenă.

— Dar – de ce?

— Aşa, mai ales ca decor. Poate şi pentru altceva.

— Îmi pare bine că plec de aici, spuse Miss Marple. Se înfiora: înainte de a se întâmpla ceva.

Inspectorul-şef Davy o privi curios.

— Ce credeţi c-o să se întâmple? Întrebă el.

— Vreo catastrofă, răspunse Miss Marple.

— Asta-i cam exagerat…

— Credeţi că e prea melodramatic? Dar eu am ceva experienţă de viaţă – şi-apoi am fost – atât de des – în contact cu crime.

— Crime? Inspectorul-şef Davy scutură din cap. Nu suspectez pe nimeni de crimă. Doar să adun frumuşel nişte criminali foarte deştepţi…

— Asta nu e acelaşi lucru. Crima – dorinţa de a ucide – e cu totul altceva. Ea?

— Cum să zic?

— Sfidează pe Dumnezeu.

O privi pe bătrânică şi dădu din cap a încuviinţare.

— Nu vor fi nici un fel de omoruri, spuse el.

O detunătură, mai tare decât cea de dinainte, se auzi de-afară. Apoi un ţipăt şi încă o detunătură.

Inspectorul-şef Davy sări în picioare, mişcându-se cu o iuţeală surprinzătoare pentru un om atât de voluminos, în câteva secunde ieşise pe uşile turnante, în stradă.

Ţipătul – al unei femei – străpungea ceaţa, cu o nuanţă de spaimă în el. Inspectorul-şef Davy alergă în jos, pe Pond Street, în direcţia ţipătului. Putu să vadă, nedesluşit, o femeie rezemată de un gard de fier. După câţiva paşi; ajunse la ea. Purta o haină de blană lungă, de culoare deschisă, şi părul blond strălucitor îi atârna de-a lungul obrajilor. O clipă crezu că o recunoaşte, apoi îşi dădu seama că e doar o fetiţă. Prăbuşit la picioarele ei, pe pavaj, se afla trupul unui bărbat în uniformă. Inspectorul-şef Davy îl recunoscu. Era Michael Gorman.

Când Davy se apropie de fată, ea se agăţă de el, tremurând toată şi bolborosind frânturi de propoziţii.

— Cineva a încercat să mă omoare… Cineva… Ei au tras în mine… De n-ar fi fost el… Arătă spre omul nemişcat de la picioarele ei. M-a împins şi s-a aşezat în faţa mea – şi-atunci a doua împuşcătură a venit şi el a căzut… Mi-a salvat viaţa! Cred că e rănit… Rănit rău…

Inspectorul-şef Davy îngenunche. Aprinse o lanternă electrică. Comisionarul cel înalt, irlandezul, căzuse ca un soldat. Pe partea stingă a tunicii sale, era o pată care creştea în timp ce sângele se împrăştia pe haină. Davy îi ridică pleoapa, îi pipăi pulsul. Se ridică în picioare.*

— A fost lovit rău, spuse el.

— Fata scoase un ţipăt ascuţit. Vreţi să spuneţi că a murit? Vai, nu! Nu se poate să fi murit.

— Cine a tras în dumneata?

— Nu ştiu… Tocmai îmi lăsasem maşina după colţ şi bâjbâiam de-a lungul zăbrelelor de fier – mă duceam la hotelul Bertram. Deodată am auzit o împuşcătură şi un glonte mi-a trecut pe lângă obraz ş-apoi – el, portarul de la Bertram, a venit alergând în josul străzii spre mine, m-a împins în spatele lui şi apoi altă împuşcătură… Cred, cred că cel care a tras trebuie să fi fost ascuns prin partea aceea.

Inspectorul-şef Davy privi spre locul pe care-l arăta fata. Partea aceea a hotelului Bertram era veche, situată sub nivelul străzii, cu o poartă şi câteva trepte ce mergeau în

jos. Deoarece dădea numai spre nişte magazii, era rar folosită. Dar un om putea să se ascundă acolo destul de uşor.

— Nu l-ai văzut?

— Nu prea. A trecut pe lângă mine ca o umbră. E o ceaţă atât de groasă.

Davy dădu din cap.

Fata începu să plângă isteric, cu suspine.

— Dar cine vrea să mă ucidă? Pentru ce vrea cineva să mă omoare? E a doua oară. Nu înţeleg… De ce?

Ţinând un braţ pe umărul fetei, inspectorul-şef Davy bâjbâi prin buzunar cu cealaltă mână.

Şuierăturile ascuţite ale fluierului de poliţie străpunseră ceaţa.

II

În holul hotelului Bertram, d-ra Gorringe ridicase speriată ochii de pe masa de recepţie.

Unul sau doi dintre clienţi s-au alarmat şi ei. Cei mai în vârstă şi cei surzi nici n-au ridicat ochii. Henry, care era pe punctul de a aşeza un pahar cu coniac vechi pe o masă, se opri cu el în mână.

Miss Marple se îndreptă, apucând strâns braţele scaunului. Un amiral pensionar spuse în silă:

— Un accident! Cred că s-au ciocnit nişte maşini prin ceaţă. Uşile glisante fură împinse dinspre stradă. Prin ele îşi făcu loc un poliţist uriaş, ce părea mult mai înalt decât unul real.

Sprijinea o fată într-o blană de culoare deschisă. Fata nu părea în stare să meargă. Poliţistul privea în jur după ajutor, neştiind ce să facă.

D-ra Gorringe ieşi de după masa de recepţie, gata să-i ia în primire, în clipa aceea liftul coborî. O siluetă înaltă apăru şi fata se smuci din braţele poliţistului şi traversă în fugă holul înnebunită.

— Mamă, strigă ea. O, mamă, mamă… Se aruncă hohotind în braţele lui Bess Sedgwick.

CAPITOLUL 21

INSPECTORUL-ŞEF Davy se aşeză în scaun şi privi la cele două femei aşezate în faţa lui. Era trecut de miezul nopţii. Veniseră şi plecaseră reprezentanţi ai poliţiei. Veniseră medici, specialişti pentru amprente, o ambulanţă să transporte trupul; şi acum totul se restrânsese la această singură cameră ce fusese pusă la dispoziţia poliţiei de către hotelul Bertram. Inspectorulşef Davy stătea de o parte a mesei – Bess Sedgwick'şi Elvira de partea cealaltă. Lângă perete, mai retras, un poliţist scria. Sergentul detectiv Wadell stătea lângă uşă.

Părintele se uită atent la cele două femei din faţa sa: mama şi fiica. La prima vedere, era o asemănare vădită între ele. Înţelegea de ce pentru o clipă o luase, în ceaţă, pe Elvira Blake drept Bess Sedgwick. Dar acum, privindu-le, era mai curând izbit de multiplele deosebiri dintre ele, decât de trăsăturile comune. Nu semănau cu-adevărat decât la culoarea feţei. Privindu-le, avea impresia unei versiuni pozitive şi a uneia negative ale aceleiaşi personalităţi. Totul în Bess Sedgwick era pozitiv. Vitalitatea, energia, atracţia ei magnetică. O admira pe lâdy Sedgwick. O admirase întotdeauna, îi admirase curajul şi fusese entuziasmat de faptele ei cutezătoare; spusese, citind ziarele de duminică: „Nu mai scapă de data asta”, şi, invariabil, ea ieşea cu bine. Nu crezuse cu putinţă să ajungă la capătul călătoriei şi ajunsese. O admira pentru că era de neînvins. Avusese un accident de avion, mai multe accidente de automobil, fusese azvârlită la pământ de două ori de pe calul ei, dar se afla teafără, aici, în faţa lui. Vibra, plină deviată, o personalitate pe care n-o puteai ignora în nici un fel. În gând, inspectorul-şef Davy îşi scoase pălăria în faţa ei. Într-o zi, probabil, ceva îi va veni de hac. Puteai să duci o existenţă miraculoasă, dar nu atât de mult timp. Ochii lui trecură de la mamă, la fiică, şi se miră. Se miră chiar foarte mult.

La Elvira Blake totul era interiorizat. Bess Sedgwick trecuse prin viaţă impunându-şi voinţa. După cum i se părea lui, Elvira trecea altfel prin viaţă. Ea se supunea parcă. Era ascultătoare. Zâmbeşte de parcă-i de acord cu tine, şi-ţi lunecă printre degete. E şireată, îşi spuse. Nu ştie să se comporte altfel, aşa cred. Nu ştie să fie obraznică şi nici să se impună. Iată de ce, bănuiesc, cei însărcinaţi cu supravegherea ei n-au habar de ceea ce e în stare să facă.

Se întrebă ce căutase ea noaptea târziu, prin ceaţă, când se furişa de-a lungul străzii spre hotelul Bertram. Avea de gând s-o întrebe. Se gândea că foarte probabil răspunsul nu va fi adevărul adevărat. „Bietul copil”, gândi el, „se apără în felul ăsta”. Venise oare ca să-şi întâlnească mama sau să-şi găsească mama? Posibil, dar nu credea. Nu crezuse nici un moment, în schimb, îl punea pe gânduri maşina cea mare de curse, ascunsă după colţautomobilul cu numărul: FAN 2266. Ladislaus Malinowski trebuia sa fie pe undeva pe-aproape, dacă maşina lui era acolo.

— Ei bine! Spuse Părintele, adresându-se Elvirei, cu o voce cât mai paternă, Cum te simţi acum?

— Mă simt mai bine, răspunse Elvira.

— Aş dori să-mi răspunzi la câteva întrebări, dacă te simţi în stare, pentru că, vezi, timpul joacă un mare rol în asemenea cazuri. S-a tras de două ori asupra dumitale şi un om a fost ucis. Avem nevoie de cât mai multe informaţii pentru a da de cel care l-a ucis.

— Vă voi spune ce ştiu, dar totul s-a întâmplat atât de neaşteptat! Şi în ceaţa asta nu se vedea nimic. N-am idee cine ar putea fi – sau cum arată. De asta e aşa de îngrozitor.

— Ai spus că e a doua oară când cineva încearcă să te ucidă. A mai fost un atentat la viaţa dumitale?

— Am spus eu asta? Nu-mi amintesc, îl privea stânjenită. Nu cred să fi spus asta.

— Totuşi, ai spus-o, întări Părintele.

— Poate că am spus aşa din pricină că eram isterică.

— Nu, zise Părintele. Nu cred că eşti isterică. Ai vrut să spui exact ce-aispus.

— Poate că mi-am închipuit unele lucruri, spuse Elvira. Ochii ei nu-l priveau direct în faţă.

Bess Sedgwick făcu o mişcare. Zise liniştită:

— Ar fi mai bine să-i spui, Elvira.

Elvira aruncă mamei sale o privire iute, stânjenită.

— Nu trebuie să fii îngrijorată, spuse Părintele, ca s-o liniştească. Noi, cei din poliţie, ştim foarje bine că fetele nu spun totul mamei sau tutorelui lor. Nu luăm lucrurile astea prea în serios, dar trebuie să le aflăm, pentru că, vezi, ne ajută în muncă.

Bess Sedgwick întrebă:

— S-a petrecut în Italia?

— Da, spuse Elvira.

Părintele interveni: Acolo ai fost la o şcoală, nu-i aşa? Un loc de perfecţionare sau cum se numeşte o astfel de instituţie astăzi?

— Da. Am fost în pensionul contesei Martinelli. Eram vreo 18- 20 de fete.

— Şi-acolo ai avut impresia că cineva vrea sa te omoare. Cum asta?

— Să vedeţi, am primit o cutie mare cu ciocolată şi dulciuri, în ea se mai afla o carte de vizită, scrisă în italiană, cu litere înflorite. Ştiţi cum se obişnuieşte: „Pentru bellissima Signorina” sau cam aşa ceva. Prietenele mele şi cu mine – ei bine – am râs şi ne-am întrebat cine o fi trimis-o.

— A venit prin poştă?

— Nu. Nu putea să fi venit prin poştă. Am găsit-d în cameră, pur şi simplu. Cineva trebuie că a pus-o acolo.

— Pricep. A mituit pe unul dintre servitori, cred eu… Îmi închipui că n-aţi pomenit nimic despre asta contesei – cum îi zice?

Un surâs aproape imperceptibil apăru pe buzele Elvirei.

— Nu, sigur că nu. Am deschis cutia şi în ea erau nişte bomboane de ciocolată splendide. De diferite feluri, ştiţi, unele chiar cu cremă violetă. Adică din acelea care au deasupra o violetă din zahăr. Bomboanele mele preferate. Aşa că am mâncat una sau două numaidecât. Şi după aceea, noaptea, m-am simţit foarte rău. Nu m-am gândit că era din cauza ciocolatei. Mi-am spus că mâncasem poate ceva la cină.

— S-a mai îmbolnăvit cineva?

— Nu, numai eu. Mi-a fost grozav de rău, dar până a doua zi m-am simţit mai bine. Apoi, după o zi sau două, am mai mâncat o bomboană de acelaşi fel şi s-a întâmplat acelaşi lucru. Aşa că i-am vorbit prietenei mele, Bridget, despre asta. Bridget era prietena mea cea mai bună. Ne-am uitat la ciocolată şi'am văzut că în crema violetă era o mică perforaţie care fusese închisă proaspăt, aşa că ne-am gândit că cineva a pus otravă în ciocolatele cu cremă violetă, pe care le mâncam numai eu.

— Nu s-a mai îmbolnăvit nimeni?

— Nu. • '

— Adică n-a mai gustat nimeni din crema violetă?

— Nu. Nu cred că ar fi făcut-o. Era cadoul meu şi ştiau că-mi plac cele cu cremă violetă, aşa că mi le-au lăsat mie.

— Oricine o fi fost, individul a riscat foarte mult, spuse Părintele. Putea să otrăvească pe toată lumea.

— E absurd, spuse lady Sedgwick cu asprime. Cu totul absurd! N-am auzit niciodată de atâta cruzime.

Inspectorul-şef Davy făcu un gest uşor cu mâna. „Vă rog”, spuse el, apoi se adresă în continuare Elvirei: „Cât despre mine, găsesc că e foarte interesant, d-ră Blake. Şi, n-aţi spus nimic contesei?”

— Nu. Ar fi făcut un scandal teribil.

— Ce-aţi făcut cu bomboanele de ciocolată?

— Le-am aruncat, răspunse Elvira. Erau delicioase, adăugă ea cu supărare în glas.

— N-aţi încercat să descoperiţi cine le-a trimis? Elvira părea încurcată.

— Vedeţi, am crezut c-ar fi putut să fie Guido.

— Da? Făcu inspectorul-şef Davy, vesel. Şi cine e Guido?

— O, Guido… Elvira se opri. Se uita la mama ei.

— Nu fii proastă, zise Bess Sedgwick. Spune-i inspectoruluişef Davy totul în legătură cu Guido ăsta. Fiecare fată la vârsta ta are un Guido. Presupun că l-ai întâlnit acolo?

— Da. Când am fost la operă. Mi-a vorbit. Era drăguţ. Foarte atrăgător, îl vedeam uneori după orele de studii, îmi trimitea bileţele.

— Şi bănuiesc, spuse Bess Sedgwick, c-ai spus o mulţime de minciuni şi ai făcut mici aranjamente cu prietenele ca să poţi ieşi să-l întâlneşti. Aşa e?

Elvira păru uşurată că mărturisirile ei luau calea asta.

— Guido reuşea uneori să…

— Care e celălalt nume al lui Guido?

— Nu ştiu; spuse Elvira. Nu mi l-a spus niciodată. Inspectorul-şef Davy îi zâmbi.

— Adică, nu vrei să ne spui? N-are importanţă. Am impresia că vom descoperi noi şi asta, fără ajutorul dumitale, dacă va fi nevoie. Dar de ce crezi dumneata că acest tânăr, care probabil te plăcea, ar fi avut intenţia să te omoare?

— Pentru că obişnuia să mă ameninţe în felul ăsta. Vreau să spun, ne certam din când în când. Uneori aducea câţiva prieteni şi eu mă prefăceam că-mi place. Unul dintre ei, mai mult decât el şi atunci se înfuria, devenea foarte, foarte sălbatic, îmi spunea să iau seama la ce fac. Zicea că nu voi scăpa de el cu una, cu două! Că dacă nu-i sunt credincioasă, mă omoară! Mă gândeam că joacă teatru, că e melodramatic. Elvira zâmbi pe neaşteptate. Totul era însă foarte amuzant. Nu m-am gândit c-ar putea fi ceva adevărat sau serios.

— Bine, spuse inspectorul-şef Davy. Nu cred că-i cu putinţă ca un tânăr, aşa cum îl descrii dumneata, să otrăvească bomboane de ciocolată şi să ţi le trimită.

— Drept să vă spun, nici eu nu cred, replică Elvira, dar trebuie să fi fost el, pentru că nu văd altul. M-a îngrijorat. Apoi, când m-am întors în ţară, am primit un bileţel… Se opri.

— Ce fel de bileţel?

— A venit într-un plic şi era bătut la maşină. Scria în el: „Fii atentă. Cineva vrea să te omoare!”

Inspectorulşef Davy se încruntă.

— Adevărat? Foarte curios! Da, foarte curios! Şi te-ai speriat? Te-a înfricoşat?

— Da. Am început să mă întreb cine ar vrea să mă înlăture. De asta am încercat să descopăr dacă eram într-adevăr bogată.

— Continuă!

— Zilele trecute mi s-a întâmplat altceva la Londra. Eram în metrou şi pe platformă se aflau o mulţime de oameni. Am avut impresia că cineva a încercat să mă împingă jos pe şine.

— Dragul meu copil! Exclamă Bess Sedgwick. Lasă romantismele! Părintele făcu din nou un gest cu mâna.

— Da, spuse Elvira, scuzându-se. Poate că mi-am închipuit toate astea, dar nu ştiu – vreau să spun, după cele întâmplate astă seară, se pare, nu-i aşa, că totul ar putea să fie adevărat?

Se întoarse deodată spre Bess Sedgwick şi i se adresă insistent:

— Mamă! Tu ai putea să ştii. Vrea cineva să mă omoare? Ar putea fi cineva? Am vreun duşman?

— Evident că n-ai nici un duşman, spuse Bess Sedgwick cu nerăbdare. Nu fii idioată! Nimeni nu vrea să te omoare. De ce ar face-o?

— Atunci cine a tras în mine astă seară?

— Cu ceaţa asta, spuse Bess Sedgwick, te-o fi luat drept altcineva. E posibil, nu credeţi? Întrebă ea întorcându-se spre Părinte.

— Da, s-ar putea, spuse inspectorul-şef Davy.

Bess Sedgwick îl privea insistent. Inspectorului i se păru că desluşeşte pe buzele ei cuvintele „mai târziu”.

— Bine, spuse el voios. Să ne ocupăm de alte câteva detalii. De unde veneai astă seară? De ce te plimbai pe Pond Street pe o seară atât de ceţoasă?

— Dimineaţă m-am dus la o lecţie de artă, la Galeriile Ţaţe. Apoi am luat masa cu prietena mea, Bridget. Locuieşte în Onslow Square. Ne-am dus la un film şicând am ieşit, era o ceaţă groasă care se înteţea mereu şi m-am gândit să nu merg acasă cu maşina.

— Conduci?

— Da. Am luat examenul de conducere vara trecută. Numai că nu conduc atât de bine şi nu-mi place să conduc pe ceaţă. Aşa că mama Bridget-ei a zis că pot să rămân la ei în noaptea asta. Am chemat-o la telefon pe verişoara Mildred – la ea locuiesc în Kent…

Părintele dădu din cap afirmativ.

— Şi i-am spus că rămân peste noapte la ele. Mi-a răspuns că e foarte înţelept din partea mea.

— Ce s-a întâmplat după asta? Întrebă Părintele.

— Mi s-a părut că ceaţa s-a mai ridicat. Ştiţi cum e ceaţa, se ridică pe alocuri. M-am hotărât să plec totuşi cu maşina spre Kent. M-am despărţit de Bridget şi am pornit. Apoi ceaţa a coborât iar. Nu mi-a plăcut. Am intrat într-o pâclă groasă şi am pierdut drumul, nu mai ştiam unde sunt. După aceea, mi-am dat seama că eram în colţ la Hyde Park şi mi-am zis: „Zău, nu se poate să merg până în Kent în felul ăsta”. La început m-am gândit să mă întorc acasă, la Bridget, dar mi-am amintit că nu mai ştiam drumul. Mi-am dat seama că eram foarte aproape de acest hotel simpatic, unde m-a adus unchiul Derek când m-am întors din Italia. „Mă voi duce acolo, m-am gândit eu, sunt sigură că-mi vor

găsi o cameră”. Aşa era comod, am găsit un loc unde să garez maşina şi m-am îndreptat, pe jos spre hotel.

— Ai întâlnit sau ai auzit pe cineva în apropierea dumitale?

— E curios ce spuneţi, pentru că mi s-a părut că cineva mergea în urma mea. Desigur că multă lume merge pe jos în Londra. Dar pe o ceaţă ca asta, devii nervos când te urmăreşte cineva. Am aşteptat, am ascultat, dar n-am mai auzit paşi şi am crezut că a fost doar o închipuire. Eram destul de aproape de hotel atunci.

— Şi-atunci?

— Şi-atunci, deodată, s-a auzit o împuşcătură. După cum v-am spus, glontele mi-a trecut pe lângă ureche. Comisionarul din faţa hotelului a alergat spre mine, m-a împins în spatele lui şi apoi, apoi… A răsunat cealaltă împuşcătură… El… El a căzut jos şi eu am ţipat. Fata tremura. Mama ei îi spuse:

— Linişteşte-te, fetiţo! Spuse Bess cu vocea ei joasă şi fermă. Linişteşte-te odată! Era vocea pe care Bess Sedgwick o avea când vorbea cu caii ei, şi nu rămase fără efect nici asupra fiicei sale. Elvira clipi din ochi, îşi îndreptă puţin ţinuta şi se linişti.

— Apoi aţi venit d-voastră, spuse Elvira Părintelui. Aţi fluierat, i-aţi spus poliţistului să mă ducă în hotel, îndată ce am intrat, am văzut-o… Am văzut-o pe mama. Se întoarse şi o privi pe Bess Sedgwick.

— Şi aşa ajungem, de bine de rău, la clipa de faţă, spuse Părintele, îşi mişcă în scaun trupul masiv.

— Cunoşti un bărbat numit Ladislaus Malinowski? Întrebă el. Avea o voce egală, fără nici un fel de inflexiuni. Nu se uita la fată, dar îşi dădu seama, deoarece ciulise urechile, că respira mai greu. Ochii lui nu erau îndreptaţi spre fiică, ci spre mamă.

— Nu, spuse Elvira, care aşteptase un pic prea mult pentru a răspunde. Nu, nu-l cunosc.

— Aşa? Făcu Părintele. Mi s-a părut că-l cunoşti. Am crezut că s-ar putea să fi fost aici în seara asta.

— De ce să fie aici?
— Automobilul lui este aici, spuse Părintele. De asta am crezut c-ar putea fi şi el.
— Nu-l cunosc! Repetă Elvira.
— Atunci am greşit, spuse Părintele. Se întoarse spre Bess Sedgwick: Dar dumneavoastră îl cunoaşteţi, desigur.
— Bineînţeles, răspunse ea. Îl cunosc de ani de zile. Adăugă zâmbind uşor: E un nebun. Conduce ca un înger sau ca un drac – o să-şi frângă gâtul într-una din zile. Acum optsprezece luni a avut un accident grav.
— Da, îmi amintesc că am citit în ziare, spuse Părintele. Nu cumva ia parte la alergări, acum?
— Nu, încă nu. Poate că nu va mai participa niciodată.
— Aş putea să mă duc la culcare? Întrebă Elvira cu o voce plângăreaţă. Sunt foarte obosită.
— Desigur. Se vede că eşti, zise Părintele. Ne-ai spus tot ce-ţi aminteşti?
— O, fireşte. -
— Vin cu tine sus, spuse Bess. Mama şi fata ieşiră împreună.
— Fata îl cunoaşte foarte bine, spuse Părintele.
— Credeţi înlr-adevăr? Întrebă sergentul Wadell.
— Ştiu precis. A luat ceaiul cu el, în Battersea Park, acum o zi-două.
— Cum de-aţi descoperit?
— Mi-a spus o doamnă bătrână, afectată de asta. Se gândea că nu-i un prieten potrivit pentru o fată tânără. Şi nici nu este.
— Mai ales dacă el şi mama… Wadell se opri din delicateţe. Se cam zvoneşte despre ei…
— Da. Poate că-i adevărat şi poate că nu. Probabil că este.
— În cazul ăsta, după care din ele aleargă la urma urmei? Părintele se făcu că nu aude. Spuse:
— Vreau să-l prindeţi, îl vreau neapărat. Maşina lui este aici – exact după colţ.
— Credeţi că ar putea locui de fapt în acest hotel?

— Nu cred. Nu s-ar potrivi cu ambianţa. Dacă venea pe-aici, venea s-o întâlnească pe fată. Ea a venit în mod sigur să-l întâlnească pe el, aşa cred eu.

Uşa se deschise şi Bess Sedgwick apăru din nou.

— M-am întors, spuse ea, pentru că voiam să vă vorbesc. Privi spre ceilalţi doi poliţişti.

— Am putea vorbi între patru ochi? V-am dat toate informaţiile pe care le am; dar aş dori să vă spun ceva în particular.

— Nu văd de ce nu? Spuse inspectorul-şef Davy. Făcu semn cu capul şi tânărul detectiv îşi luă carnetul şi ieşi. Wadell îl urmă. Ei bine? Spuse inspectorul-şef Davy.

Lady Sedgwick se aşează în faţa lui.

— Povestea aceea stupidă cu ciocolata otrăvită, spuse ea. E o prostie. E absolut ridicolă! Nu cred că s-a întâmplat aşa ceva.

— Nu credeţi* da?

— Dar dumneavoastră? Părintele dădu din cap cu îndoială:

— Credeţi că fiica d-voastră a inventat totul?

— Da. Dar de ce?

— Mă rog, dacă dumneavoastră nu ştiţi, răspunse inspectorulşef Davy, de unde să ştiu eu? E fiica dumneavoastră. Probabil că o cunoaşteţi mai bine decât mine.

— N-o cunosc deloc, spuse Bess cu amărăciune. N-am văzut-o şi n-am avut nici o legătură cu ea de când avea doi ani, de când am fugit de la soţul meu.

— Da. Ştiu toate astea. Găsesc că e ciudat. Vedeţi, lady Sedgwick, de obicei tribunalul dă mamei, chiar dacă e vinovată la divorţ, • custodia unui copil atât de mic, dacă ea o cere. Probabil că dv. N-aţi cerut. N-aţi vrut.

— M-am gândit că mai bine nu.

— De ce?

— Mă gândeam că nu e în siguranţă la mine.

— Sub aspect moral?

— Nu. Nu sub aspect moral. Sunt destule adultere în zilele noastre. Copiii trebuie să afle de ele şi să se obişnuiască. Nu. Adevărul e că eu nu sunt un om cu care să te poţi &mţi în siguranţă. Viaţa pe care o duc eu nu este o viaţă liniştită. Nuţi poţi schimba firea cu care te-ai născut. Eu am fost născută să trăiesc în pericol. Nu respect legile şi ceea ce e convenţional. M-am gândit că ar fi mai bine pentru Elvira, că ar fi mai fericită să primească o educaţie engleză, corectă. Să fie apărată, îngrijită…

— Dar lipsită de dragostea mamei?

— M-am gândit că dacă se va deprinde să mă iubească, va avea numai supărări. Poate că nu mă credeţi, dar aşa am simţit.

— Mai credeţi că aţi avut dreptate?

— Nu, răspunse Bess. Cred că am greşit total.

— Fiica dumneavoastră îl cunoaşte pe Ladislaus Malinowski.

— Sunt sigură că nu. V-a spus doar. Aţi auzit-o.

— Da, am auzit-o.

— Ei, şi-atunci?

— Era înspăimântată, ştiţi, cândjtătea aici. În profesia noastră ne dăm seama când cuiva îi este frică. De ce i-a fost frică? Cu sau fără ciocolată, s-a atentat la viaţa ei. Povestea cu metroul poate şi ea să fie destul de adevărată…

— A fost de-a dreptul ridicolă, ca în romanele senzaţionale…

— Se prea poate. Dar astfel de lucruri se întâmplă, lady Sedgwick. Mai des decât vă închipuiţi. Puteţi să-mi daţi vreun indiciu despre cel care vrea s-o omoare pe fiica dumneavoastră?

— Nimeni – absolut nimeni! Rostise cuvintele cu vehemenţă. Inspectorul-şef Davy suspină şi dădu din cap.

CAPITOLUL 22

INSPECTORUL-ŞEF DAVY aşteptă răbdător până ce doamna Melford sfârşi ce avea de spus. Fusese o întrevedere inutilă. Verişoara Mildred se arătase

incoerentă, neîncrezătoare şi, în general, superficială. Cel puţin aşa credea Părintele. Ii povestise ce copil manierat şi ce bună era Elvira, câte supărări avusese cu dinţii, că se scuzase destul de straniu prin telefon şi că se întrebase adesea dacă Bridget era cu adevărat o prietenă potrivită pentru ea. Toate astea le povestise inspectorului-şef Davy într-un fel de talmeşbalmeş general. D-na Melford nu ştia nimic, nu auzise nimic, nu văzuse flimic şi aparent, dedusese foarte puţin.

Mai dădu un telefon tutorelui Elvirei, colonelul Luscombe, care se dovedi a fi şi mai puţin în temă, dar, din fericire, fu mai scurt la vorbă. Spuse sergentului, „când închise telefonul: „Sunt aidoma maimuţelor din fabula chinezească: Să nu vezi ce e rău, să nu auzi ce e rău şi să nu vorbeşti de rău!

Ceea ce mă supără, e că cine a avut de-a face cu fata asta a fost foarte drăguţ – dacă mă înţelegi. Atâţia oameni drăguţi în jurul ei, care n-au habar de ce înseamnă răul. Nu ca bătrânica mea”.

— Aceea de la hotelul Bertram?

— Da, ea. A trăit mult şi i-a observat pe cei răi, i-a suspectat şi a înţeles să lupte împotriva lor. Să vedem ce putem afla de la prietena Elvirei – fata aceea Bridget.

Greutăţile întâmpinate în această întrevedere s-au datorat, la început, la sfârşit şi aproape tot timpul, mamei Bridget-ei. Ca să poată vorbi cu Bridget, în absenţa mamei, inspectorul-şef Davy a trebuit să recurgă la tot felul de trucuri şi complimente, în orice caz, trebuie să admitem că a fost ajutat energic de Bridget. După întrebări stereotipe, după exclamări îngrozite din partea mamei Bridget-ei, când a auzit că Elvira a fost la doi paşi de moarte, Bridget a spus: „Mămico, ştii, e timpul să te duci la întrunirea aceea a comitetului. Ai spus că e foarte important”.

— Vai, vai, făcu mama ei.

— Ştii în ce încurcătură se vor afla fără tine, mămico!

— Da, desigur. Dar poate că ar trebui…

— Lăsaţi, d-nă, totul e-n regulă, spuse inspectorul-şef Davy – privind-o părinteşte. Vă rog să nu vă îngrijoraţi. Plecaţi liniştită. Am discutat tot ce a fost mai important. Mi-aţi spus tot ce am vrut să ştiu. Au mai rămas doar una sau două chestiuni de rutină, despre nişte oameni din Italia. Cred că fiica d-voastră, d-ra Bridget, ar putea să ne ajute.

— Bine, Bridget, dacă zici că poţi face faţă…

— Desigur, mămico, mă descurc eu, spuse Bridget.

În sfârşit, după multă agitaţie, mama Bridget-ei a plecat la comitetul ei.

— Vai de mine, oftă Bridget când se întoarse după ce închise uşa de la intrare. Pe cuvânt, mamele astea sunt tare dificile!

— Aşa am auzit şi eu, spuse inspectorul-şef Davy. O mulţime de fete tinere pe care le cunosc au supărări cu mamele lor.

— Am crezut că veţi spune invers, remarcă Bridget.

— Spun şi eu aşa, zise Davy. Dar tinerele fete nu spun ca mine. Ei, acum poţi să-mi povesteşti şi mie mai multe.

— Nu puteam să vorbesc deschis în faţa mamei, se explică Bridget. Dar cred că-i foarte important să ştiţi cât mai mult în chestiunea asta. Ştiu că Elvira era grozav de necăjită şi speriată de ceva. N-a vrut să recunoască că-i un pericol, dar era.

— Am şi eu impresia asta. Fireşte, n-am vrut să-ţi pun prea multe întrebări în faţa mamei.

— Da, desigur, spuse Bridget. Nu e bine ca mămica să ştie. Se sperie groaznic şi e în stare să povestească la toată lumea. Vreau să spun că Elvirei nu i-ar face plăcere să ştie toată lumea…

— Întâi de toate, spuse inspectorul-şef Davy, vreau să aflu adevărul în privinţa acelei cutii cu bomboane de ciocolată din Italia. Am • înţeles că i s-a trimis o cutie care ar fi putut fi otrăvită.

Bridget făcu ochii mari.

— Otrăvită? Spuse ea. Vai, nu. Nu cred asta. Cel puţin…

— A fost> într-adevăr?
— Da. A primit o cutie cu bomboane de ciocolată şiElvira a mâncat cam multe şi noaptea i-a fost rău. Foarte rău.
— Dar n-a suspectai că sunt otrăvite?
— Nu. Cel puţin… Adică da, a spus că cineva încearcă să otrăvească pe una dintre noi, şi ne-am uitat la bomboane să vedem, ştiţi, 4acă au fost injectate cu ceva.
— Şi au fost? •
— Nu, n-au fost, spuse Bridget. Cel puţin cât ne-am dat noi seama.
— Dar poate prietena d-tale, d-ra Elvira, a continuat să creadă?
— Se poate, dar n-a mai vorbit niciodată de asta.
— Crezi că-i era frică de cineva?
— Atunci nu m-am gândit la aşa ceva şi n-am observat nimic. Abia mai târziu, aici.
— Ce e cu tânărul acela, Guido? Bridget chicoti.
— E mort după Elvira, spuse ea.
— Şi dumneata şi Elvira obişnuiaţi să vă întâlniţi cu el?
— Mă rog, nu am nimic împotrivă să vă spun d-voastră, răspunse Bridget. La urma urmei, reprezentaţi poliţia. Pentru d-voastră nu este important şi am impresia că înţelegeţi. Contesa Martinelli era îngrozitor de severă – sau cel puţin credea că este. Şi, bineînţeles că făceam tot felul de escapade. Ne ajutam între noi. Ştiţi cum e. -
— Şi spuneaţi minciunile potrivite, bănuiesc?
— Mă tem că da, răspunse Bridget. Dar ce poţi să faci dacă oamenii sunt atât de suspicioşi?
— Aşa că vă înlâlneaţi cu Guido în toată regula. Şi el obişnuia s-o ameninţe pe Elvira?
— O, nu în serios, nu cred.
— Poate că mai era cineva cu care se întâlnea?
— O, asta nu ştiu.
— Te rog să-mi spui, d-ră Bridget. Ar putea să fie vital, înţelegi?

— Da. Îmi dau seama. Ei bine, mai era cineva. Nu ştiu cine era, dar era altcineva – cineva de care îi păsa într-adevăr. Era foarte serioasă. Vreau să spun că pentru ea era foarte important.

— Îşi dădea întâlniri cu el?

— Cred că da. Adică, ne spunea că se întâlneşte cu Guido, dar nu era întotdeauna Guido. Era celălalt bărbat.

— Ai vreo idee cine era?

— Nu. Bridget şovăia.

— Nu cumva era automobilistul acela, Ladislaus Malinowski? Bridget îl privi miratã.

— Ştiţi deci?

— Am dreptate?

— Da, aşa cred. Avea o fotografie de-a lui, decupată dintr-un ziar. O ţinea în dulap, sub ciorapi.

— Poate că era numai un fel de cult al eroului, nu ţi se pare?

— S-ar putea, dar nu cred să fi fost aşa.

— Nu ştiţi cumva dacă l-a întâlnit şi aici, în ţară?

— Nu ştiu. Să vedeţi, de când s-a întors din Italia nu mai ştiu ce face.

— Avenit la Londra pentru dentist, o ajută Davy. Sau, aşa spunea, în realitate, venea la dumneata. O suna pe d-na Melford şi-i spunea poveşti despre o bătrână guvernantă.

Bridget chicoti din nou.

— Aşa-i că nu era adevărat? Întrebă inspectorul-şef zâmbind. Unde s-a dus în realitate?

Bridget şovăi, apoi răspunse:

— A plecat în Irlanda.

— În Irlanda, chiar aşa? De ce?

— N-a vrut să-mi spună. Pretindea că trebuie să descopere ceva.

— Ştii unde s-a dus îr Irlanda?

— Nu prea exact. A spus ea un nume, Bally, sau cam aşa. Ballygowlan, aşa cred că a spus.

— Înţeleg. Eşti sigură că a fost în Irlanda?

— Am condus-o la aeroportul Kensington. A plecat cu Aer Lingus.
— Şi când s-a întors?
— În ziua următoare.
— Tot cu avionul?
— Da.
— Eşti absolut sigură că s-a întors pe calea aerului?
— Eu… Presupun că da!
— Luase bilet dus şi întors?
— Nu. Nu luase, îmi amintesc bine.
— Poate că s-a întors pe un alt drum, nu?
— Da. Cred că da.
— S-ar fi putut să se fi întors cu trenul special Irish Mail?
— Asta nu mi-a spus.
— Dar n-a spus că a venit cu avionul, nu-i aşa?
— Nu, recunoscu Bridget. Dar de ce să se întoarcă cu vaporul sau cu trenul, în loc să vină cu avionul?
— Dacă a descoperit ce-a vrut să ştie, şi nu avea unde să locuiască, s-o fi gândit poate că e mai bine să se întoarcă cu un tren de noapte.
— Aşa-i, cred că aşa a făcut. Davy zâmbi imperceptibil.
— Voi, fetele din ziua de azi, nici nu concepeţi să plecaţi undeva fără să luaţi avionul, nu?
— Întocmai, încuviinţă Bridget.
— În orice caz, s-a întors în Anglia. Ce s-a întâmplat după asta? A venit la dumneata sau te-a chemat la telefon?
— M-a chemat la telefon.
— Când?
— O, dimineaţa. Trebuie să fi fost 11 sau 12, aşa cred.
— Şi ce ţi-a spus?
— M-a întrebat dacă totul a decurs în ordine.
— Şi aşa a fost?
— Nu, de fel, pentru că, să vedeţi, d-na Melford a sunat la telefon şi a răspuns mămica, şi lucrurile s-au încurcat rău, iar eu nu ştiam ce să spun. Elvira mi-a spus atunci că nu va

mai veni la Onslow Square, dar că o va chema la telefon pe verişoara Mildred şi va încerca să scornească o poveste.

— Asta-i tot ce-ţi poţi aminti?

— Da, spuse Bridget – cu oarecare rezervă. Se gândea la dl. Bollard şi la brăţară. Era un lucru care nu se putea spune unui inspector-şef. Părintele a simţii însă pe loc că i se tăinuieşte ceva. Dar spera că nu este ceva prea important pentru anchetă. O întrebă iar:

— Crezi că prietenei d-tale îi era frică de cineva sau de ceva?

— Da.

— Ţi-a vorbit ea de asta sau dumneata ai întrebat-o?

— O, am întrebat-o numaidecât. La început a spus că nu, apoi a recunoscut că e speriată. Ştiu precis că era, continuă Bridget cu violenţă în voce. Era în pericol. Era sigură de asta. Dar nu ştiu de ce, nu ştiu cum şi n-aş putea spune ce anume o ameninţa.

— Certitudinea asta a pericolului s-a confirmat pentru dumneata în dimineaţa aceea misterioasă, când prietena d-tale s-a întors din Irlanda.

— Da, atunci am fost sigură că e ameninţată.

— În dimineaţa când ea ar fi putut să se fi întors cu trenul de Irlanda.

— Nu cred că s-a întors astfel. De ce n-o întrebaţi?

— Până la urmă, am s-o întreb, probabil. Dar nu vreau să atrag atenţia asupra acestui lucru. Cel puţin în clipa de faţă. Ar putea să sporească pericolul în care se află.

Bridget făcu ochii mari.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Poate că nu-ţi aminteşti, d-ră Bridget, dar noaptea aceea sau mai degrabă dimineaţa devreme a fost noaptea atacului banditesc asupra trenului de Irlanda.

— Vreţi să spuneţi că Elvira este amestecată şi nu mi-a spus nimic?

— Sunt de acord că pare improbabil, spuse Părintele. M-am gândit însă că ar fi putut să vadă ceva sau pe cineva, ori

vreun incident putea să aibă legătură cu acest atac. De pildă, ar fi putut să recunoască pe cineva şi asta ar însemna că se află în pericol.

— Vai! Exclamă Bridget. Apoi se gândi şi spuse: Adică cineva pe care ea îl cunoaşte e amestecat în acest atac?

Inspectorul-şef Davy se sculă.

— Cred că asta-i tot, spuse el. Eşti sigură că nu mai ai sămi spui nimţc? Nu ştii unde s-a dus prietena dumitale în ziua aceea? Sau în ziua dinainte?

În faţa ochilor Bridget-ei apăru d-l Bollard şi magazinul de bijuterii din Bond Street.,.

— Nu, făcu ea.

— Bănuiesc totuşi că există ceva despre care nu mi-ai vorbit, spuse inspectorul-şef Davy.

Bridget se agăţă recunoscătoare de aceste cuvinte.

— Oh, am uitat, spuse ea. Da, ştiu că s-a dus la nişte avocaţi. Avocaţi care sunt şi tutorii ei, ca să afle ceva.

— Cunoşti cumva numele lor?

— Numele lor sunt Egerton… Forbes Egerton şi nu mai ştiu cum, spuse Bridget. Au o mulţime de nume. Cred că pe astea le-am reţinut bine.

— Va să zică a vrut să afle ceva, nu?

— Voia să ştie câţi bani are, preciza Bridget. Sprâncenele inspectorului-şef Davy se ridicară.

— Adevărat? Spuse el. Interesant! Cum de nu ştia câţi bani are?

— Nimeni nu i-a spus vreodată ceva despre banii ei, răspunse Bridget. Se pare că dumnealor îşi închipuie că e rău pentru o fată tânără să ştie câţi bani are.

— Şi dorea mult să afle, nu-i aşa?

— Da, spuse Bridget. Cred că pentru ea era important.

— Ei bine, eu îţi mulţumesc, încheie inspectorul-şef Davy. M-ai ajutat foarte mult.

CAPITOLUL 23

RICHARD EGERTON privi din nou legitimaţia şi apoi în sus, spre faţa inspectorului-şef.

— Curioasă treabă, spuse el.
— Da, domnule, confirmă inspectorul-şef Davy. E într-adevăr o chestiune foarte serioasă.
— Hotelul Bertram, continuă Egerton, şi ceaţa asta. Da, noaptea trecută a fost o ceaţă afurisită. Bănuiesc că vi se întâmplă des asemenea lucruri câml^te ceaţă, nu-i aşa? Furtişaguri de poşete, atacuri şi altele?
— N-a fost nimic de felul ăsta, spuse Părintele. Nimeni n-a intenţionat să fure ceva domnişoarei Blake.
— De unde a venit împuşcătura?
— Din cauza ceţei, nu putem B siguri. Nici ea nu ştie precis <te unde s-a tras. Credem însă – şi această supoziţie pare cea mai bună – că omul care a tras a stat în curtea hotelului.
— A tras de două ori, nu?
— Da. Primul glonte nu şi-a atins ţinta. Comisionarul s-a năpustit spre ea, din locul unde stătea, în faţa hotelului, şi s-a interpus, înainte de a se fi tras cel de-al doilea glonte.
— Astfel că el a fost cel lovit, nu?
— Da.
— Un tip foarte curajos.
— Da. Era curajos, spuse inspectorul-şef. Se distinsese şi în armată. Un irlandez.
— Cum îl cheamă?
— Gorman. Michael Gorman.
— Michael Gorman. Egerton se încruntă o clipă. Nu, spuse el. Am crezut un moment că numele ăsta îmi aminteşte ceva.
— E un nume foarte comun, în orice caz a salvat viaţa fetei.
— Şi pentru ce anume aţi venit la mine, domnule inspectorşef?
— Nădăjduiesc că-mi veţi da câteva informaţii. Ne place să avem informaţii complete în legătură cu victima unui atentat criminal.

— Bineînţeles. Bineînţeles. Dar eu am văzut-o pe Elvira numai de două ori de când era copil.

— Aţi văzut-o acum o săptămână, când v-a vizitat, nu-i aşa?

— Da, întocmai. Ce doriţi să ştiţi anume? Dacă e în legătură cu personalitatea ei sau cine-i sunt prietenii şi adoratorii, sau despre certurile ei cu aceştia – în fine, lucruri de felul ăsta – e mai bine săA vă adresaţi unei femei. Există o doamnă Carpenter care a adus-o înapoi din Italia, aşa cred, şi mai e şi d-na Melford, la care locuieşte în Kent.

— Am fost la d-na Melford.

— Aşa!

— Absolut fără folos. Şi nu ţin să aflu mai multe lucruri de acest gen despre fată – mai ales că am văzut-o şi am auzit-ce-mi poate spune – sau mai curând, ce vrea ea să mărturisească…

După o mişcare iute a sprâncenelor lui Egerton, inspectorul şi-a dat seama că acesta a sesizat accentul pus pe cuvântul „vrea”.

— Mi s-a spus că e preocupată, îngrijorată, speriată de ceva şi convinsă că viaţa sa e în pericol. Aţi avut impresia asta când v-a vizitat?

— Nu, răspunse Egerton încet. N-aş merge chiar aşa departe. Totuşi a spus câteva lucruri care mi s-au părut cam ciudate.

— De pildă?

— Ei bine, dorea să ştie cine ar beneficia dacă ea ar muri subit.

— A, făcu inspectorul-şef Davy. Va să zică în mintea ei există, această posibilitate, nu? De a muri subit. Interesant!

— Îşi băgase ceva în cap, dar nu ştiu ce. Dorea, de asemenea, să ştie câţi bani are – sau câţi va avea la vârsta de douăzeci şi unu de ani. Asta e, poate, mai uşor de înţeles.

— Mi se pare că are o mulţime de bani.

— Da, o avere considerabilă, domnule inspector-şef.

— De ce credeţi că a vrut să ştie?

— Despre bani?

— Da, şi despre eventualul ei moştenitor?

— Nu ştiu, răspunse Egerlon. N-am idee. A pomenit ceva despre căsătorie…

— Aveţi impresia că în preocupările ei intră vreun bărbat?

— N-am dovezi, însă… Da, m-am gândit că există un bărbat. Am avut convingerea că trebuie să fie pe undeva un prieten. De obicei există câte unul! Luscombe – adică colonelul Luscombe, tutorele ei, nu ştie nimic în legătură cu asta. Nici nu mă miră din partea bătrânului Derek Luscombe. A fost de-a dreptul supărat când i-am sugerat că s-ar putea să aibă pe cineva şi probabil pe cineva absolut nepotrivit.

— E într-adevăr nepotrivit, spuse inspectorul-şef Davy.

— O, atunci ştiţi cine e?

— Pot ghici fără să greşesc: Ladislaus Malinowski.

— Automobilistul? Adevărat? E un individ îndrăzneţ şi frumos. Femeile se dau în vânt după el. Mă mir cum de-a ajuns la Elvira. Nu prea văd unde s-au putut întâlni drumurile lor – afară de – da, cred că a fost la Roma acum câteva luni. Poate că l-a întâlnit acolo.

— Da, tot ce se poate. Ori l-a cunoscut prin mama ei?

— Ce, prin Bess? Nu cred să fie posibil. Davy tuşi.

— Lady Sedgwick şi Malinowski sunt prieteni foarte apropiaţi, aşa se spune.

— Da, da, ştiu de bârfa asta. Posibil să fie adevărat, poate să nu fie. Sunt prieteni apropiaţi – i-a apropiat viaţa pe care o duc. Bess a avut aventurile ei, bineînţeles; cu toate că să ştiţi, nu e tipul de nimfomană. Asta se spune uşor despre o femeie, dar în cazul ei nu este adevărat. Oricum, după câte ştiu, Bess nici nu se prea cunoaşte cu fiica ei.

— Asta mi-a spus-o şi lady Sedgwick. Şi credeţi? Egerton dădu dârî cap. Afirmativ.

— Ce rude mai are d-ra Blake?

— Din câte se ştie, niciuna. Cei doi fraţi ai mamei ei au fost ucişi în război – şi ea este unicul copil al bătrânului Coniston. D-na Melford, cu toate că fata îi zice „verişoara

Mildred”, e de fapt verişoară cu colonelul Luscombe. Acesta a făcut tot ce a putut pentru fată, în felul lui conştiincios şi demodat, dar este greu… Pentru un bărbat.

— Aţi spus că d-ra Blake a adus vorba de căsătorie. E cumva posibil ca ea să fie căsătorită?

— E minoră – ar trebui să aibă asentimentul tutorelui şi al custodelui averii ei.

— Tehnic, da. Dar fetele nu prea aşteaptă asentimentele… Spuse Părintele.

— Ştiu. E regretabil. Trebuie să treci prin tot aparatul legii şi să te pui sub tutela justiţiei. Formalităţile astea prezintă destule greutăţi.

— Şi odată căsătoriţi, sunt căsătoriţi de-a binelea, spuse Părintele. Presupun că, dacă ar fi măritată, şi ar muri subit, soţul ei ar moştenio?

— Ideea asta cu căsătoria e foarte puţin probabilă. A fost supravegheată cu grijă şi… Seopri văzândzâmbetul sceptic al inspectorului-şef Davy.

Oricât de bine fusese supravegheată Elvira, ea reuşise să facă cunoştinţa acestui atât de nepotrivit Ladislaus Malinowski. Egerton spuse pe un ton nesigur:

— E drept că şi mama ei a fugit cu unul.

— Mama ei a fugit, da – asta nu mă miră la ea – dar d-ra Blake este de un tip diferit. Ea e hotărâtă să meargă pe un drum al ei, dar într-alt chip decât mama sa.

— Nu cumva credeţi…

— Încă nu cred nimic, spuse inspectorul-şef Davy.

CAPITOLUL 24

LADISLAUS MALINOWSKI privi pe rând pe cei doi ofiţeri de poliţie, îşi lăsă capul pe spate şi râse.

— Teribil de amuzant! Spuse el. Sunteţi solemni ca nişte bufniţe. E ridicol să mă chemaţi aici şi să-mi puneţi întrebări. Nu aveţi nimic împotriva mea, nimic.

— Noi credem că aţi putea să ne ajutaţi în anchetă, domnule Malinowski. Inspectorul-şef Davy vorbi pe un ton

blând, dar oficial. Aveţi un automobil de curse, Mercedes-Otto, cu numărul de înregistrare FAN 2266.
— Şi de ce n-aş avea o maşină ca asta, există vreun impediment?
— Nicidecum, domnule. Numai că avem o oarecare nelămurire în legătură cu numărul corect ăl maşinii. Maşina d-voastră a fost văzută pe şosea M.7 şi plăcuţa de înregistrare purta alt număr cu acea ocazie.
— Prostii! Trebuie c-a fost altă maşină.
— Nu sunt multe de modelul ăsta. Pe celelalte le-am verificat.
— D-voastră credeţi tot ce vă spune poliţia de circulaţie, nu? E comic! Unde s-au întâmplat toate astea?
— Locul unde aţi fost oprit de poliţie şi unde vi s-a cerut permisul de conducere, nu este departe de Bedhampton. Era în noaptea atacului banditesc asupra trenului de Irlanda.
— Zău că mă faceţi să rid, spuse Ladislaus Malinowski.
— Purtaţi revolver?
— Fireşte, am revolver şi un pistol automat. Am şi permisele în regulă.
— Chiar aşa. Aveţi amândouă permisele?
— Desigur.
— V-am prevenit, domnule Malinowski.
— Faimoasa prevenire a poliţistului! „Orice veţi spune va fi notat şi folosit împotriva dumneavoastră, la proces!”
— Nu sună chiar aşa, îl corectă Părintele cu răbdare. „Folosit” da – dar nu „împotriva”. Nu doriţi să se legalizeze afirmaţiile d-voastră?
— Nu, nu doresc.
— Sunteţi sigur că nu doriţi să-l chemaţi pe avocatul dumneavoastră?
— Nu-mi plac avocaţii.
— Da, unora nu le plac. Unde sunt armele acum?
— Bănuiesc că ştiţi prea bine, domnule inspector-şef. Pistolul cel mic e în buzunarul de la portiera maşinii, acel

Mercedes-Otto, al cărui număr de înregistrare este, după cum v-am spus, FÂN 2266. Revolverul e într-un sertar din apartamentul meu.

— Aveţi dreptate în privinţa revolverului din apartament, spuse Părintele, dar celălalt – pistolul – nu e în maşina dumneavoastră.

— Ba da. În buzunarul din stingă.

Părintele scutură din cap. Poale că a fost acolo. Acum nu e. Să fie ăsta, domnule Malinowski?

Îi întinse, peste masă, un mic pistol automat. Ladislaus Malinowski îl luă cu un aer foarte mirat.

— A, da. Ăsta e. Va să zică, dumneavoastră l-aţi luat din maşină?

— Nu, spuse Părintele. Nu l-am luat din maşină. Nu era în maşină. L-am găsit în altă parte.

— Unde l-aţi găsit?

— L-am găsit într-o curte pe Pond Street – cum ştiţi foarte bine, lingă Park Lane. Putea să fi fost aruncat acolo de un om care mergea în josul străzii sau care poate alerga în direcţia aceea.

Ladislaus Malinowski ridică din umeri.

— N-am nimic de-a face cu asta. Nu l-am pus eu acolo. Acum o zi, două, era în maşină. Nu te uiţi întruna să vezi dacă un lucru este unde l-ai pus. Presupui că-i la locul lui.

— Ştiţi, d-le Malinowski, că ăsta este pistolul cu care a fost împuşcat Michael Gorman, în noaptea de 26 noiembrie?

— Michael Gorman? Nu cunosc nici un Michael Gorman.

— Comisionarul de la hotelul Bertram.

— Da, acela care a fost împuşcat. Am citit despre asta. Şi spuneţi că a fost împuşcat cu pistolul meu? Prostii!

— Nu sunt prostii. Experţii balistici l-au examinat. Ştiţi destul despre arme de foc, ca să vă daţi seama că ne putem baza pe mărturia lor.

— Încercaţi să mă înfundaţi! Vă cunosc eu pe voi, cei de la poliţie!

— Cred că cunoaşteţi poliţia din ţara asta mai bine decât vreţi să mărturisiţi, domnule Malinowski.

— Vreţi să insinuaţi că eu l-am ucis pe Michael Gorman?

— Deocamdată vă cerem numai o declaraţie. Nu v-am acuzat încă.

— Dar asta gândiţi – că eu l-am împuşcat pe acel militar deghizat atât de ridicol? De ce aş fi făcut-o? Nu-i datoram bani, nu-i purtam pică.

— S-a tras asupra unei tinere fete. Gorman a alergat s-o protejeze şi a primit al doilea glonţ în piept.

— O fată?

— O fată pe care cred că o cunoaşteţi. D-ra Elvira Blake.

— Spuneţi că a încercat cineva s-o omoare pe Elvira cu pistolul meu?

Părea neîncrezător.

— Poate că v-aţi certat…

— Credeţi că m-am certat cu Elvira şi am împuşcat-o? Ce nebunie! De ce să împuşc fata cu care vreau să mă însor?

— Asta face parte din declaraţia d-voastră? Că intenţionaţi să vă căsătoriţi cu Elvira Blake?

Vreme de o clipă sau două, Ladislaus ezită. Apoi dădu din umeri şi spuse:

— E încă foarte tânără. Mai rămâne să discutăm.

— Poate că a promis să se căsătorească cu dumneata – apoi s-a răzgândit. Se temea de cineva. Poate de dumneata, domnule Malinowski?

— De ce aş dori ca ea să moară? Ori o iubesc şi vreau să mă însor cu ea, ori dacă nu vreau să mă însor cu ea, nu mă însor şi gata. E simplu. Şi-atunci de ce s-o ucid?

— Nu sunt mulţi oameni atât de apropiaţi care să dorească s-o omoare.

Davy aşteptă o clipă apoi spuse, aşa la întâmplare:

— Mai e, desigur, şi mama ei.

— Ce? Malinowski sări în sus. Bess? Bess să-şi ucidă propria sa fiică? Sunteţi nebun! De ce ar ucide-o Bess pe Elvira?

— Fiind ruda cea mai apropiată, ar moşteni o avere enormă.

— Bess? Credeţi că Bess ar ucide pentru bani? Are destui bani în America de la fostul ei soţ. În orice caz, destui bani.

— Destul” nu este sinonim cu „mult”, spuse Părintele. Oamenii pot ucide pentru averi mari. S-au văzut mame care şi-au ucis copiii şi copii care şi-au ucis mamele.

— Vă spun că sânteji nebun!

— Aţi spus că s-ar putea să vă însuraţi cu d-ra Blake. Poate că v-aţi şi însurat cu ea? Dacă e aşa, atunci dumneavoastră puteţi fi cel care moşteneşte averea asta enormă.

— Ce tâmpenii, ce aiureli puteţi inventa! Nu, nu sunt însurat cu Elvira. E o fată drăguţă, îmi place, şi ea mă iubeşte. Da. Admit asta. Am întâlnit-o în Italia. Ne-am amuzat – dar asta-i tot. Nimic mai mult, înţelegeţi?

— Într-adevăr? Adineauri, domnule Malinowski, aţi spus foarte clar că ea e fata pe care o veţi lua în căsătorie.

— Ei, asta…

— Da, întocmai.

— Am spus aşa pentru că… Suna mai respectabil. Sunteţi atât de pudici în ţara asta!

— Nu mi se pare o explicaţie destul de clară.

— Nu înţelegeţi nimic. Mama ei şi cu mine suntem amanţi – n-am vrut să v-o spun. Şi-atunci v-am dat de înţeles că fiica ei şi cu mine suntem logodiţi şi că ne vom căsători. Asta pare cumsecade, pare englezesc.

— Mă tem că mie mi se pare şi mai încurcat şi neserios. Dumneata ai mare nevoie de bani, nu-i aşa, domnule Malinowski?

— Dragul meu inspector-şef, eu am întotdeauna nevoie de bani. E un lucru foarte trist.

— Acum câteva luni, după câte am aflat, azvârleaţi cu nepăsare banii în toate părţile.

— Am dat o lovitură norocoasă. Sunt jucător de cărţi. Recunosc.

— Asta-i uşor de crezut. Şi unde-aţi dat lovitura?

— Nu vă puteţi aştepta să vă spun!
— Nici nu mă aştept.
— Asta-i tot ce doriţi să mă întrebaţi?
— Pentru moment, da. Aţi identificat pistolul ca fiind al d-voastră. E un lucru util.
— Nu înţeleg – nu pot concepe… Se întrerupse şi întinse mâna: Vă rog să mi-l daţi.
— Îmi pare rău, dar deocamdată trebuie să rămână la noi, astfel că o să vă dau o recipisă în locul lui.
Şi îi înmână o hârtie. Malinowski plecă trântind uşa.
— Un tip cu temperament, spuse Părintele.
— N-aţi stăruit asupra numărului fals al maşinii şi n-aţi mai pomenit de Bedhampton?
— Nu. Am vrut să-l zgândăr un pic. Dar nu prea rău. Îi oferim câte un lucru la care să mediteze – a şi început să fie îngrijorat.
— Şeful vrea să vă vadă, îndată ce terminaţi. Inspectorul-şef Davy dădu din cap şi se îndreptă spre biroul lui Şir Ronald.
— Ah! Părinte. Faci progrese?
— Da. Înaintez bine – am prins în plasă o mulţime de peşti. Dar numai peşti mici, până acum. Dar de-acum ne dăm la cei mari. Totul e pe cale bună.
— Îţi urez succes, Fred! Spuse A. C.

CAPITOLUL 25

MISS MARPLE coborî din tren la Paddington şi zări silueta voluminoasă a inspectorului-şef Davy, care aştepta pe peron.
— Foarte amabil din partea d-voastră, Miss Marple, o întâmpină el. Apoi o luă de braţ şi o conduse spre ieşire, unde îi aştepta o maşină. Şoferul deschise uşa, Miss Marple urcă, inspectorul-şef Davy urcă şi el, şi maşina porni.
— Unde mă duceţi, domnule inspector-şef Davy?
— La hotelul Bertram.
— Vai de mine, iar la hotelul Bertram. De ce?

— Oficial sună cam aşa: pentru că poliţia crede că d-voastră ne puteţi ajuta la anchetă.
— Ştiu cum sunt anchetele, însă le găsesc sinistre. Adesea sunt preludiul unei arestări, nu?
— N-am să vă arestez, Miss Marple, spuse Părintele zâmbind.
Aveţi un alibi.
Miss Marple se gândi câteva clipe, apoi spuse:
— Înţeleg.
Ajunseră în tăcere la hotelul Bertram. Când intrară, d-ra Gorringe ridică ochii spre ei, dar inspectorul-şef Davy o conduse pe Miss Marple direct spre lift.
— Etajul doi.
Liftul urcă, se opri, şi Părintele o conduse pe Miss Marple de-a lungul coridorului.
În timp ce deschidea uşa camerei 18, Miss Marple îi spuse:
— E camera pe care am avut-o când am stat aici înainte.
— Da, confirmă Părintele. Miss Marple se aşează în fotoliu.
— O cameră foarte confortabilă, spuse ea privind în jur şi oftând uşor.
— Aici se ştie ce înseamnă confortul, încuviinţă Părintele.
— Pari obosit, inspectore-şef, spuse Miss Marple, pe neaşteptate.
— Am avut mult de umblat. Ca să spun drept, abia m-am întors din Irlanda.
— Adevărat? De la Ballygowlan?
— Dar cum dracu ştii dumneata de Ballygowlan? Vă rog să mă scuzaţi – vă cer iertare.
Miss Marple zâmbi îngăduitor.
— Presupun că Michael Gorman v-a spus că era de-acolo, nu?
— Nu, nu tocmai, răspunse Miss Marple.
— Atunci, dacă-mi permiteţi să vă întreb, cum de-aţi ştiut?
— Vai de mine, spuse Miss Marple, e foarte jenant. Să vedeţi cum a fost: eu, din înlâmplare, am tras cu urechea.
— Aşa, înţeleg.

— N-am ascultat la gaura cheii. Era într-un loc public, cel puţin aşa l-am considerat eu. Cinstit vorbind, mă amuză să ascult ce spun oamenii. E firesc. Mai ales când eşti bătrână şi nu prea ieşi prin lume. Vreau să zic, dacă se vorbeşte lingă mine, eu ascult.

— Da, mi se pare cu totul natural, spuse Părintele.

— Până la un punct, da, spuse Miss Marple. Când oamenii vorbesc tare, se poate crede că nu le pasă dacă sunt auziţi. Uneori se întâmplă că, deşi se află într-un local public, cei care stau de vorbă atât de tare nici nu-şi dau seama că mai e şi altă lume, care i-ar putea auzi. Şi a*unci trebuie să te hotărăşti cum să te comporţi. Să te scoli şi să tuşeşti, ori să stai liniştită nădăjduind că nu-şi vor da seama că ai fost de faţă. În orice caz, e foarte jenant.

Inspectorul-şef Davy se uită la ceas.

— Uite ce e, aş vrea să ascult ce povestiţi, dar trebuie să sosească canonicul Pennyfather din moment în moment şi trebuie să-l întâmpin. Sper că n-aveţi nimic împotrivă.

Miss Marple spuse că nu are nimic împotrivă. Inspectorul-şef Davy părăsi camera.

II

Canonicul Pennyfather intră prin uşile turnante ale hotelului Bertram. Se încruntă uşor, uimit că hotelul i se părea altfel decât de obicei. Poate că fusese zugrăvit din nou sau aranjat altfel? Scutură din cap. Nu, şi totuşi ceva era. Nu-şi dădu seama că deosebirea era în faptul că la uşă stătea acum un comisionar mai mărunt de statură, cu umerii lăsaţi, cu faţa pistruiată şi păr de culoarea nisipului, care-i ieşea de sub şapcă, şi că nu mai fusese întâmpinat de comisionarul înalt, cu ochi albaştri şi păr negru. Simţea doar că ceva se schimbase. Nesigur, ca de obicei, îşi croi drum până la masa de recepţie. D-ra Gorringe era acolo şi-l salută:

— Canonicul Pennyfather! Ce plăcere că vă văd! Aţi venit după bagaje? Sunt pregătite. Dacă ne-aţi fi înştiinţat, vi le-am fi trimis la orice adresă aţi fi dorit.

— Vă mulţumesc, spuse canonicul Pennyfather, vă mulţumesc foarte mult. Sunteţi întotdeauna atât de amabilă, d-ră Gorringe! Dar fiindcă a trebuit să vin astăzi la Londra, m-am gândit că pot să le iau chiar eu.

— Am fost atât de îngrijoraţi în privinţa dumneavoastră, spuse d-ra Gorringe. Aţi lipsit, ştiţi, şi n-a putut nimeni să vă găsească. Am auzit că aţi avut un accident de automobil.

— Da, răspunse canonicul Pennyfather. Da, oamenii conduc mult prea repede în zilele noastre. Foarte -riscant. Nu prea pot să-mi amintesc de accident. Am fost lovit la cap. Comoţie, spune medicul. Ce să-i faci, când înaintezi în vârstă, memoria… Scutură trist din cap., Şi cum vă simţiţi d-voastră, d-ră Gorringe?

— O, mulţumesc, bine, răspunse d-ra Gorringe.

În clipa aceea, canonicul fu izbit de un lucru: d-ra Gorringe i se păru şi ea schimbată. O privi stăruitor, încercând să-şi dea seama în ce consta schimbarea. Poate părul ei? Era ca de obicei. Chiar puţin mai creţ. Rochie neagră, centură lată, broşa cu camee. Totul era la ea ca de obicei. Dar exista totuşi o deosebire. Poate că slăbise puţin? Sau poate că… Da, arăta foarte îngrijorată. Nu i se întâmpla des canonicului să observe dacă oamenii sunt sau nu îngrijoraţi. Nu prea era omul care să descopere emoţii pe faţa altora, dar astăzi îl izbise expresia ei, poate tocmai fiindcă, de-a lungul anilor, d-ra Gorringe arătase clienţilor, invariabil, aceeaşi expresie.

— Sper că n-aţi fost bolnavă? O întrebă el cu solicitudine. Parcă aţi slăbit.

— Da, am avut o mulţime de jriji.

— Într-adevăr! Într-adevăr! Îmi pare rău şi sper că nu datorită dispariţiei mele.

— O, nu, spuse d-ra Gorringe. Am fost îngrijoraţi, fireşte, dar îndată ce-am auzit că nu vi s-a întâmplat nimic grav… Se întrerupse şi spuse: E vorba… Poate că aţi citit în ziare, că Gorman, portarul nostru de afară, a fost ucis.

— Da, răspunse canonicul Pennyfather. Acum îmi amintesc. Am văzut în ziare că s-a comis o crimă aici, la hotel.

D-ra Gorringe se cutremură la auzul cuvântului crimă. Tremura toată şi rochia sa neagră odată cu ea.

— Îngrozitor, făcu ea, îngrozitor! Nu s-a întâmplat niciodată ceva asemănător la Bertram. Vreau să spun, noi nu suntem un hotel în care se pot întâmpla crime.

— Nu, desigur, spuse repede canonicul Pennyfather. Fireşte că nu. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte ideea că aici s-ar putea petrece un astfel de lucru.

— E drept că nu s-a întâmplat în hotel, spuse d-ra Gorringe, înviorându-se un pic, în timp ce-şi dădea seama de acest aspect al întâmplării. S-a petrecut afară, în stradă.

— Astfel că n-are nimic comun cu dumneavoastră, spuse canonicul, voind să-i vină în ajutor.

Dar nu fuseseră, se pare, cuvintele cele mai potrivite.

— A avut totuşi legătură cu hotelul. A trebuit să vină poliţia, să interogheze lumea, fiindcă cel ucis era comisionarul nostru.

— Va să zică, aveţi un om nou afară. Ştiţi, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă.

— Da. Nu ştiu dacă va corespunde. Nu-i genul pe care obişnuim să-l avem. Dar am fost nevoiţi să angajăm repede pe cineva.

— Acum îmi amintesc totul, spuse canonicul Pennyfather, adunând amintiri fugare din ce citise prin ziare cu o săptămână în urmă. Dar am crezut că s-a tras într-o fată.

— Vorbiţi de fiica lady-ei Sedgwick. Vă amintiţi că aţi văzut-o aici cu tutorele ci, colonelul Luscombe. Se pare că a fost atacată de cineva în ceaţă. Cred că a vrut să-i fure poşeta. A tras în ea şi Gorman, care fusese soldat şi era un bărbat cu multă prezenţă de spirit, a alergat spre ea şi a fost împuşcat în locul ei, sărmanul.

— Foarte trist, foarte trist! Spuse canonicul şi scutură din cap.

— Totul s-a complicat nespus, se plânse d-ra Gorringe. Adică, poliţia intră şi iese aici tot timpul, în asemenea cazuri, e inevitabil, dar nouă nu ne place, deşi trebuie să spun că inspectorul-şef Davy şi sergentul Wadell sunt oameni foarte respectabili. Sunt în civil, manieraţi, nu din cei cu cizme şi impermeabile, cum se văd în filme. Sunt aproape ca noi.

— Mda, făcu canonicul Pennyfather.

— A trebuit să vă internaţi în spital? Întrebă d-ra Gorringe.

— Nu, răspunse canonicul, nişte oameni foarte drăguţi – întradevăr buni samariteni – un zarzavagiu cred – m-au ridicat şi nevasta lui m-a îngrijit şi m-a făcut bine. Le sunt foarte recunoscător şi îndatorat. E o fericire să vezi că mai există oameni buni în lumea asta. Nu sunteţi de aceeaşi părere?

D-ra Gorringe fu cu totul de acord şi împărtăşi mulţumirea lui.

— Citim atâtea despre înmulţirea crimelor, adăugă ea, despre tinerii aceia îngrozitori care sparg băncile, pradă trenurile şi atacă oameni la drumul mare. Ridicând ochii, d-ra Gorringe îi atrase atenţia: inspectorul-şef Davy coboară scările chiar acum. Cred că doreşte să vă vorbească.

— Nu ştiu de ce ar dori să-mi vorbească, spuse canonicul Pennyfather mirat. A fost la mine în vizită, ştiţi, la Chadminster. A rămas foarte dezamăgit. Cred că nu i-am putut spune nimic folositor.

— Într-adevăr?

Canonicul dădu din cap întristat.

— Nu-mi puteam aminti. Accidentul s-a petrecut undeva lângă un loc numit Bedhampton, şi nu pot înţelege ce-am căutat eu acolo. Inspectorul-şef mă tot întreba de ce fusesem acolo şi n-am putut să-i spun. Foarte curios, nu-i aşa? Credea că am condus o maşină, de undeva de pe lângă gară, până la casa parohiei.

— Tot ce-i posibil, zise d-ra Gorringe.

— Deloc, spuse canonicul Pennyfather. Vreau să spun – ce puteam căuta cu maşina într-un loc pe care nu-l cunosc?

Inspectorul-şef Davy se apropie de ei.

— Iată-vă şi aici, canonic Pennyfather, spuse el. Vă simţiţi bine?

— Da, mă simt foarte bine, spuse canonicul, dar am mereu dureri de cap şi mi s-a recomandat să nu fac eforturi, încă nu-mi pot aminti ce s-a întâmplat şi doctorul spune că s-ar putea să nu-mi amintesc niciodată.

— Ce să-i faci, spuse inspectorul-şef Davy, nu trebuie să pierdem • speranţa.

Şi-l conduse pe canonic câţiva paşi, în hol.

— Vreau să încerc o mică experienţă cu dumneavoastră, spuse el. Sper că n-aveţi nimic împotrivă să-mi daţi o mână de ajutor, nu-i aşa?

III

Când inspectorul-şef Davy deschise uşa camerei cu numărul 18, Miss Marple mai şedea încă în fotoliul de lângă fereastră.

— E multă lume pe stradă azi, spuse ea. Mai multă ca de obicei. Da, desigur, e o stradă de trecere spre Berkeley Square şi Shepherd Market. Şi sunt nu numai trecători; oameni care repară şoseaua, o camionetă cu utilaj pentru reparatul telefoanelor, o maşină cu carne, câteva maşini particulare…

— Şi, mă rog – dacă-mi permiteţi să întreb – ce deduceţi din asta?

— N-am spus că deduc ceva. Părintele o privi, apoi spuse:

— Vreau să mă ajutaţi…

— Bineînţeles. De asta şi sunt aici. Ce trebuie să fac?

— Exact ceea ce aţi făcut în noaptea de 19 noiembrie. Dormeaţi, v-aţi trezit – poate din cauza unor zgomote neobişnuite. Aţi aprins lumina, v-aţi uitat la ceas, aţi coborât din pat, aţi deschis uşa şi v-aţi uitat afară. Puteţi repeta aceste acţiuni?

— Desigur, răspunse Miss Marple. Se sculă şi se îndreptă spre pat.

— Numai o clipă!

Inspectorul-şef Davy ciocăni în peretele camerei învecinate.

— Trebuie să bateţi mai tare, îl preveni Miss Marple. Hotelul acesta e bine construit.

Inspectorul-şef bătu cu mai multă putere.

— I-am spus canonicului Pennyfather să -numere până la zece, spuse el uitându-se la ceas. Acum! Începeţi!

Miss Marple atinse lampa electrică, se uită la un ceas imaginar, se ridică, merse spre uşă, o deschise şi privi afară. La dreapta ei, canonicul Pennyfather ieşise din cameră şi mergea spre capul scărilor. Ajuns acolo, începu să coboare. Privindu-l, Miss Marple respiră mai greu. Se întoarse în cameră.

— Ei? Întrebă inspectorul-şef Davy.

— Omul pe care l-am văzut în noaptea aceea n-a fost canonicul Pennyfather, spuse Miss Marple. Nu, dacă cel de acum e canonicul Pennyfather.

— Am crezut că aţi spus…

— Ştiu. Arăta la fel ca Pennyfather. Părul, hainele şi restul. Dar nu mergea ca el. Cred… Cred că trebuie să fi fost un om mai tânăr. Îmi pare rău, foarte rău că v-am indus în eroare, dar să ştiţi că nu pe canonicul Pennyfather l-am văzut eu în noaptea aceea. Acum sunt foarte sigură.

— Sunteţi realmente sigură de asta, Miss Marple?

— Da, răspunse Miss Marple. Îmi pare rău, adăugă ea din nou, v-am indus în eroare.

— Aţi avut aproape întru totul dreptate, în noaptea aceea canonicul Pennyfather s-a întors la hotel. Nimeni nu l-a văzut venind – dar asta n-avea importanţă. A venit după miezul nopţii. A urcat scările, a deschis uşa camerei sale, cea de alături, şi a intrat. Ceea ce a văzut sau s-a întâmplat apoi, nu ştim, pentru că nu poate sau nu vrea să ne spună.

Dacă ar exista o modalitate oarecare de a-i zgâlţâi memoria…

— Cuvântul acela german, desigur, spuse Miss Marple, pe gânduri.

— Ce cuvânt german?

— Vai de mine, l-am uitat, dar… Cineva bătu în uşă.

— Pot să intru? Întrebă canonicul Pennyfather. Aţi fost mulţumit?

— Foarte mulţumit, zise Părintele. Tocmai spuneam d-rei Marple… O'cunoaşteţi pe Miss Marple?

— Da, fireşte, spuse canonicul Pennyfather, nu prea sigur dacă o cunoştea sau nu.

— Tocmai spuneam d-rei Marple cum am izbutit să aflăm pe unde aţi umblat. V-aţi întors la hotel în noaptea aceea, după miezul nopţii. Aţi urcat, aţi deschis uşa camerei şi aţi intrat… Se opri.

Miss Marple scoase o exclamaţie:

— Îmi amintesc, spuse ea, îmi amintesc cuvântul acela german: „Doppelgănger” – un tiz!

Canonicul Pennyfalher se învioră deodată.

— Da, fireşte, spuse el, fireşte! Cum de-am uitat? Aveţi completă dreptate. După filmul acela, „Zidurile din Ierichо”, m-am întors aici, am urcat, am deschis uşa şi-am văzut – extraordinar^!

— M-am văzut foarte clar pe mine, şezând pe scaunul din faţa mea. După cum spuneţi, dragă doamnă, un tiz. Remarcabil! Şi-apoi, ia să văd… Ridică ochii în plafon, încercând să-şi amintească.

— Apoi, spuse Părintele, când v-au văzut, s-au speriat îngrozitor, deoarece credeau că sunteţi cu siguranţă la Lucerna, şi v-au lovit în cap. •

CAPITOLUL 26

CANONICUL Pennyfather fusese expediat cu un taxi la British Museum. Miss Marple fusese pironită într-un fotoliu în hol de către inspectorul-şef. Cu rugămintea să nu se supere şi să-l aştepte vreo zece minute. Miss Marple nu s-a

supărat. Se bucura că putea sta liniştită şi că are prilejul să mai privească în jurul ei şi să' mediteze.

Hotelul Bertram. Atâtea amintiri... Trecutul se amesteca cu prezentul, îşi amintea de un proverb francez care spune: „Cu cât lucrurile se schimbă mai mult, cu atât rămân neschimbate". Ea îl inversă în gând: „Cu cât lucrurile par mai asemănătoare, cu-atât sunt mai diferite". Amândouă sunt adevărate, se gândi ea.

O cuprinse o tristeţe pentru hotelul Bertram şi pentru ea însăşi. Se întreba ce-o fi vrând inspectorul-şef Davy de la ea. Simţea la el nerăbdarea de-a atinge un ţel. Era un om ale cărui planuri trebuiau în sfârşit să dea roade. Era ziua D. A inspectorului-şef Davy.

Viaţa continua normal la hotelul Bertram. Nu, hotărî Miss Marple – nu continua ca de obicei. Exista acum o deosebire, cu toate că n-ar fi putut spune în ce constă această deosebire. O nelinişte ascunsă poate.

— In regulă? I se adresă el jovial.

— Unde mă duceţi acum?

— Mergem să facem o vizită lady-ei Sedgwick.

— Locuieşte^ici?

— Da, cu fiica ei.

Miss Marple se ridică în picioare. Aruncă o privire în jur şi murmură: „Bietul Bertram!"

— Ce vreţi să spuneţi prin „bietul Bertram"?

— Cred că ştiţi foarte bine.

— Mda, privind lucrurile din punctul d-voastră de vedere, poate că ştiu.

— E întotdeauna trist când trebuie să distrugi o operă de artă. *

— Numiţi acest hotel o operă de artă?

— Desigur. Şi d-voastră îl consideraţi astfel.

— Pricep ce vreţi să spuneţi, admise Părintele.

— E la fel ca într-o grădină, când pământul e învechit şi prea folosit: n-ai încotro – nu poţi decât să-I sapi şi să-l înlocuieşte

— Nu prea mă pricep la grădini. Dar dacă aţi modifica metafora şi aţi spune: „e ca un putregai uscat şi inutil”, aş fi de acord.

Au urcat cu liftul şi-au mers de-a lungul coridorului în care lady Sedgwick şi fiica ei ocupau un apartament.

Inspectorul-şef Davy bătu la uşă. Îi răspunse o voce şi el intră urmat de Miss Marple.

Bess, Sedgwick şedea pe un scaun cu spetează înaltă, lângă fereastră. Avea o carte pe genunchi, dar nu citea.

— Aţi venit iar, domnule inspector-şef? Ochii ei se îndreptară spre Miss Marple şi păru oarecum surprinsă.

— E Miss Marple, o lămuri inspectorul-şef Davy. Miss Marple – Lady Sedgwick.

— V-am mai întâlnit, spuse Bess Sedgwick. Eraţi cu Selina Hazy, zilele trecute, nu-i aşa? Vă rog să luaţi loc. Apoi se întoarse spre inspectorul-şef Davy: Aveţi vreo noutate despre cel care a tras în Elvira?

— Nu, ceea ce s-ar putea numi „o noutate”.

— Mă îndoiesc că veţi avea vreodată. Pe o ceaţă ca cea de atunci, tot soiul de indivizi dau târcoale femeilor care umblă singure.

— Asta e adevărat până la un punct, spuse Părintele. Cum se simte fiica d-voastră?

— Oh, Elvira s-a făcut bine.

— E aici cu dumneavoastră?

— Da. L-am chemat la telefon pe colonelul Luscombe – tutorele ei. A fost încântat că m-am hotărât să mă ocup eu de ea. Râse subit. Sărăcuţul de el! Ţinea întotdeauna ca mama să-şi regăsească fiica.

— Poate că are dreptate, spuse Părintele.

— Nu, n-are dreptate. Dar în momentul de faţă cred că e mai bine aşa. Întoarse capul ca să privească afară, pe fereastră, şi spuse cu o voce schimbată: Aud că aţi arestat pe un prieten de-al meu – pe Ladislaus Malinowski. De ce anume îl învinuiţi?

Inspectorul-şef Davy o corectă.

— Nu l-am arestat, ne ajută doar în cercetările noastre.
— Mi-am însărcinat avocatul să aibă grijă de el.
— Foarte înţelept, spuse Părintele pe un ton aprobator. Oricine are vreun diferend cât de mic cu poliţia e în dreptul său să-şi cheme avocatul. Altfel ar putea uşor să declare ce nu trebuie.
— Chiar dacă-i absolut nevinovat?
— În acest caz, poate fi şi mai necesar, spuse Părintele.
— Sunteţi un cinic, nu-i aşa? Şi în legătură cu ce îl interogaţi, dacă mi-e îngăduit să întreb?
— Mai întâi am vrea să ştim exact unde se afla în noaptea în care a murit Michael Gorman.
Bess Sedgwick se îndreptă în scaun.
— E ridicol! Nu cumva credeţi că Ladislaus a tras gloanţele acelea în Elvira? Nici nu se cunoşteau.
— Ar fi putut s-o facă. Maşina lui era după colţ.
— Prostii! Spuse lady Sedgwick cu tărie.
— Cât de speriată aţi fost noaptea trecută când s-a tras, lady Sedgwick!
Ea îl privi cu o uşoară surprindere.
— Am fost speriată, firește, văzând că fiica mea abia scăpase cu viaţă. Dumneavoastră la ce vă aşteptaţi?
— Voiam să întreb cât de mult v-a afectat moartea lui Michael Gorman?
— Mi-a părut foarte rău. Era un om curajos.
— Asta-itot?
— Ce-aţi mai vrea să spun?
— Îl cunoşteaţi, nu-i aşa?
— Desigur. Lucra aici.
— Îl cunoşteaţi niţel mai bine, totuşi, nu?
— Ce vreţi să spuneţi?
— Haide, lady Sedgwick. Fusese soţul d-voastră, nu-i aşa? Nu răspunse o clipă, cu toate că nu se citea pe chipul ei nici emoţie şi nici surpriză.
— Multe mai ştiţi, d-le irispector-şef. Suspină şi se aşează iar în scaun. Nu-l văzusem vreme de – să mă gândesc – mai

bine de douăzece de ani. Şi deodată, uitându-mă pe fereastră, l-am recunoscut pe Micky.

— V-a recunoscut şi el?

— E într-adevăr surprinzător că ne-am recunoscut, spuse Bess1 Sedgwick. Am fost împreună doar o săptămână. Apoi ne-a prins familia, i-au dat bani lui Micky şi m-au dus acasă ruşinată.

' Lady Sedgwick suspină.

— Eram foarte tânără când am fugit cu el. Ştiam foarte puţine lucruri. Eram o fetiţă proastă, cu capul plin de idei romantice. Pentru «mine, el era un erou, mai ales datorită măiestriei lui de călăreţ. Nu ştia ce-i frica. Şi era frumos şi vesel, avea limbuţia irlandezilor. Cred că am fugit cu-el din dragoste. Lui nu i-ar fi dat prin cap asta. Dar eram sălbatică şi încăpăţânată, îndrăgostită ca o nebună de el! Dar, spuse ea, dând din cap, n-a durat mult… Primele douăzeci şi patru de ore au fost de ajuns ca să mă deziluzioneze. Bea, era vulgar şi brutal. Când a venit familia să mă ia acasă, le-am fost recunoscătoare. N-am mai vrut să aud de el sau să-l mai văd vreodată.

— Familia ştia că eraţi căsătoriţi?

— Nu.

— Nu le-aţi spus?

— Nu credeam de fapt că eram măritată.

— Cum s-a întâmplat?

— Ne-am căsătorit la Ballygowlan, dar când a apărut familia mea, Micky mi-a spus că ceremonia fusese doar o înscenare. O aranjase el cu prietenii. Bănuiam că un om ca el nici nu putea să procedeze în alt chip. Fie că voia banii care i-au fost oferiţi, fie că se temea că se însurase cu mine, împotriva legilor, eu fiind minoră… Nu ştiu. În orice caz, o clipă nu m-am îndoit de cele ce-mi spusese atunci.

— Şi mai târziu? Rămase pe gânduri.

— Abia după mulţi ani, când am deprins viaţa mai bine şi-am cunoscut şi legile, mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fiu totuşi măritată legal cu Micky Gorman.

— De fapt, când v-aţi căsătorit cu lordul Coniston aţi comis o bigamie.^

— Şi când m-am măritat cu Johnny Sedgwick, iarăşi. Apoi, când m-am măritat cu soţul meu american, Ridgway Becker, din nou. Îl privi pe inspcctorul-şef Davy şi râse, de parcă se amuza. Atâta bigamie, zău că pare ridicol!

— Nu v-aţi gândit niciodată să obţineţi divorţul? Ea ridică din umeri.

— Totul părea un vis stupid. La ce să-l mai zgândărim? Lui Johnny i-am spus bineînţeles. Vocea i se făcuse mai blinda şi mai moale când rostise acest nume.

— Şi ce-a spus?

— Nu-i păsa. Nici pe Johnny şi nici pe mine nu ne-au prea impresionat legile.

— Există anumite pedepse pentru bigamie, lady Sedgwick. Ea îl privi şi râse.

— Cui îi păsa de un lucru întâmplat în Irlanda, cu atâţia ani în urmă? Totul era încheiat şi uitat. Micky îşi luase banii şi plecase, înţelegeţi? Nu fusese decât un mic incident stupid. Un incident pe care doream să-l uit. L-am clasat în rând cu atâtea alte supărări, care nu mai contează în viaţă.

— Apoi, spuse Părintele cu o voce liniştită, într-o zi, în noiembrie, a apărut Michael Corman şi a vrut să vă şantajeze.

— Prostii! Cine spune că a vrut să mă şantajeze?

Încet, ochii Părintelui s-au întors spre bătrâna doamnă care stătea liniştită şi foarte dreaptă în scaunul ei.

— Dumneata? Bess Sedgwick o privi fix pe Miss Marple. Ce poţi să ştii dumneata despre toate astea?

Vocea ei părea mai mult curioasă decât acuzatoare.

— Spetezele scaunelor din holelul ăsta sunt foarte înalte, spuse Miss Marple. Sunt chiar confortabile. Şedeam în faţa focului, în camera de scris. Mă odihneam, înainte de a ieşi pentru plimbarea de dimineaţă. Aţi intrat să scrieţi o scrisoare. Presupun că nu v-aţi dat seama că mai era cineva

în cameră. Şi astfel am auzit conversaţia pe cate aţi avut-o cu acest Gorman.

— Aţi tras cu urechea?

— Da, spuse Miss Marple. De ce nu? Eram într-o încăpere publică. Când aţi ridicat fereastra şi aţi strigat la omul de afară, nici nu mi-a trecut prin cap că va avea loc o discuţie cu totul particulară.

Bess o privi fix o clipă, apoi dădu încet din cap.

— Da, destul de corect, recunoscu ea. Totuşi, aţi înţeles greşit ceea ce aţi auzit. Micky nu m-a şantajat. S-a gândit poate s-o facă – dar l-am prevenit, înainte de a fi încercat.

Buzele ei se răsfrânseră în acel zâmbet generos care dădea atâta farmec obrazului ei.

— L-am speriat de-a binelea!

— Da, încuviinţă Miss Marple. Cred că l-aţi speriat. L-aţi ameninţat că-l veţi împuşca. Aţi rostit această ameninţare.

— Dacă nu socotiţi impertinent că v-o spun – cu multă abilitate.

Bess Sedgwick ridică din sprâncene, de parcă s-ar amuza.

— Dar n-am fost singura persoană care v-a auzit, continuă Miss Marple.

— Doamne Dumnezeule! Nu cumva asculta tot hotelul?

— Şi celălalt fotoliu din faţa focului era ocupat.

— De cine?

— De cine?

Miss Marple strânse din buze. Se uita la inspectorul-şef Davy cu o privire care aproape că-l implora: „Dacă tot trebuie spus, spune-o dumneata”, voiau să zică privirile ei. „Eu nu pot…”

— Fiica dumneavoastră era în celălalt scaun, spuse inspectorul-şef Davy.

— Elvira? Vai, nu…! Strigă ascuţit Bess Sedgwick. Acum înţeleg. Da, înţeleg. Probabil că ea a crezut…

— A crezut destul de serios cele auzite, căci a plecat în Irlanda, ca să afle adevărul. Şi nu i-a fost greu să-l descopere.

Bess Sedgwick spuse încet:

— Sărmanul copil… Şi nu mi-a pus nici o întrebare. A păstrat taina zăvorită în inima ei. Dacă mi-ar fi spus, cel puţin aş fi putut să-i explic totul. I-aş fi arătat că totul nu are nici un fel de însemnătate.

— Dar poate că n-ar fi fost de acord cu dumneavoastră, spuse inspectorul-şef Davy. Se întâmplă un lucru foarte curios…

Continuă să vorbească într-un fel plin de reminiscenţe şi cu o nuanţă de clevetire. Arăta ca un fermier bătrân care discută despre pământul şi vitele sale.

— Am învăţat, după mulţi ani de încercări şi de greşeli, să nu mă mai încred în aparenţe. Prea par bune ca să fie adevărate. Modul în care s-a comis crima din noaptea trecută a fost prea simplu. Fata susţine că a tras cineva în ea şi că n-a nimerit-o. Comisionarul a venit în goană s-o salveze şi a încasat al doilea glonte. Toate astea s-ar putea să fie adevărate. Dar în realitate, în spatele aparenţelor, lucrurile ar putea sta cu totul altfel. Aţi afirmat cu multă convingere, chiar în momentul de faţă, Lady Sedgwick, că n-ar exista nici un motiv pentru care Ladislaus Malinowski să atenteze la viaţa fiicei dumneavoastră. Foarte bine, voi fi de acord cu dumneavoastră: nu cred că avea vreun motiv. E din acei tineri care se ceartă cu o femeie, apoi scoate cuţitul şi îl înfige în ea. Dar nu cred că s-ar ascunde într-o curte dosnică, pândind cu sânge rece, ca s-o omoare. Să presupunem însă că a vrut să ucidă pe altcineva, împuşcături şi ţipete, da, dar ceea ce s-a întâmplat într-adevăr e că Michael Gorman a fost ucis. Poate că tocmai asta trebuia să se întâmple. Malinowski a plănuit totul cu grijă. A ales o noapte cu ceaţă, s-a ascuns în curtea aceea dosnică şi a aşteptat până ce fiica dumneavoastră a venit spre hotel. Ştia că vine, pentru că aşa potrivise el lucrurile. A tras o dată. N-a avut intenţia să lovească fata. A avut chiar grijă ca glontele să nu treacă prea aproape de ea, dar fata a crezut că a, fost îndreptat asupra ei. A ţipat, Portarul

hotelului a venit în goană şi Malinowski a tras atunci în omul pe care venise să-l ucidă, în Michael Gorman.

— Nu cred nici un cuvânt din cele ce spuneţi! De ce dracu să îl ucidă Ladislaus pe Micky Gorman?

— Un mic şantaj, poate, spuse Părintele.

— Credeţi că Micky îl şantaja pe Ladislaus? Cu ce anume?

— Poate, explică Părintele, în legătură cu cele ce se petrec la Bertram. Poate că Michael Gorman, a descoperit o mulţime de lucruri.

— Lucruri care se petrec la hotelul Bertram? Ce vreţi să spuneţi?

— O înscenare magistrală, spuse Părintele. Bine plănuită şi frumos executată. Dar nimic nu durează veşnic. Miss Marple, pe care o vedeţi aici, m-a întrebat ce anume nu e în regulă la hotelul ăsta. Ei bine, voi răspunde acum la această întrebare. Hotelul Bertram este cartierul general al celui mai mare sindicat al crimei cunoscut în ultimii ani.

CAPITOLUL 27

S-A AŞTERNUT o linişte desăvârşită timp de un minut şi jumătate. Apoi, Miss Marple vorbi.

— Foarte interesant, zise ea ca şi când ar fi continuat o simplă conversaţie.

Bess Sedgwick se întoarse spre ea: t—Nu păreţi de loc surprinsă, Miss Marple.

— Nu sunt, într-adevăr. S-au petrecut atâtea lucruri ciudate, care nu se potriveau. Totul era prea frumos ca să fie adevărat, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Era, ceea ce s-ar numi în teatru, o adevărată performanţă. Dar un spectacol – şi nu ceva real. Şi unele amănunte care te izbeau, de pildă oameni cărora li se părea că recunosc un prieten sau o cunoştinţă – şi care-şi dădeau seama că au greşit.

— In fond, lucruri fireşti, spuse inspectorul-şef Davy, dar prea se întâmplau des. Aşa e, Miss Marple?

— Da, încuviinţă Miss Marple. Oameni ca Selina Hazy pot face greşeli de felul ăsta. Dar atâţia alţii greşeau şi ei. Nu se

putea să nu observ astfel de greşeli.

— Miss Marple are spirit de observaţie, spuse inspectorul-şef Davy către Bess Sedgwick, de parcă s-ar fi lăudat cu căţeluşul lui favorit, care arată ce ştie.

Bess Sedgwick i se adresă aspru:

— Ce-aţi vrut să spuneţi când aţi afirmat că aici se află cartierul general al sindicalului crimei? Eu aş fi crezut că hotelul Bertram e locul cel mai respectabil din lume.

— Absolut firesc, spuse Părintele. Trebuia să arate aşa. S-au cheltuit o mulţime de bani, s-a folosit timp şi gândire, ca să-l facă ceea ce este. Veritabilul şi improvizaţia au fost îmbinate într-un chip maestru. Aveţi un director care-i actor magnific – el conduce reprezentaţia – domnul Henry. Apoi un individ, cu totul plauzibil -

Humfries. În ţară, n-are dosar la poliţie, dar e băgat în diverse afaceri dubioase cu hoteluri în străinătate. Aveţi câţiva actori foarte buni, care joacă roluri diferite. Voi admite, ca să vă fac plăcere, că nu-mi pot înfrâna admiraţia pentru întreaga distribuţie. Dar ţara asta a plătit greu pentru ea. Iar poliţia de aici, ca şi cea din provincie, au avut destule dureri de cap. De fiecare dată când credeam că am ajuns să punem degetul pe un punct vulnerabil – se dovedea un incident fără însemnătate, ce nu ducea la nimic. Dar am lucrat înainte, adunând câle o bucăţică aici, alta djncolo. Am descoperit un garaj cu stive întregi de plăci cu numere de automobil, puţind fi aplicate într-o clipă pe vehicule. Apoi am dat de o' firmă de camioane pentru mobilă, un camion de măcelar, unul de băcănie, chiar unul sau două camioane poştale aurite; un alergător de curse, cu o maşină puternică, care putea să parcurgă distanţe incredibil de mari în câteva minute şi, pe de altă parte, un preot bătrân care se lăsa zgâlţâit la volanul unui Morris – Oxford; o căsuţă cu un cultivator de zarzavaturi ce putea da ajutoare de primă urgenţă, şi care se află în legătură cu un medic util. Nu e nevoie să insist, să povestesc totul. Ramificaţiile sunt nesfârşite. Şi asta-i numai jumătate din ce

ştiu. Cealaltă jumătate o formează vizitatorii străini care trag la Bertram. Mai ales din America şi din dominioane. Oameni bogaţi, deasupra oricăror suspiciuni, care descind cu o mulţime de bagaje luxoase şi pleacă cu o mare cantitate de bagaje luxoase ce seamănă cu acelea cu care au venit, dar în realitate nu sunt aceleaşi. Turiştii bogaţi care vin din Franţa nu sunt sâcâiţi prea mult de autorităţile vamale, pentru că acestea nu vor să plictisească pe cei ce aduc bani în ţară. Dar nu vin de prea multe ori aceiaşi turişti. Ulciorul nu trebuie să meargă prea des la fântână, ca să nu se spargă. Nimic din toate astea nu poate fi uşor dovedit şi pus în legătură cu faptele, dar până la urmă totul se înnoadă de la sine. Am făcut uri pas înainte. De pildă, familia Cabot…

— Ce-i cu ei, întrebă Bess aspru.

— Vi-i amintiţi? Nişte americani foarte drăguţi. Au stat aici anul trecut şi-au venit şi anul acesta. A treia oară n-ar fi venit. Nimeni nu vine aici mai mult decât de două ori pentru aceeaşi treabă. Da, i-am arestat când au aj uns la Calais. O treabă bună, valiza garderob pe care o aveau cu ei! Erau în ea, bine dosite, peste trei sute de mii de lire sterline; prada de pe urma atacului asupra trenului, la Bedhampton. Dar, fireşte, asta era numai o picătură dintr-un ocean. Daţi-mi voie să vă spun că hotelul Bertram este cartierul general al întregii organizaţii! Jumătate din personal face parte din el. Unii dintre musafirii hotelului sunt şi ei în bandă. Unii dintre clienţi sunt întradevăr cine spun că sunt – alţii însă nu. Adevăraţii Cabot, de pildă, se află acum în Yucatan. Apoi comedia mistificării identităţilor. De pildă, judecătorul Ludgrove: un obraz cunoscut, nas bulbucat şi cu un neg pe deasupra. Uşor de imitat. Canonicul Pennyfather: un preot blând de ţară, cu un smoc mare de păr alb şi cu o comportare de om distrat. Ticurile lui, felul cum privea peste ochelari – toate puteau fi uşor imitate de un actor bun.

— Şi la ce slujeau toate acestea? Întrebă Bess.

— Chiar nu pricepeţi? Nu bate la ochi? D-l judecător Ludgrove e văzut la locul unde s-a comis spargerea băncii. Cineva îl recunoaşte şi declară că l-a văzut. Noi controlăm. E o eroare: era cu totul în altă parte în timpul acela.

Dar a durat mult până ne-am dat seama că toate acestea erau nişte „greşeli intenţionate”. Nimeni n-are cum să observe prea bine pe cel ce semănase aşa de tare cu el, şi care în realitate nu-i seamănă de loc; îşi scoate machiajul şi nu-şi mai joacă roliil. Toate acestea aduc confuzie. O dată a apărut astfel un judecător de la curtea supremă, apoi un arhidiacon, un amiral, un general-maior – cu toţii văzuţi pe undeva lângă locul crimei.

După prădarea trenului, la Bedhampton, s-au folosit cel puţin patru vehicule pentru ca banii furaţi să ajungă la Londra. O maşină de curse condusă de Malinowski a luat şi ea parte, un autocamion deghizat, un Daimler, tip vechi, având ca pasager un amiral, şi un cleric bătrân cu un smoc de păr alb, într-un Morris-Oxford. A fost o operaţie splendid organizată, cum nu se poate mai bine pusă la punct.

Dar banda a avut parte într-o zi de un mic ghinion. Canonicul 'acela bătrân şi zăpăcit, Pennyfather, a greşit ziua plecării cu avionul, l-au refuzat la aeroport, a umblat prin Cromwell Road, s-a dus să vadă un film şi s-a întors la hotel, după miezul nopţii; s-a urcat în camera sa, căci avea cheia în buzunar, a deschis uşa şi a avut cel mai mare şoc din viaţă, văzându-se pe el însuşi stând pe scaun şi privindu-l! Banda nu se aştepta să-l vadă pe adevăratul canonic, pe care-l ştia sigur la Lucerna. Dublura sa se pregătea tocmai să plece pentru a-şi juca rolul la Bedhamplon, când fără veste adevăratul canonic a intrat pe uşă. Au rămas stupefiaţi, dar unul dintre ei a avut un reflex. Presupun că Humfries. L-a lovit pe bătrân în cap şi acesta a căzut în nesimţire. Cred că cineva din bandă s-a supărat pe chestia asta. S-a supărat foarte tare. Dar după ce l-au examinat pe bătrân şi au constatat că era numai leşinat, şi că-şi va reveni, şi-au văzut mai departe de treburile lor. Falsul

canonic Pennyfather a părăsit camera, a ieşit din hotel şi a plecat spre locul unde avea să-şi joace rolul, în cursa cu releuri. Ce-au făcut cu adevăratul canonic Pennyfather, nu ştiu., Pot numai să ghicesc. Presupun că ceva mai târziu l-au scos şi l-au dus cu o maşină la căsuţa grădinarului, care nu se afla prea departe de locul unde trebuia să fie atacat trenul şi unde doctorul putea să vadă de el. Dacă cineva ar fi informat că l-a văzut pe canonicul Pennyfather prin vecinătate, s-ar fi potrivit de minune. Probabil că au fost foarte îngrijoraţi cu toţii până ce canonicul şi-a revenit şi-au constatat că lovitura îi şterse cel puţin trei zile din memorie.

— Altfel l-ar fi ucis? Întrebă Miss Marple.

— Nu, spuse Părintele. Nu cred că l-ar fi omorât. Cineva n-ar fi îngăduit asta. Apare limpede acum că cel care conduce toată reprezentaţia e împotriva omorului.

— Totul pare fantastic, spuse Bess Sedgwick. Teribil de fantastic! Şi nu cred că aveţi dovezi spre al implica pe Ladislaus Malinowski în toată nebunia asta!

— Am o mulţime de dovezi împotriva lui Ladislaus Malinowski, răspunse Părintele. Să ştiţi că e cam neglijent. S-a învârtit pe aici, când n-ar fi trebuit. Prima dată a venit să stabilească o întâlnire cu fiica dumneavoastră. Aveau un cod al lor, aranjat.

— Prostii! V-a mărturisit chiar ea că nu-l cunoaşte.

— Probabil că mi-a spus, dar nu-i adevărat. E îndrăgostită de el. Şi vrea ca individul să se căsătorească cu ea.

— Asta n-o cred!

— Nici nu mă miră, făcu inspectorul-şef Davy. Malinowski nu este omul care să-şi vânture secretele, iar pe fiica dumneavoastră n-o cunoaşteţi de loc. Asta aţi recunoscut singură. Aţi fost furioasă, nu-i aşa, când aţi descoperit că Malinowski a venit aici, la hotelul Bertram?

— De ce aş fi fost furioasă?

— Pentru că dumneavoastră sunteţi creierul întregului spectacol, spuse Părintele. Dumneavoastră şi Henry. Partea

financiară o dirijează fraţii Hoffman. Ei au întreprins toate operaţiile cu băncile de pe continent, calculul financiar şi tot restul, dar adevăratul şef, creierul care conduce tot şi concepe planurile, sunteţi dumneavoastră, lady Sedgwick.

Bess îl privi şi râse.

— N-am auzit niciodată ceva atât de ridicol! Spuse ea.

— Nu, nu-i deloc ridicol. Sunteţi inteligentă, curajoasă şi plină de îndrăzneală. Aţi întreprins multe lucruri; aţi vrut să vă încercaţi nuna şi la crimă. E palpitant, fiindcă-i plin de riscuri. Nu banii v-au atras, aş spune, ci faptul că vă amuza. Dar n-aţi îngăduit omorul ori violenţa inutilă. Deci n-au avut loc ucideri şi nici atacuri brutale, ci numai lovituri aplicate ştiinţific în capul oamenilor, când era necesar. Sunteţi o femeie foarte inteligentă, să ştiţi! Unul dintre puţinii criminali într-adevăr interesanţi.

Câteva minute a fost linişte. Apoi Bess Sedgwick s-a ridicat în picioare.

— Sunteţi nebun! Puse mâna pe telefon.

— Aveţi de gând să chemaţi avocatul? E bine s-o faceţi până nu spuneţi prea multe. ~ ',

Cu un gest brusc, ea trânti receptorul înapoi în furcă.

— La drept vorbind, urăsc avocaţii… Foarte bine. Faceţi cum doriţi. Da, eu am dirijat tot spectacolul. Şi aveţi dreptate când spuneţi că m-am amuzai. Mi-a plăcut fiecare clipă pe care am'petrecut-o în felul ăsta. Era amuzant să iau bani cu lopata din bănci, din trenuri, poate din aşa-zisele vagoane blindate! Era amuzant să fac planuri, să iau hotărâri; amuzant şi minunat, şi-mi pare bine că am profitat. Să fi mers ulciorul prea des la apă? Aşa aţi spus? Cred că da. Dar pentru banii mei am petrecut de minune! Greşiţi însă în privinţa lui Ladislaus Malinowski. Nu el l-a împuşcat pe Michael Gorman. Nu el l-a împuşcat, ci eu! Râse deodată, cu un râs strident şi isteric. N-are însemnătate ce-a făcut şi cu ce m-a ameninţat… I-am spus că-l voi împuşca – Miss Ma'rple m-a auzit – şi l-am împuşcat. Am făcut exact ce aţi crezut că a făcut Ladislaus. M-am

ascuns în curtea din spate. Când a trecut Elvira, am tras la nimereală, şi când ea a ţipat şi Micky s-a apropiat alergând, l-am încolţit unde am vrut eu, şi-am tras în el! Bineînţeles că am chei pentru toate intrările hotelului. M-am strecurat prin uşa din spate şi m-am urcat la mine în cameră. Nu mi-a dat prin cap că veţi identifica pistolul ca fiind al lui Ladislaus – sau că l-aţi putea suspecta, îl şterpelisem de la el, din maşină, fără să ştie. În nici un caz, vă asigur, ca să arunc bănuiala asupra lui.

Se întoarse brusc spre Miss Marple: Sunteţi martoră la cele ce-am spus, amintiţi-vă! Eu l-am ucis pe Gorman!

— Sau poate spuneţi asta pentru că-l iubiţi pe Malinowski, sugeră Davy.

— Nu-l iubesc. Răspunsul venise răstit. Sunt bună prietenă cu el, asta-i tot. Da, desigur, am fost amarrţi, aşa întâmplător, dar nu sunt îndrăgostită de el. În toată viaţa mea h-am iubit decât un singur om – pe John Sedgwick. Vocea i se schimbă, îndulcindu-se la pronunţarea acestui nume. Dar Ladislaus mi-e prieten. Nu vreau să fie acuzat de ceva ce n-a făcut. Eu l-am omorât pe Michael Gorman! Am mai spus-o şi Miss Marple m-a auzit… Şi-acum, dragul meu inspector-şef Davy – vocea ei crescu enervată şi râsul ei răsună puternic – prinde-mă dacă poţi!

Cu o mişcare violentă a braţului, aruncă telefonul greu în geam, pe care-l sparse şi, înainte ca Părintele să se poată ridica, ieşi pe fereastră şi se îndepărtă pe marginea parapetului îngust, de-a lungul zidului. Cu o iuţeală surprinzătoare, în ciuda volumului său, Părintele ridică fereastra cealaltă şi în acelaşi timp suflă din fluierul pe carc-l scosese din buzunar.

Miss Marple, care se ridicase la rându-i, dar mai greu, veni lângă el. Priveau amândoi de-a lungul faţadei hotelului Bertram.

— Va cădea! Se urcă pe burlanul de scurgere! Exclamă Miss Marple. Dar de ce se urcă?

— Spre acoperiş. E singura ei şansă şi ştie lucrul ăsta. Doamne, ia priviţi-o! Se'caţără ca o pisică. Arată ca o muscă pe un perete oblic. Ce îndrăzneală!

Miss Marple murmură cu ochii pe jumătate închişi: o să cadă… nu va izbuti…

Femeia pe care o urmărea cu privirea dispăruse din raza ochilor lor. Părintele se trase înapoi în cameră. Miss Marple îl întrebă:

— Nu vă duceţi să… Părintele scutură din cap.

— Ce pot să fac, gras cum sunt? Mi-am postat oamenii, sunt pregătiţi pentru astfel de lucruri. Ştiu ei ce au de făcut. Vom şti şi noi peste câteva minute… Nu m-aş mira să-i ducă de nas pe toţi! E o femeie fără egal. O sălbatică. Apar câteva femei ca ea, la fiecare generaţie. Nu le poţi îmblânzi, nu le poţi face să trăiască normal, în colectivitate, în ordine şi în respectul legilor. Ele îşi au drumul lor neabătut. Dacă sunt nişte sfinte, se duc şi îngrijesc de leproşi sau devin martire în Junglă. Dacă sunt rele, comit atrocităţi de care e mai bine să nu auzi. Uneori sunt numai sălbatice, nimic altceva! Ar fi trăit bine în alte epoci, când fiecare lupta să supravieţuiască şi să-şi păstreze sângelc în vine. Într-un mediu al nesiguranţei, al riscului, ele însele fiind nişte primejdii pentru alţii. Asta era lumea potrivită lor, acolo s-ar fi simţit bine. Lumea noastră nu e pentru ele.

— Bănuiaţi că va proceda în felul ăsta?

— La drept vorbind, nu. E unul din talentele ei. Să facă ceea ce nu te aştepţi. Trebuie că s-a gândit la o astfel de scăpare. Ştia că voi sfârşi prin a o acuza, aşa că aştepta, ne pândea şi, în acelaşi timp, medita la o soluţie. Se gândea, concepea un plan. Cred că… Ah! Se întrerupse deodată, când de afară se auzi un păcănil de eşapament, scârţâitul unor roţi de maşină puternică de curse. Inspectorul se aplecă peste geam: a izbutit, a ajuns la automobilul ei.

Zgomotul se înteţi când maşina coti după colţ, numai pe două roţi, şi monstrul frumos şi alb se năpusti, într-un zgomot puternic, şi dispăru.

— O să ucidă pe cineva, spuse Părintele, o să ucidă o mulţime de oameni… Dacă nu chiar pe ea însăşi.

— M-aş mira, spuse Miss Marple.

— Da. Conduce al naibii de bine! Conduce al naibii de bine! Uf! Era cit pe-aci…

Auziră duduitul maşinii care gonea claxonând cu furie, îndepărtându-se. Apoi izbucniră ţipete şilrâne apăsate, maşini care claxonau şi se opreau şi, în sflrşit, geamătul surd al unor roţi şi al unui eşapament şi…

— S-a sfărâmat, spuse Părintele.

Stătea acolo, foarte calm, aşteptând cu acea linişte indulgentă a fiinţei sale voluminoase şi răbdătoare. Miss Marple rămase tăcută lângă el. Apoi, ca la o cursă cu releuri, vestea se propagă de-a lungul străzii. Un om de pe trotuarul din faţă privi în sus, spre inspectorulşef Davy şi făcu semne repezi cu mâinile.

— S-a sfârşit cu ea, spuse Părintele. E moartă. A intrat cu o viteză de nouăzeci de mile pe oră în grilajul parcului. Nu sunt alte victime, afară de câteva ciocniri uşoare. A condus teribil. Dar a murit. Se întoarse în cameră şi continuă cu o voce apăsată. Ştiţi bine că a mărturisit. Aţi auzit-o.

— Da, spuse Miss Marple. Am auzil-o. Făcu o pauză. Fireşte că n-a spus adevărul, adăugă ea foarte liniştită.

Părintele o privi. N-aţi crezut-o, aşa-i?

— Dar dumneavoastră aţi crezut-o?

— Nu, spuse Părintele. N-a spus adevărul. A inventat totul, ca să se potrivească cu ce-am spus eu, dar nu-i ăsta adevărul. Nu ea l-a împuşcat pe Michael Corman. Ştiţi cumva cine l-a împuşcat?

— Desigur că ştiu, spuse Miss Marple. Fata.

— Aşa? Şi când aţi început să vă gândiţi la asta? M-am gândit mereu, răspunse Miss -Marple.

— Şi eu la fel, spuse Părintele. Prea era înfricoşată în noaptea aceea. Şi minciunile pe care le debita, erau prea simple. Nu găseam însă nici un motiv, la început.

— Vedeţi, asta mă uimea, spuse Miss Marple. Descoperise că mama ei era bigamă, dar pentru asta o fată din zilele noastre nu comite o crimă. N-o fi fost vorba de bani, în toată afacerea asta?

— Da, de bani era vorba, confirmă inspectorul – şef Davy. Tatăl ei îi lăsase o avere colosală. Când a descoperit că mama ei fusese măritată cu Michael Gorman, şi-a dat seama că acea căsătorie cu Coniston nu fusese legală. Şi a înţeles că banii nu-i vor reveni – deşi era fiica lui, dar nu fiică legitimă. Se înşela în privinţa asta. Am mai avut un caz asemănător. Depinde de felul în care a conceput testamentul. Coniston i-a lăsat banii ei, numind-o cu numele adevărat. Ea ar fi moştenit banii, dar nu ştia asta. Şi nu avea de gând să piardă o avere.

— De ce avea nevoie de atâţia bani? Inspectorul – şef zâmbi trist:

— Ca să-l cumpere pe Ladislaus Malinowski. Pentru banii pe care-i avea, s-ar fi căsătorit cu ea. Dar fără ei, n-ar fi luat-o. Nu era proastă, fata. Ştia. Dar îl voia cu orice preţ. Era nebună după el.

— Ştiu, spuse Miss Marple. Apoi explică: i-am văzut expresia feţei în ziua aceea, în Battersea Park…

— Ştia că dacă va avea banii, îl va avea şi pe el, dar fără ei îl va pierde, repetă Părintele. Şi-atunci a plănuit cu sânge rece o crimă. Nu s-a ascuns de fel în curticică. Nu era nimeni acolo. Astat pur şi simplu lângă grilaj, a tras un foc, a ţipat şi când Michael Gorman a venit alergând dinspre hotel. A tras în el de aproape. Apoi a continuat să ţipe. Avea sânge rece. Dar nu se gândise că ar putea să-l inculpe pe tânărul Ladislaus. Îi şterpelise pistolul, pentru că era singurul mod pentru ea de a face rost de unul şi nu se aştepta ca el să fie suspectat de această crimă, sau că ar putea fi pe undeva pe-aproape în noaptea aceea. Se gândea că omorul va fi pus pe seama vreunei haimanale, care profitase de ceaţă. Da, avea sânge rece. Dar mai târziu – i-a fost tare frică. Şi mamei ei i-a fost frică pentru ea…

— Şi-acum ce veţi face?

— Ştiu că ea a comis crima, spuse Părintele, dar n-am dovezi. Poate că va avea norocul începătorului… Chiar legea, se pare, adoptă acum principiul că o dată. O singură dată, se poate lăsa un câine să muşte – tradus în termeni umani. Un apărător cu experienţă ar putea susţine o pledoarie excelentă, cu plânsete, invocând tinereţea fetei, educaţia ei nereuşită – şi mai e şi frumoasă, ştiţi asta.

— Da, spuse Miss Marple. Copiii lui Lucifer sunt adeseori frumoşi şi – după cum bine ştim – prosperă şi se înmulţesc.

— Dar cum spun, nu se va ajunge probabil până acolo – nu avem dovezi. Dumneavoastră, de pildă, veţi fi chemată ca martoră, martoră la cele spuse de mama ei, la destăinuirea crimei comise de ea.

— Ştiu, spuse Miss Marple. A insistat asupra faptului că sunt prezentă, nu-i aşa? A ales moartea cu preţul libertăţii fiicei ei. M-a silit să promit, de parcă ar fi fost ultima ei dorinţă…

Uşa de legătură cu dormitorul se deschise. Intră Elvira Blake. Purta o rochie albastru deschis. Părul ei cădea liber, de-a lungul obrajilor. Arăta aidoma unui înger din picturile italiene timpurii, îi privi pe amândoi şi spuse:

— Am auzit o maşină ciocnindu-se şi oameni strigând… A fost un accident?

— Îmi pare rău că trebuie să-ţi spun, d-ră Blake, zise inspectorul – şef Davy cu un ton formal, mama dumitale a murit.

Elvira scoase un suspin. „Vai, nu”, şopti ea. Dar protestul ei păru slab, nesigur.

— Înainte de-a fugi, continuă inspectorul – şef Davy – pentru că a vrut să scape – a mărturisit că ea l-a ucis pe Michael Gorman.

— Vreţi să spuneţi că.„a declarat că… L-a…

— Da, spuse Părintele, Asta a spus. Mai aveţi ceva de adăugat? Elvira îl privi îndelung. Dădu foarte slab din cap.

— Nu, răspunse ea. N-am nimic de adăugat! Apoi se întoarse şi ieşi din cameră.

— Ei bine, spuse Miss Marple, aveţi de gând s-o lăsaţi să scape atât de uşor?

După o clipă de tăcere, Părintele lovi cu pumnul în masă.

— Nu! Urlă el… Pentru numele lui Dumnezeu! N-am s-o las! Miss Marple dădu din cap, încuviinţând liniştit şi grav.

— Doamne, ai milă de sufletul ei, spuse ea.

SFÂRŞIT